

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLLOW'S ROW SERIES

LOVELY

BAD

THINGS

HE'S THE DEVIL.
AND SHE'S HIS
WICKED GAME.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TRISHA WOLFE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL KÖTÜ ŞEYLER

HOLLOW'S ROW: BİRİNCİ KİTAP

TRISHA WOLFE

Copyright © 2022 by Trisha Wolfe

Tüm hakları saklıdır.

Yayıncı: Lock Key Press, LLC

Najla Qamber Designs tarafından tasarlanan kapak

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Alıntı

1. Altı Ay Önce
2. Ölüm Tarlaları
3. Kötü Gözler
4. Hileler Çantası
5. Şeytanla Anlaşma
6. Çılgın Kök
7. Uçuruma Doğru
8. İlahi Çılgınlık
9. Çılgınlık Tanrıları
10. Şeytanla Dans
11. Güç İsteği
12. Yeniden Doğuşa Köprü
13. Uyanış
14. Kalbin Kaosu
15. Gizli Bilgelik
16. Dualite

Sonsözü

Ücretsiz Novella

Darkly, Madly Düet

Kırmızı Vizyonlarla

Ayrıca yazan: Trisha

Wolfe Teşekkür

The *Lovely Bad Things* Spotify [Çalma Listesi buraya tıklayın](#) için

Wicked Game - Chris Isaak
Runnin' with the Devil - Van Halen
The Funeral - Band of Horses
Don't Fear the Reaper - Gus Black
Angel - Massive Attack
Sweet Dreams - Trinix
Where is my Mind - Pixies
Running up that Hill - Placebo
Deep End - Ruelle
Madness - Ruelle
Paint it Black - Ciara
Geri Dön - The Misfits
(Don't Fear) The Reaper - Shelly
'yi Atina'daki Kötü Oyunda Tutun - Jessie Villa

Kişi kendi bahçesini yetiştirmelidir.

CANDIDE, VOLTAIRE

SIXMONTHSAGO

HALEN

Turuşma salonunun havası, sıralardaki kalabalık bedenlerin üzerinde nefes alıp veren canlı, içgüdüsel bir güç. Havanın ağırlığı rahatsız takım elbisemin üzerine çöküyor, malzeme çok sert, dikişler hafif Benimle sanık arasında bir akım yayılırken atmosferi yoğunlaştırıyor.

Ruhsuz bakışları kararlılığımı delip geçmeye, beni zayıflatmaya çalışırken bir sıcaklık şoku tenimi yalıyor. Arduvaz yeşili ve en sıcak mavi köz, gözleri bataklığa çekilmek gibi güzel bir şey.

Baştan çıkarıcı cazibe, uçuruma düşmeden önce sizi kendine yaklaştırır.

Pahalı siyah takım elbisesi, ince kesimli formunu bir kılıcın üzerindeki kılıf gibi sarıyor, çarpıcı ve ölümcül. Dövmeli derisinin sadece bir belirtisi yakasının arkasından gizlice görünüyor. Arkaik bir desenin ucu boynunun alt kısmı boyunca kıvrılıyor. Mürekkepli mühürler parmaklarını işaretliyor. Başparmağındaki yüzüğü davalının masasına ritmik bir şekilde vurarak havalandırmanın tıkırtısına eşlik ediyor.

İfadem vermeye üzere yemin ettikten sonra tanık kürsüsündeki yerimi aldığım anda çarpık bir sırtış dolgun dudaklarını kıvrıyor.

Yargıç McCarthy bu davaya bakıyor olabilir ama bu mahkeme salonu Kallum Locke'un kilisesi. Hevesli kitleye hükmediyor, sürüsünü büyülüyor, bir çanta dolusu numarası olan bir sihirbaz.

Aldatmacası kusursuz. Eğer şık siyah saçları ve çekici gözleriyle yakışıklı, sofistike felsefe profesörünün ötesini , duvar boyunca yığılmış korkunç suç mahalli fotoğraflarını fark edemezsiniz.

Kurban Percy Wellington, beş New England eyaletine yayılan bir dizi ayinsel cinayetin dördüncüsüydü. Cambridge'deki üniversite suç mahalline çağrıldığım anda on bir aydır Harbinger davası üzerinde çalışıyordum.

Görev yaptığım üçüncü sahneden sadece 20 mil uzakta.

Vakalar arasındaki farkları hemen fark ettim. Öncelikle mesafe: Haberci katil cinayetlerini her zaman eyalet sınırlarıyla ayırıyordu. Zamanlama: Katil genellikle en az iki ay beklerken, cinayetler arasında sadece beş gün vardı. Bu da katilin gelişmekte olduğunu gösterebilir, ama bir de yöntem var:

Haberci katil, kurbanlarını efsanevi ölüm ve kıyamet habercisi, ölüm kafalı şahin güvesi gibi süsleyerek bir tören düzenledi. Kurban kafatası suratlı bir güveye dönüştükten sonra katil kafasını kesiyordu. Bu, dünyanın başına geleceğine inandığı kıyamet gününü engellemeye çalışma ritüelinin bir parçasıydı.

Her zaman olay yerlerine, insanlığı yok edeceğini öngördüğü belirsiz bir olay olan zamanın sonuyla ilgili ön uyarıda bulunan, blok harflerle yazılmış, DNA ya da parmak izi içermeyen bir mektup bırakırdı.

İlk müdahale ekipleri Cambridge'deki olay yerinde mektup bulamadı.

Üniversite suç mahalli daha ziyade kişisel nitelikteydi. Fail ya kafayı kesmekte tereddüt etmiş ya da kurbanı sakat bırakan şiddetli bir saldırının ardından tamamen farklı bir alet kullanarak fiziksel olarak mücadele etmiş gibi görünüyordu.

Tekrar ediyorum, tüm bu bulgular giderek daha da dengesizleşen ve çaresizleşen bir suçluya işaret ediyor olabilir - ancak olay yerindeki son günümde yaşananlar dengeleri değiştirdi ve şu anda bu mahkeme salonunda oturmamın nedeni oldu.

Kısa bir karşılama ve takdimin ardından savunma avukatı Charles Crosby tanık kürsüsüne gelir. "Bayan St. James, bu davada sadece üç gün çalıştınız, doğru mu?"

"Evet, doğru" diye yanıtlıyorum.

"Peki bu üç gün içinde sanıkla kaç etkileşiminiz oldu ya da kaç görüşme yaptınız?"

"Bir," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Uzman bir kriminolog olarak, soruşturmacılara bir profil oluşturmak için suç mahallini inceliyorum. Şüphelilerle nadiren görüşme fırsatım oluyor."

Sözlerimden hemen pişman oldum. Şüphelilerle görüşme yapabilirim ve yapıyorum da, ancak bu her bir vakanın faktörlerine bağlıdır. Bu olayda olduğu gibi, şüphelinin kim olduğu kısa bir süre içinde belli oldu ve olay yeri incelememi daha da derinleştirmek için bir nedenim yoktu.

"Anlıyorum," diyor, bakışları beyaz saç çizgime sabitlenmiş. "Peki Profesör Locke ile yaptığınız tek görüşmenin, müvekkilimi baş şüpheli olarak gösteren profiliniz üzerinde ne kadar etkisi oldu?"

Başımı eğiyorum. Tuzak sorusuna cevap vermek yerine telefonumu çıkarıp tanık kürsüsünün üzerine bırakıyorum.

Crosby hemen itiraz eder. "Kanıt değil, Sayın Yargıç," der.

Eyalet avukatı herhangi bir noktayı tartışmadan önce ben konuşuyorum. "Avukat özellikle görüşmemin analizimle ne ilgisi olduğunu açıklamamı istedi," diyorum. "İfademin kanıt olarak kabul edilmesinin ancak bu görüşmenin de kabul edilmesi halinde geçerli olacağını düşünüyorum."

Crosby tekrar araya giriyor. "Boston'da iki tarafın rızası esastır Sayın Yargıç ve müvekkilim kayıt altına alınmaya rıza göstermemiştir."

Yargıç McCarthy iki avukatı da kürsüye çağırıyor. Yargıç avukatları azletmeden önce federal yasanın rızası ve mahremiyet beklentilerine ilişkin tartışmalara kulak misafiri oluyorum.

"Bayan St. James," diye hitap etti yargıç bana, "bu konuşma nerede gerçekleşti?"

"Kampüs arazisinde, olay yerinin yakınındaki avluda, Sayın Yargıç."

"Orada başkaları da var ?" diye de soruyor.

"Evet. Profesör Locke ile konuştuğum sırada yerel polis ve federal ajanlar hâlâ olay yerini araştırıyorlardı."

Başını sallıyor. "Konuşma açık havada, aktif bir suç mahallinde ve diğer yetkililerin huzurunda yapıldığından, bu konuşmadan herhangi bir beklenti olmadığına karar veriyorum."

ve kaydın kabul edilmesine izin veriyorum. Röportajı dinleyelim. Merak ediyorum."

Ses kaydedici uygulamasını açtım ve dosyayı oynat tuşuna bastım.

Ses, telefonumu arka cebime soktuğum küçük hoparlörden boğuk bir şekilde geliyordu. Üniversite arazisinde Kallum'un karşısında, işaretlenmiş suç mahallinden sadece birkaç metre ötede duruyordum.

Öğleden sonra hava berraktı ve yanık yapraklar gibi kokuyordu. Alçalan güneş, yemyeşil araziye koyu sarı ve dumanlı boz kahverengi tonlarına büründürüyor, avlunun etrafına asılmış tedirgin edici sarı şeride rağmen bir sakinlik hissi uyandırıyor.

Yüksek, gotik kemerler üniversitenin orta avlusunu çevreliyordu. Taş banklar ve huş ağaçları, Profesör Wellington'ın parçalanmış cesedinin yoldan geçen öğrenciler tarafından bulunduğu suç mahallini örtüyordu.

Kurban , dekan üniversiteyi eski görkemli haline döndürmek istediği için alan temizlenme aşamasındaydı.

Oradaki son günümde sahnede yürürken Kallum'un gözlerini üzerimde hissetmiştim. Aslında, bu seçkin Ivy League kurumunda bulunduğum süre boyunca onun gözlerini üzerimde hissetmiştim. Ama ilk kez o gözlere doğrudan bakıyordum - biri yeşil, biri mavi - yırtıcı bakışlarının ardında meraklı bir parıltıyla karşımda dururken.

Tamamen siyah takım elbisesi özel dikilmişti. Kendisi gibi şık ve gençti. Bu kadar yüksek övgülere sahip kadrolu bir profesör için oldukça sıra dışıydı. Otuz altı yaşına geldiğinde prestijli bir üne kavuşmuştu; her ne kadar tehlikeli olduğu kadar hayranlık da uyandırsa da, karanlık ve gizemli bir damarda tehlikeliydi.

Akademinin kötü çocuğu.

Sessiz dalgınlığı ve siyah dövmeleeri koridorlarda dedikoduları tetikleyen bir etki yaratıyordu. Yine de, seçkin bir profesör olarak Kallum, ezoterik felsefe, okült ve antik çağlarla ilgili her konuda bir uzman olarak saygı görüyordu.

Bu noktada, daha önce okuduğum birkaç yayınlanmış araştırma makalesi dışında, değerli Profesör Locke hakkında pek bir şey bilmiyordum - ama

Beni inceleme şeklindeki bir şey, şifreli eserlerinden biri gibi, telefonumdaki Kayıt'a basacak kadar temkinli olmamı sağladı.

Bana ilk sözleri: "Sen ilgi çekici küçük bir şeysin."

Ensemdeki tüylerin derimden havalandığını hissettim. Cevap vermeyince, "Sen bir hukuk memuru değilsin" dedi.

"Hayır," diye onayladım.

"Ama senin fikirlerine güveniyorlar."

"Bazıları, sanırım."

"Peki sizin fikriniz nedir? Halen, değil mi?"

"Öyle, ama bulgularımı sizinle tartışmak uygunsuz ve etik dışı olur, Profesör Locke."

"Şüpheli olduğum için mi? Ve lütfen, ben Kallum."

"Evet, çünkü üniversite personeli ve öğrencilerinin çoğu gibi siz de bir şüphelisiniz. Bir de aktif bir soruşturmayı dava dışındaki hiç kimseyle tartışmayacağım gerçeği var."

"Bu hiç eğlenceli değil."

"Kurallar böyle."

"Kurallar kesinlikle eğlenceli değil."

Yaklaştığı yerde uzun bir sessizlik oldu. "Benden korkuyor musun?"

"Hayır."

"Titriyorsun."

"Boston havasına alışık değilim."

"Buna alışırsınız, tıpkı radarın altında sürüklenmeye, gölgelerde görünmemeye, dikkat çekmemeye çalışmaya alıştığınız gibi."

"Kendinizi burada böyle mi görüyorsunuz?"

"Senden bahsediyordum, Halen."

"Neden bahsettiğinden emin değilim-"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Tüm bu kendini beğenmiş, koca sikli dedektifler davalarını kanıtlamaya çalışırken, sen buradasın, gerçek, etkileyici referanslara sahip tek kişi, burada olanları bir araya getirebilecek tek kişi ve tek kelime etmedin."

Kararsız bir nefes aldım. "Bu olayla ilgili olarak yerel yetkililere ya da FBI'a bilgi vermeyeceğim," dedim ama içimde bir korku hissi alevlendi. Bana bakmıştı. "Aslında şimdi buradan ayrılmalıyım."

Bana doğru yürüdü, kolonyasının odunsu kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı, nefesinin boğazımın ve köprücük kemiğimin kıvrımlarında iz bırakan bakışlarının ardından bir yol izlediğini hissettim. Sonra derin bir nefes aldı, sanki beni ciğerlerine çeker gibi.

"Sessiz kaldığınız düşünceleri, titreyen dudaklarınızdan kaçmasından endişe ettiğiniz şeyleri bilmek isterim."

Orada öylece durdum, gölgeli yüzüne baktım, alacakaranlıkta güneş başının arkasında kararan bir hale oluşturunuyordu.

"Wellington tam tersiydi," diye devam etti. "Lanet çenesini kapatamazdı. Aşağılık bir insandı. Belki de bu yüzden katil çene kemiğini kırdı ve yüzünü ikiye böldü, kafatasını bir lastik demiriyle parçaladı."

Yutkundum. "Bu çok spesifik."

"Sadece tahmin edilebilir elbette." Gülümsemesi benimle alay ediyordu. "Karısı olsaydım, muhtemelen ben de kişisel antrenörümü beceriyor olurdum ve kocamın çenesini kalıcı olarak kapatmasını isterdim." Bir adım geri atmadan önce göz kırptı. "Görüşürüz, küçük Halen."

Kayıt sona eriyor ve mahkeme salonunda toplu bir ürperti hissediyorum.

Bir an için illüzyon bozulur ve sıralarda oturan insanlar masadaki adamın yakışıklı görüntüsünün altındaki rahatsız canavarı görürler.

Kallum bana cinayetin ayrıntılarını itiraf ettiği anda da aynı ürpertinin iliklerime kadar işlediğini hissettim ve sadist bir katilin -ne kadar ürkütücü derecede güzel olursa olsun- empati ya da pişmanlık duymayan gözlerine baktığımı biliyordum.

Odada tansiyon yükselirken, "Sorunuza cevap olarak, Bay Crosby, evet, Profesör Locke ile yaptığım konuşmanın profilim üzerinde etkisi oldu. Özellikle alt çene kemiğini, yani kurbanın çene kemiğini parçalamak için kullanılan nesneye ilişkin ayrıntı, o sırada henüz kamuoyuna açıklanmamıştı. Profesör Locke kurbanı susturanın kendisi olduğunu bilmemi istiyordu ve bu yanına kâr kalacaktı."

"İtiraz ediyorum," diye araya giriyor Crosby. "Kayıttan çıkarılsın. Tanık müvekkilimin ne düşündüğünü bilemez, Sayın Yargıç."

Yargıç McCarthy, "Bu konuda hemfikirim," dedi. "Kayıtlardan çıkarma talebi kabul edildi. Devam edin."

Crosby tekrar bana dönüyor. "Bayan St. James, olay yerinde mahremiyet beklentisi olmadığına göre, Profesör Locke'un üniversite arazisinde geçirdiği o üç gün boyunca dedektiflerin ya da olay yeri analistlerinin suçun bu detayını tartışırken kulak misafiri olmuş olması mümkün mü?"

"Her şey mümkün," diye cevap vermek zorunda kalıyorum, çünkü kayıtlarımı aleyhime kabul etmek için kararı kullanıyor.

"Raporunuzda, sanığın baş şüpheli olduğu sonucuna varmanıza neden olan bu kısa konuşma dışında başka bir unsur var mı?"

Omuzlarımı yuvarlayarak polyester kumaşın kaşıntısını hafifletiyorum. Bakışlarım artık kibirli bir sırıtış takınmayan Kallum'a kayıyor. Yüz hatları keskin ve kötülükle dolu. Sinirlerimi karıncalanma hissi sarıyor ve beni soğukla kaplıyor.

Avukata baktım. "Analizim öncelikle olay yerindeki kanıtlara dayanıyordu. Sanık suçu işlemek için gerekli fiziksel profile uyuyor ve ayrıca kurbanla geçmişte bir anlaşmazlığı var."

"Ama bu fiziksel bir kanıt değil," diyor Crosby, mahkeme salonunu boydan boya yürüyerek jüri locasının yanında dururken. "Bu ikinci derece kanıt sayılır,

Doğru mu?"

"Tesadüfi kanıtlar da suç mahalli profilini şekillendiren kanıtlardır," diyorum, tüylerimin diken diken olduğunu hissederek. Ben sahaya aitim, sözlerimin çarpıtılabileceği bir mahkeme salonuna değil. Ama bu suç benim için sesimi duyuramayacağım kadar önemli.

Avukat bana doğru döndü. "Suç mahalli profilini şekillendirir," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Ama profil başlı başına bir teoridir, somut, gerçek bir kanıt değil."

Savcı, "İtiraz ediyorum," diye konuşur. "Bay Crosby'nin tanığı sorgulaması bitti mi, Sayın Yargıç?"

"Kabul edildi." Yargıç eyalet lehine karar verdi. "Avukat bey, bu tanığa başka sorunuz var mı? Konuyu dağıtmayalım."

Crosby, "Özür dilerim, sayın yargıç," diyor ve ardından bana alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Bayan St. James için son bir soru. Bu vahşi, iğrenç suçun faili olarak müvekkilimi gösteren herhangi bir kanıt - herhangi bir DNA, parmak izi, saç, lif... herhangi bir şey var mı?"

Bir avukat cevabını bilmediğini düşündüğü bir soruyu asla sormaz. Kallum'a karşı açılan dava ikinci dereceden gerçekler üzerine kurulmuştu. DNA ve tanık olmadığı için dedektifler ve federal ajanlar cinayet nedenini dikkate almak zorundaydı.

Wellington'ın karısına sert bir şekilde bakıldı, ancak aldatan bir eşin kocasını öldürmesi, mesleki rekabet ve intikamla karşılaştırıldığında daha zayıf bir nedendi. Wellington, cinayetten birkaç saat önce üniversitede yaptığı açılış konuşmasında Kallum'a hakaret etmişti.

Bir de Kallum'un silahı bildiğine dair itirafı vardı - Wellington'ın kendi arabasındaki bijon anahtarı. İlk olarak otoparkta saldırıya uğramıştı.

Ve Kallum'un mazereti yoktu.

Bu kilit parçalar, devlet bir tutuklama yapmak için çironun üzerindeki kapsamı daralttı.

Bir de diğer, daha imalı bir gerekçe var.

İçgüdülerim.

Çok fazla ürkütücü suç mahallini araştırdıktan sonra, profil oluşturmak için birçok katilin ayak izlerinde yürüdüm ve bir katilin yanında olduğumu hissedebiliyorum.

Kallum'un yanındayken hissettiğim yoğun ve endişe verici duygu, tüm rasyonel düşünce ve mantığı zihnimden uzaklaştırıyor ve bana tek bir sonuç bırakıyor: "Bu suçu Profesör Locke işledi," diyorum avukatın ve sorusunun etrafında konuşarak. "Fiziksel kanıtlar her zaman ama gerçek şu ki, bu sosyopatın mahkeme salonundan çıkmasına izin verirsiniz, bir katilin serbest kalmasına izin vermiş olursunuz."

Yargıç tokmağını bloğa vurdu. "Bayan St. James, mahkeme salonumdaki bir profesyonelden daha iyi bir davranış beklerim. Patlamalarınız bitti mi?"

"Özür dilerim. Evet, sayın yargıç."

"Güzel," yargıç. "Jüri tanıgın ifadesini dikkate almayacaktır."

Kallum'un dikkatli gözleriyle karşılaştığımda boğazıma ateşli bir ağrı saplanıyor. Ağzı zalim, orantısız bir sırtışa dönüşüyor.

Crosby avuçlarını tanık kürsüsüne dayayarak dikkatimi çekti. "Bayan St. James, siz bir suç mahalli kriminoloğusunuz, doğru mu?"

Dengeli bir nefes almak için uzanıyorum. "Evet." *O bunu biliyor.*

"Daha iyi bir terminoloji bulamazsak, bir suç mahallinin profilini çıkarıyorsunuz." "Evet."

"O zaman müvekkilimin zihinsel durumunu analiz etmek için teknik olarak yeterli olmadığınızı söylemek doğru olur" -hava tırnakları yapıyor; neden emin değilim- "doğru muyum?"

Ve Kallum'u açık mahkemede "sosyopat" ilan ettiğimin farkındayım.

"Psikoloji doktoram ve kriminoloji doktoram var," diyorum, jürinin on iki üyesine bakarak. "Ama hayır, psikolojik değerlendirmeler yapmıyorum."

"Bu doktoralar kendi hastalarınızın olmasına izin veriyor mu?"

Kaşılarım birbirine yaklaşıyor. "Ben-"

"Başka bir şekilde ifade edeyim," diyor Crosby. "Kendi muayenehanenizde hastalarınız var mı ya da hiç oldu mu Bayan St. James?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Başka sorum yok."

Ben ayağa kalkıyorum ve eyalet savcısı ayağa kalkıyor. "Karşı tarafa geçmek istiyorum, sayın yargıç." Yargıç izin verdi ve avukat masada ayakta kaldı. "Sadece bir soru, Bayan St. James. Tüm kimlik bilgileri bir yana, sanığın bu suçtan suçlu olduğuna neden eminsiniz?"

Bakışlarımı mahkemeden ayırıyorum. Olay yeri görüntülerine, avukatlara ya da Kallum'a bakmıyorum. Sadece jüriye bakıyorum, birkaçıyla göz teması kuruyorum. *Görülüyorum, duyuluyorum*, zor bir görevle yükümlü insanların Kallum'un kim olduğunu tam olarak anlamalarını sağlamak için gölgelerden çıkıyorum.

"Eğer Kallum Locke'u bu suçtan şüpheye yer bırakmayacak şekilde mahkum edemiyorsanız," diyorum onlara, "ama serbest kalmasının tehlikeli olduğunu görüyorsanız, o zaman bunun olmamasını sağlamak sizin sorumluluğunuzdur."

Savunma avukatı ifademini kayıtlardan çıkarılmasını savunurken ve yargıç jüriye söylediklerimi dikkate almamaları talimatını verirken, tanık kürsüsünden inip koridora doğru ilerliyorum.

Söylediklerimi geri almak yok. İfadem ama bu mahkeme salonunda oturan herkes duydu.

Sanığın masasının yanından geçerken, onun yakınlığını bir kara delik gibi, çekim gücünü ise gelgitin yönünü değiştiren ayın çekim gücü gibi hissedebiliyorum. Kapıya yaklaştıkça gözleriyle karşılaşmayı reddederek bakışlarımı bilerek ileriye yönlendiriyorum.

Neredeyse özgürüm, ta ki eli uzanıp parmakları parmaklarıma değene kadar. Teninin hissi sıcak bir akım gibi, bir bağlantı bulan canlı bir tel gibi kopuyor.

Bakışlarım, sözlerinin bana ulaşmasına yetecek kadar uzun süre

onunkilere çarpıyor. "Zaman ve gelgit kimseyi beklemez."

Mahkeme salonundan ve onun tehdidinden kaçarak kapıyı ittim. O şeytani bakışlarda gördüğüm öfke ya da kızgınlık değildi; eğlenceydi. Kallum gölgelerden çıktığım ve bunu onun için yaptığım için çok heyecanlanmıştı.

KILLINGFIELDS

HALEN

Evil var.

Kötülüğe inanmasanız bile, maneviyatınız ne olursa olsun Bu iki kelimenin bir araya gelmesiyle oluşan sarsıntıyı iliklerinize kadar hissedersiniz.

Bu kadar etkili ve bu şehrin sloganı olmalı.

Kötülüğün var olduğu Hollow's Row'a hoş geldiniz.

Uzun bataklık sazlarının arasından geçerken ayağımı dikkatli yerleştiriyorum. Çamur, yağmur çizmelerimi örten plastik patiklere yapışıyor. Ayağımı her kaldırdığımda bir emme sesi çıkarıyorlar. Çamurlu toprak, tabanlarımın altında aşırı kullanılmış bir süngerin üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

Güneş, menekşe rengi gökyüzünde zayıflayan bir disk gibi, tüvit bataklığın üzerine neon-turuncu parçacıklar saçıyor. Ateşböcekleri ufukta göz kırparken batan güneşten fırlayan küçük işaret fişekleri gibi dans ediyor. Ama pitoresk manzara burada sona eriyor.

Bataklığa doğru ilerledikçe, çorak, budaklı ağaçlar sazlıklardan siyah pençeler gibi yükseliyor, bükülmüş ve çürümüş. Çok ince, hastalıklı ve geniş aralıklı. Ağaçları sevmiyorum.

Gün ışığı kaybolmadan önce buraya gelmeye çalıştım, ancak havaalanındaki gecikme kariyerimin bir başka faktörü.

Bazı görevler bir gün, bazıları ise bir hafta sürüyor. Son vakamda bir aydan fazla sahada kaldım. Otel odaları ve paket servis. Starbucks, eğer şehirde varsa. Yoksa yerel bir kahve dükkânında bulabildiğim bir marka.

Bu kasabada zincir bir kahve dükkânı var ama mocha lattemi kiralık Volvo'da unutmuşum. Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra keşke kafein alsaydım dedim.

Hayatım her zaman böyle değildi, çok dengesizdi, her zaman hareket halinde ve evden uzaktaydım. Ama ev artık *ev* değil; bir zamanların soyut bir düşüncesi.

tanımadığım bir hayat.

On ayı aşkın bir süre bu gerçeği kabullenmeye çalıştıktan sonra, nihayet geçen ay ilginç Tudor'umu satışa çıkardım. Sonra da başka bir davaya kaçtım.

Kolumun altındaki mürekkebi ovalayarak kendime şu anki görevime odaklanmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Tam şurada." Dedektif Emmons ilerideki sık ağaçları işaret ediyor. "Avcılar onları orada buldu."

Yaklaşmış olmanın rahatlığıyla dedektifin ayak izlerini takip ederken ona başımla selam veriyorum. Kot pantolon ve flanel gömlek giymişti. Başında geniş kenarlı bir polis şapkası var. Uzun boylu ve tıknaz, omuzları son derece geniş. Sert bir cildi ve elleri var. Cılız ağaçların ve sazlıkların arasında bir korkuluk gibi göze çarpıyor - eğer o korkuluk bir defans oyuncusu olsaydı. Karakola vardığımda beni ilk karşılayan o oldu ve lisedeki futbol günlerinden bahsederek beni eğlendirdi.

Anladığım kadarıyla kötü bir dedektif değil, sadece küçük bir kasabalı. Bir yıldan kısa bir süre önce dedektif olduğu için, dedektiflik çalışmalarının kapsamı, genellikle hafta sonu alemleri için ortadan kaybolan kayıp gençlerin ve kayıp evcil hayvan vakalarının yerini tespit etmek olmuştur.

Bu kasabanın içinde bulunduğu karanlık efsane düşünüldüğünde, bu garip bir şekilde sıkıcı. Hollow's Row'da işler çok uzun süredir sessiz.

Müdürümün dosyayı meşhur masamın üzerine atmasının nedeni kasabanın itibarı. Bir de yerel halkın bunalmış olması ve kaçınılmaz FBI istilasına karşı temkinli olmaları.

Dedektif Emmons, "Bataklığın bu kısmına ölüm tarlaları deniyor," diye açıklıyor. "Yerel avcılar öldürdükleri hayvanların leşlerini buraya atarlar." Çıkıntılı göğüs kafesinin etrafından dolanırken bir hayvanın iskelet kalıntılarına doğru başını sallıyor.

Büyük, güneşte ağarmış kemikleri incelemek için duruyorum. Muhtemelen geyik. Bir geyik. Boynuzları olmadan bir bakışta anlamak zor. Avcılar onları ganimet olarak saklıyor.

Emmons olay yerine giden yolu açmak için düşmüş bir dalı kaldırmaya gidiyor ve ben de elimi kaldırıyorum.

"Bekle." Ona ulaşmak için daha hızlı hareket ediyorum. Şaşkın ifadesi karşısında daha az telaşlı bir tonda ekliyorum, "Lütfen, hiçbir şeyi kıpırdatmayın. Meslektaşlarım için olay yerini korumam gerekiyor."

FBI'dan meslektaşlarım olarak bahsetmek biraz abartılı ama yine de ben bir profesyonelim.

Kara kaşlarını çatmış, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, bakışları daralıyor. Gözleri yüzümün sol tarafını çevreleyen beyaz çizgiye kayıyor, bakışları kabalaşmadan önce hızla tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Tamam o zaman."

Meslektaşları tarafından çoktan işaretlenmiş olan olay yerine doğru tekrar yürümeye başlar. Sarı olay yeri bandı sazlıkların üzerindeki açık havada hafifçe sallanıyor.

Sorgulayıcı duraklamasına alınmadım. Onun boyunda bir adamın -hem fiziksel hem de itibar olarak büyük- minyon bir kadından ve üstelik bir federalden sipariş almadan önce tereddüt etmesini anlıyorum.

Yine de hakkını vermeliyim, tereddütü kısa sürdü. Hatta kusuruma bakmamak için çaba bile gösterdi. Yine de en azından bir varsayımını düzeltmeliyim. Ben federal ajan değilim. Ancak bir olay yerine çağrıldığımda lojistik genellikle açıklamak için çok karmaşıktır, bu yüzden çoğu zaman varsayımın sürmesine izin veriyorum.

Teknik olarak, beni buraya Federal Soruşturma Bürosu gönderdi. Ama bir taşeron olarak hükümetten maaş almıyorum. Suçlu davranışı ve ıslahı konusunda ülkenin önde gelen araştırma otoritelerinden biri olan CrimeTech'te çalışan bir olay yeri inceleme kriminologuyum.

Ama yine de tam olarak yaptığım şey bu değil.

Şirket içinde daha tuhaf vakalarda uzmanlaşmış bir alt ajans var. Çoğu dedektife ve FBI ajanına *"bu ne lan"* dedirten vakalar.

Tıpkı şu anda içine girdiğimiz sahne gibi.

Sarı bantla çevrelenmiş manzarayı seyrederken, kaçmaya çalışan amansız bir eşek arısı yuvası gibi içimi saran o endişeli hissin, acil bir vızıldının tenime battığını hissediyorum.

Yaptığım şey tuhaf.

Suç çözme dünyasının karanlık ve ürkütücü iç yüzü.

Eğer bir müfettiş ya da sıradan bir adli psikolog tarafından açıklanamıyorsa ve kanun görevlilerini rahatsız edecek kadar rahatsız ediciyse, o zaman birimimden açıklanamaz olanı açıklaması istenir.

Bir suç mahalli profilcisi olarak, suçluların işledikleri suçlardan sonra arkalarında bıraktıkları izlerden motifleri ve ipuçlarını okuyorum. Davranış sadece kişinin içinde gözlemlenmez; eylemlerinin yankısında, şiddetlerinin sunumunda da gözlemlenir.

Başkaları ürkütücü bir sahneden gözlerini kaçırırken, ben daha derine bakıyorum.

Gerçekte, insanları rahatlatmak için buradayım, böylece geceleri dünyalarının mantıklı olduğunu bilerek uyuyabilirler.

Ancak şu anda baktığım şey açıklanmamalı ya da üzerine *psikopat* veya *akli dengesi bozuk* gibi bir etiket yapıştırılmamalı. Bunu korkunç bir eylem olduğu için, varlığının gerçekliği için görmeliyiz.

Bazen, kötü şeyler sadece öyledir.

Dedektif Emmons bu görüntüyü ancak bir dakika hazmedebiliyor, sonra gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor, yüz hatları tiksintisini gizleyemiyor. Ama ben onun neyi gizlemeye çalıştığını anlıyorum: korku. Çoğu kanun görevlisi için, ruhu kirleten kötülükle yüz yüze geldiğinizde, onun tarafından kirletilmekten korkarsınız.

Bir uçurumun üzerinde ipte yürümek gibi.

"Bu sadece..." İri yarı dedektif düşüncelerini ifade edemeyerek başını sallıyor.
"Tanrım, bu çok iğrenç bir şey."

Bölgeyi tarıyorum, tenimin kıyısında rahatsız edici bir dokunuş hissediyorum. Ensemdeki ince tüyler kalkıyor. Bu hissin üzerimde gezinmesine, beni tüketmesine izin veriyorum.

Çünkü failin bu sahneyi sahneleme zahmetine girmesinin nedeni budur. Bir tepkiyi kışkırtmak istiyor.

Çantamı çamura bırakırken bakışlarımı dedektife çeviriyorum. "Hiçbir tanrının böyle şeylere el attığını görmedim."

Emmons ensesini ovuşturuyor ve gözlerinde bir inançsızlık yorumumu ölçüyor. "Ciddi misin? Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Tereddüt etmiyorum. "Çok şey gördüm."

Elini bırakıyor ve "O zaman sizi yalnız bırakayım" diyor. Yanından geçerken uzun sazları bir kenara iterek oradan ayrılır.

Arkasından bakıyorum ve uzun otların onun iri cüssesi için nasıl ayrıldığını izliyorum. Sonra olay yerinin etrafına bakıyorum, kanıtları işaretleyen ve fotoğraf çeken teknisyenlere, soluk fonda yanıp sönen ateş böceklerine bakıyorum. Sessizlik çok gürültülü.

Bataklık kokusuyla dolu bir nefes çekerek manzaraya bakıyorum.

Evet, çok şey gördüm ama bu gerçek önümdeki dehşeti azaltmıyor.

İnce ağaçlardan oluşan bir kırpıntı alacakaranlığa doğru uzanıyor, dalları çıplak ve çarpık pençeler gibi eğrilmiş. Ağaçlar ölü, ezilmiş görünüyor. Sanki kendileri kurbanmış gibi.

Üç ürkütücü ağacın zifiri karanlık kabuklarına otuz üç kurbanın kesik gözleri yapıştırılmıştır.

Cansız gözleri filme alınmış ve sulak alana doğru boş boş bakıyor. Bu manzara kanımı donduruyor.

Hiçbir ceset bulunamamıştır.

Gözler birlikte konumlandırılmış, sahnelenmiş. Ölçmem gerekecek ama failin gözleri kurbanların yüzlerinde olduğu gibi tam aralıklarla yerleştirmek için zaman ayırdığını ve özen gösterdiğini varsayıyorum. Boyu 1.80'in üzerinde değilse, yeterince yükseğe ulaşmak için merdiven ya da başka bir alet kullanması gerekirdi.

"Anlamıyorum."

Düşüncelere dalmışken uzun zamandır aynı yerde durduğumu fark ediyorum. Dizlerimin kilidini açmak için duruşumu ayarlıyorum ve yanıma gelen kadın olay yeri analistine bakıyorum.

"Çok ürkütücü," diye devam ediyor, "sanki gözler beni takip etmeliymiş, beni görmeliymiş gibi hissediyorum, bir oyuncak bebeğin gözleri gibi, anlıyor musunuz? Ama hiçbir şeye bakmıyorlar. Sadece... cansızlar."

"Kimi gördüklerini merak ediyorum," diyorum.

Bana doğru dönüyor, koyu kahverengi teni batan güneşte kehribar rengini alıyor. "Hadi öğrenelim ve şu hasta piçi yakalayalım."

Dudaklarım sımsıkı kenarlı, başımı sallıyorum. "Kesinlikle."

"Bu arada ben Devyn Childs," diyor. "Yardım etmek için burada olmanıza sevindim."

Kasvetli çevremize rağmen ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Davada beni karşılayan ilk kişi o oldu. Dedektif Emmons bile resmi bir karşılama yapmadı. "Halen St. James," diye cevap veriyorum, kimlik bilgilerimi atlayarak. "Ve teşekkürler. Umarım gerçekten yardımcı olabilirim."

"Genelde federalleri hoş karşılamazdım," diyor, "ama siz yeterince zararsız görünüyorsunuz. Halen... İlginç bir isim."

Çokça duyduğum bir gözlem. "Ailem seksenlerde büyük heavy metal hayranıydı."

Başını sallıyor, ama daralan bakışları bağlantıyı tam olarak kuramadığını gösteriyor. Kırk yaşın altındaki biri bunu nadiren yapar. Otuz iki yıl boyunca Van Halen grubuna maruz kaldım. Neredeyse her şarkısını ezberledim ve Eddie Van Halen'ın babama göre "gelmiş geçmiş en iyi gitarist" olduğunu biliyorum. Annem, David Lee Roth'a aşık olduğunu ve her zaman da aşık kalacağını gururla söylerdi.

Yüzeye çıkan anılar acı tatlı ve artık şarkıları için üzgünüm.

Devyn bana içten bir gülümseme veriyor. "Pekâlâ, işimin başına döndüm. Hollow's Row'da bizimle birlikteyken bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim, Devyn."

Tripodumu ve dijital kameramı kurmadan önce ağaçların gövdelerinin etrafındaki sazlıkları inceliyorum. Otlar düzleşmiş ve bir açıklık oluşturmuş. Belirgin ayak izleri yok. Çevrede yürürken kararmış bir sazlık alana rastlıyorum. Otlar yanmış ve bir çukur oluşturmak için ateşle yakılmış.

Teknisyenlerden biri geçerken "İçeride kalıntı yok," dedi. "Çoktan işlendi."

"Teşekkürler." Ama yine de telefonumla birkaç fotoğraf çekip saha müdürüm Aubrey'e mesaj atıyorum. Aslında sahaya hiç girmediği için garip bir unvan. Beni saha saatleri ve raporlar konusunda yönlendirdiğinde sık sık belirttiğim bir nokta.

Olay yeri inceleme teknisyenleri bana birkaç meraklı bakış yöneltiyor, ancak bunun dışında yerel halk huzur içinde bağımsız çalışmama izin veriyor. Sanırım, kaos karşısında hepimizin hedefleyebileceği tek şey de bu.

Olay yerini uzaktan başlayıp yaklaşıp belgeliyorum. Parçalanmış gözler göz kapaklarından temiz bir şekilde çıkarılmış, kurbanların hiçbirinin etnik kökenine dair ilk belirti yok ve hepsi kornea opaklığı ve irisleri kaplayan film nedeniyle benzer bir gümüş, grimsi mavi renkte görünüyor.

Bir tanesini incelemek için plastik bir sonda kullanıyorum. Organın tüm oculusu mevcut. Optik sinir düzgünce kesilmiş. Bir adli tabip kullanılan aleti tam olarak tespit edebilir, ancak ön raporunun amacı doğrultusunda genel bir neşter olduğunu belirtiyorum.

Gözbebekleri bataklığa doğru boş boş bakıyor, görmüyor. Fail onları yuvalarından oymadan hemen önce hangi dehşeti yaşadıklarını merak ediyorum, çünkü hücre yapısına göre tüm organlar kurbanlar hala hayattayken çıkarılmış gibi görünüyor.

Zor durumdaki bir kurbanın sadece bir çift gözünü değil, otuzdan fazla kişinin gözünü çıkarmak için ne kadar zor, sabırlı ve sadistçe bir vahşete sahip olmak gerektiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Onları nasıl alıkoydu? Uyuşturulmuşlar mıydı? Nerede tutuldular?

Cesetler nerede?

Dehşete düşmesem de failin tıbbi bilgisinden etkilendim. Fail gözleri çok etkili bir şekilde çıkarabilmiş. Retina yırtığı ya da kötü muamele yok.

Her gözlem not ediliyor ve tabletimdeki bir elektronik tabloya kaydediliyor, bu tablo gerçek zamanlı olarak doğrudan CrimeTech veri tabanına aktarılıyor. Ama aynı zamanda basit bir not defterinde de notlar tutuyorum - kimsenin erişemediği kendi kişisel bulgularım.

Ön incelememi tamamladıktan sonra beni asıl ilgilendiren konuya geçiyorum. Gözler ağaçlara öylece yapıştırılmamış. Bu özensiz olurdu ama aynı zamanda zaman kazandırırdı. Hayır, dantel ağırlığındaki ipliği sinirlerin etrafına o kadar hassas bir şekilde ve detaylı olarak geçirmiş ki, iplik ilk bakışta neredeyse görünmüyor.

Daha sonra ipliği ağaç kabuğuna bağladı ve üç ağacın çevresinde kaybolacak şekilde ördü. Zekice ve iyi kurgulanmış. Teknisyenlerin ipliği ağaçlardan kesip tek tek test etmeleri gerekecek. Çilenin yaşını ve nereden alındığını bile tespit edebilirler. Eğer nadir bulunan bir marka ya da renkse, bu daha da yardımcı olacaktır.

İplikten ya da olay yerindeki herhangi bir yerden DNA elde edileceğinden şüpheliyim. Ama ben laboratuvar testleri yapmak için burada değilim. Bu, şüphelilere karşı dava açmak için teknisyenlere ve dedektiflere bağlı.

Otuz üç çift gözü parçalara ayıracak ve onları bir ölüm tarlasının ortasındaki ürkütücü ağaçlara asacak kadar metodik bir suçlunun korkunç resmini çizmek için sahnenin hikayesini anlatmak için buradayım.

Katilin hikayesini bulmak benim işim.

Bir suç mahallinin profilini oluştururken, tüm unsurları göz önünde bulundurmam gerekir. Yer, hava durumu, vahşi yaşam. Katilin geride bırakmış olabileceği kanıtları ortaya çıkarmak için katilin meşhur -ve bazen gerçek- ayak izlerinden yürümem gerekir.

Dokuma ipliğindeki karmaşık detayların fotoğrafını çekerken, yakındaki bir karganın gaklaması dikkatimi çekiyor.

Kaynağı bulduktan sonra olay yerinden uzaklaşıp uyarı şeridinin altına giriyorum ve bir karga sürüsünün tepemde dönüp durduğu bataklığın alçak zeminine doğru ilerliyorum. Dikkatlerini neyin çektiğini görmeden önce fazla yürümem gerekmiyor.

Taze bir ölüm.

Büyük bir geyiğin derisi yüzülmüş, bağırsakları çıkarılmış ve güneşte pişmeye bırakılmıştır.

Pis kokudan uzaklaşmadan önce öldürücü bir atış yapmak için yeterince yaklaştım. Bu açıdan, geyiği öldürmek için ne kullanıldığını belirleyemiyorum. Ama fark ettiğim şey, bu hayvanın eti için öldürülmediği.

Mesafeyi ölçmek için sahneye bir göz atıyorum, sonra daireler çizen balık kargalarına bakıyorum.

Kuşları sergisinden uzaklaştırmak için ölü bir hayvan kullandıysa, kargaların kalıntıları gagalayacağını tahmin edecek kadar bölgeyi iyi biliyordu. Eserinin yok olmasını istemiyordu.

Cesetleri buraya gömmüş ve çürümeye terk etmiş olabilir. Cesetler hiç bulunamayabilirdi. Bunun yerine, çok özel bir organın üretimini yaptı.

Kendi hikayesini anlatıyor.

Belirleyici fark, serginin kendi amacı için mi yoksa bir başkası için mi olduğudur. Çünkü eğer bu bir mesajsa, neden hiç kimsenin eserine rastlamama ihtimali olan derin bataklığa kadar dolaşma zahmetine katlansın ki? Tüm bu kalıntıları ve aletleri ölüm tarlalarının yirmi dakika ötesine taşımak kolay bir iş değildi.

Sonra tabii ki geyiği avlamak ve öldürmek zorunda kaldı. Derisini yüzmeli, parçalamalıydı. Onu stratejik ve muhtemelen test edilmiş bir mesafede sergisinden uzakta bıraktı.

Fail bir avcı olabilir.

Öyleyse neden ödülünü ve boynuzlarını almadı?

Çünkü bunlar onun sakladığı kupalar değil.

Kararan gökyüzüne, çorak ağaçların etrafında dönen kargalara bakıyorum. Bir ekip cesetleri bulma umuduyla bataklıkta keşif yapmaya başladı bile.

Basın rozetli bir adam olay yerine girmeye çalışırken, olay yeri çevresinde bir bağırış çağırış kargaşası patlak verir. Devyn onu olay yerinden uzaklaştırmaya çalışırken o da etrafta fotoğraf çekiyor. Yardım etmek için ona doğru ilerliyorum ama muhabir aniden sazlıkların arasından geri dönüyor.

Sinirli bir şekilde başını salladı ve bana baktı. Omuz silkiyorum, çünkü onu gayet iyi idare ediyor gibi görünüyordu.

Bu kasabanın geçmişi ve olay duyulduğunda medyanın nasıl bir çılgınlık yaratacağı düşünüldüğünde, sadece bir basın mensubunun buraya gelebilmiş olmasına şaşırdım doğrusu.

Yaklaşık beş yıl önce, Hollow's Row, insanlar kaybolduğunda komplo ve imalar için ulusal bir sıcak noktaydı.

Kayboldu.

Otuz üç kasaba sakini bir daha haber alınamamak üzere ortadan kayboldu.

Olay yerine doğru geri dönerken, yoğun, bataklık havasında hissediyorum, seslendirilemeyecek kadar kırılgan bir fısıltı. Sessizlikte söylenmeyen şey çok yüksek sesle çılgılık atıyor.

Bu olay yerindeki herkes kurbanların kim olduğunu biliyor - hatta bazıları aileleri, arkadaşları bile olabilir - kimse bu düşünceyi getirmek istemese bile. Sadece DNA analizinin bunu doğrulamasını bekliyorlar.

Anlatacak korkunç bir hikâyesi olan otuz üç çift görmeyen göz.

Bu insanlar son beş yıldır neredeydi? Bu gizem, korkunç sahneden çok daha rahatsız edici.

Burada olmamın sebebi gizem.

İlk gün için sahneyi yeterince katalogladığıma karar vererek çantamı toplamaya ve geri kalan alet ve malzemelerimi paketlemeye başlıyorum. Yarın daha az insan olduğunda geri döneceğim, böylece kendimi olay yerine kaptırabilirim. Devyn beni uğurlamaya geldiğinde eldivenlerimi çıkarıp ceketimin cebine koyuyorum.

"Ağaçların gözleri var..." diye mırıldanıyor nefesinin altından.

Tenimdeki ince tüyler diken diken oluyor ve omurgamda şiddetli bir ürperti dolaşıyor. "Affedersiniz?"

"Oh," diyor, elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Sadece işkence dolu bir üniversite dersinden hatırladığım bir şey. Sahneye çıktığımdan beri aklımdan çıkmıyor."

Ona tüm dikkatimi veriyorum, her sinir ucu elektrik akımıyla alevleniyor. "Merak ediyorum," diye onu dürtüyorum.

"Chaucer," diyor. "Profesörüm takıntılıydı. Bize *Canterbury Masalları*'nı çeviri notları olmadan okuttu. Hiç Orta İngilizce okumayı denediniz mi? Tam bir işkence. Ve o hikayelerin ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlıyorum. Vanilya boyanın en donuk tonunun duvarda kurumasını izlemeyi tercih ederdim.

"Her neyse," diye devam ediyor, "Chaucer'ın atasözlerinden biri şöyleydi: *Ağaçların gözleri, tarlaların kulakları vardır.*"

Güzel ve büyüleyici mavi-yeşil gözlerinin parıltısı... Bakışları o kadar kutup gibi ve duygudan yoksun ki, kötü niyetle vücudumu tırmaladığını hâlâ hissedebiliyorum.

Sonra bana son sözleri: "*Zaman ve gelgit beklemez.*"

Geoffrey Chaucer'dan bir alıntı yaptı.

Çarpık bir endişe iliklerime kadar işliyor ve kemiklerimi çukurlaştırıyor.

Altı ay boyunca onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama o bir film fişeginin kenarına takılmış karanlık bir silüet gibi, ruhuma yapışmış bir iblis gibi beni bir gölge gibi takip ediyor.

"Chaucer," diye tekrarladım, isim dilimde asit gibi. Kallum'un ayrılık sözlerinden sonra alıntıyı aradım, sonra -zorlukla- yazarın eserlerini okumaya çalıştım. "Bu bir felsefe dersi miydi?" Ona sordum.

Şüpheyle başını sallıyor. "Evet, belli ki. Halen, neyin var? Hasta görünüyorsun."

Ben hastayım. Derinlerde yatan bir hastalık, bana tepeden bakan budaklı ağaçlar gibi içimi burkuyor ve üniversite arazisine ayak basıp Kallum Locke'u gördüğüm andan beri bu böyle. Mahkeme duruşmasından sonraki üç ay boyunca, Harbinger davasında saplantılı bir şekilde çalıştım ve onunla ilgili bir bağlantı, herhangi bir bağlantı bulmaya çalıştım.

"Gitmem gerek," diyorum çantamı omuzlayarak. "Teşekkürler, Devyn." "Elbette... Yarın görüşür müyüz?"

Teknisyenler ve yetkililer kalıntıları çıkarmaya başlamadan önce ne kadar zamanım olduğunu merak ederek olay yerine göz gezdiriyorum. "Departmanınızda ne kadar nüfuzunuz var?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu, neyin peşinde olduğunuzu bana anlatıp anlatmayacağınıza bağlı."

"Bu olayla ilgili fikir verebilecek birini tanıyorum," diyorum. "Ama ona ulaşmak kolay değil." Ciddi bir yetersizlik.

Devyn çorak ağaçlara bakıyor. "Sökümü yarın öğleden sonraya kadar erteleyebilirim. Ama fazla ertelemeyeceğim. Kanıtları korumak , Halen. Ve kurbanlar..." Kahverengi gözlerinde yalvaran bir derinlikle bana bakarken sözlerini yarıda kesiyor.

"Biliyorum," diyorum, başımı sallayarak anladığımı belirtiyorum. "Söz veriyorum, işler yolunda gitmezse arayacağım kişi sen olacaksın. Teşekkür ederim."

". Beni hayal kırıklığına uğratma, Fed."

Gülümsüyorum, eninde sonunda ona buradaki ilişkimle ilgili tüm gerçeği anlatmaya karar veriyorum. Dedektif Emmons'tan daha iddialı ve daha açık fikirli görünüyor. Bu davanın ihtiyacı olan bir şey.

Gökyüzü karardı, gece mavisi yanık sarıya dönüşüyor ve sazlıkların arasından geldiğim yöne doğru manevra yaparken yönümü bulmamı engelliyor. Telefonum bir mesajla çalıyor ve arka cebimden çıkarıyorum, ekrana dokunmadan önce mesajın kimden geldiğini zaten biliyorum.

Şimdiden bitirdin mi? Güncellenmiş bir rapor almadım.

Bu konuşmayı mesajla yapmak yerine onu aradım. "Ani bir yolculuk yapmam gerekiyor. Bana bir uçak bileti bulmanı istiyorum."

"Aktif bir soruşturmada sulak bir alanın ortasındasınız. Aniden nereye gitmeniz gerekebilir ki?"

Keşke bu soruya cevap vermek zorunda olmasaydım. Şirketten bağımsız ve serbest çalışmanın nasıl bir şey olacağını ilk kez merak etmiyorum. Elbette her iki tarafın da artıları, eksileri ve riskleri var ve şu anda beni meşgul eden tam zamanlı işin güvenliğini özlüyorum.

Aramayı hoparlöre alıp telefonumun fenerini yakıyorum. Çantamın askısını kavriyorum ve daha önce yanından geçtiğim temizlenmiş leşin yanından geçiyorum.

"Bu ağaçların gözleri var, Aubrey," diyorum hatta.

"Evet, biliyorum. Bu yüzden oradasın," diyor, sesi kuşkulu ve kısa.

"Hayır, gerçek anlamda değil. Bu bir atasözü." Bakışlarımı sazlıklara indiriyorum. "Hiçbir şey olmayabilir ya da bir bağlantısı olabilir. Bilemiyorum. Felsefe hiçbir zaman benim gücüm olmadı. Ama bu yüzden öğrenmem gerekiyor."

"Bekle... felsefe mi?" Ağırlıklı vuruşu havayı belirsizlikle noktılıyor. "Halen, oraya gitme. Bunu kendine bir daha yapma." Aubrey'nin umutsuz sesi kendi şüphelerime karışıyor. "Bu saplantının bittiğini sanıyordum-"

"Benim bir takıntım yok," diye karşılık veriyorum, çenem kelimelerin etrafında kenetleniyor. "Bana Batı ezoterizmi konusunda geniş bilgiye sahip bir felsefe akademisyeni bulabilir misin?"

"Eminim yapabilirim," diyor.

"Aynı zamanda bir katil gibi düşünebilen biri mi?"

Çizginin ötesinden duyulabilir bir nefes çıkarıyor.

Harbinger davası hala çözülemedi, bir şüphelinin adı asla konmadı. Ama o muhtemel şüphelinin şu anda tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve eninde sonunda dış dünyanın yolunu tutacağını da biliyorum.

Ön kolum hararetli bir kaşıntıyla alevleniyor ve gömleğimin üstündeki mürekkebi ovuyorum, sonra farklı düşüncelerimi toparlamak için boynumdaki kolyeye dokunuyorum.

Şimdiye odaklanın.

Aubrey sonunda, "Bu hiç iyi gitmeyecek," diye yumuşar.

Göğsümdeki gerginliği dışarı atarak temizleyici bir nefes alıyorum. "Bak. Bunun için ona bakmıyorum... doğrudan değil. Ve Harbinger davası üzerinde çalışmıyorum. O konuyu kapattım. Ama o kendi *alanında* bir uzman, bir uzman ve bu konuda onun görüşüne ihtiyacım var."

"Peki size yardım etmek isteyeceğini nereden ?" Saha müdürüm mantıklı bir noktaya değindi.

Neme rağmen akşam havası bir derece serinliyor, karanlık çöküyor. Sorusunu ciddiyetle düşünüyorum. Cevabını bilmediğimden değil ama cevabı yüksek sesle nasıl ifade edeceğimden emin değilim.

Kallum yardım etmeye çok istekli olacaktır. Katılımı gerçekten yardımcı *olacak* mı, olmayacak mı... Bu, almam gereken bir risk.

Ama bana yardım edecek, çünkü o son altı aydır kilit altında tutulan narsist bir sosyopat ve benim ondan yardım istemem onun aç egosunu besleyecek.

"Bilmiyorum Aubrey," diyorum kiralık arabanın yanına geldiğimde. "Ama bana o uçak biletini alırsan, oraya vardığımda ilk öğrenen sen olacaksın."

Kanıtlar gözlerin perimortem olarak çıkarıldığını doğruladığında, bu davanın önceliğinin büyük ölçüde artacağını bilerek aramayı sonlandırıyorum. O zaman FBI görevi devralacak ve hatta beni görevden alabilecek. Medya kasabaya akın edecek ve şehri tika basa dolduracak. Çalışmak için sınırlı bir zamanım var ve kesin cevaplara ihtiyacım var.

Sadece dengesiz bir felsefe alimi bana cevap verebilir. Evet, kötülük vardır.

Ve şeytanın güzel gözlerinin içine bakıp ondan yardım istemeliyim.

WICKEDEYES

KALLUM

Mçoğu takıntı küçük, zararsız başlar. Zihninizin arkasında küçük bir kıpırtı, masum bir saplantı. Takıntılı düşünce derimizin altında gezinir ve arzumuz gerçekleşene kadar seçmeye başlarız. ve onu parçalamaktan, pençelerimizle tırmıklamaktan ve kan akıtmaktan başka seçeneğimiz yok.

Yara bir rahatlama şeklidir.

Tüm büyük beyinler bu ıstıraptan muzdariptir. Bizi monoton bir varoluşa mahkum eden bir azap.

Ama sanat ve güzellik acı değilse nedir? Çok kolay gelen her şey hem yaratıcıya hem de tüketiciye hakarettir.

Acı çekerken hissederiz, kendimizi yırtarız ve yaranın iyileşmesine izin veririz. Yara izini kabulleniriz. Saplantıyla, deriyi yok olana kadar parçalar, hasarın onarılmasına asla izin vermeyiz.

Kan asla pıhtılaşmaz. Akmasını, tutkuyu, arzuyu beslemeye devam etmesini isteriz.

Küçük Halen St. James, küçük bir çıtırtı olarak başlamadı. İlk günden itibaren derimi yüzdü ve kendini derinlere gömdü.

Ve kaşınmadan

duramıyorum. "Locke,

uyanmışsın."

Bekleme odasında bir bankta oturan hastaların arasından ismim anons ediliyor. Briar Suçlu Deliler Islahevi'nin sekize onluk küçük nezarethanesi rutubetli ve kalabalık. Düz beyaz duvarlar yaşlılıktan ve bakımsızlıktan dökülüyor. Sürekli bir çamaşır suyu kokusu ve hafif bir küf akıntısı var, asla tam olarak maskelenemeyen bir koku.

Psikopat mahkumlar daha kötü kokuyor.

Nötr hasta önlüğümü giyerek plastik sandalyeden kalkıyorum ve bir elimi kaygan saçlarımda gezdiriyorum. Birkaç gevşek tel gözüme çarpıyor ama ben

Ziyaret masasındaki manzaraya kapıldığım için başıboş gezenleri görmezden geliyorum.

Odaya adım atmadan önce beş duyumun da onu tamamen özümsemesine izin veriyorum.

Yakasinda üç düğmesi açık, sade, koyu gri bir termal. Basit, narin bir beyaz altın zincir, boğazının çukuruna bir karatlık, damlası bir elmas düşürüyor. Koyu kahverengi saçları alçak bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış. Cilasız yüzünün yan tarafını meydan okuyan beyaz bir çizgi çerçevesiyor.

Yaptığı tek makyaj kirpiklerini koyulaştırmak için sürdüğü bir rimel ve dolgun dudaklarına sürdüğü bir parça parlaticı. Ama neden doğal güzelliğini kat kat zehirli kimyasallarla örtün ki? Dramatik ela gözleri kanımı çekmeme neden olsa da sadeliğini takdir ediyorum.

Odaya girdiğimde, onun da beni aynı dikkatle izlediğini görüyorum. Bilerek gözlerini kırpmamaya çalışması, yanaklarının soluk pembenin en hafif tonuna bürünmesi hoşuma gidiyor. Bu onun için aldatıcı; utangaç, uysal ya da benden etkilenmiş değil.

Görülmesi gereken bir numune olduğumu biliyorum. Bu kemiklerde alçakgönüllülük yok. Alçakgönüllülük numarası yapmak benim için gösteriş olur. Beş yaşımdan beri annemin arkadaşları gözlerime bakıp hayret ederlerdi. Lisedeki kız arkadaşlarım sarkık siyah saçlarım ve çarpık gülümsemem karşısında iç çamaşırlarını ıslatırlardı. Düşünüyorum da, annemin arkadaşları da öyle.

Altı-bir yaşındayım, vücudum zayıf kesimli ve tonlu, kadın zihnine ve bedenine zarar vermek için bilenmiş.

Karşımda oturan minyon kriminolog söz konusu olduğunda yaşanan pek çok sıkıntıdan biri de bu; ağıma hiç düşmedi. Zarar görmeden, etkilenmeden kaçtı. Dahası, üzerime bir bardak çarptı ve beni sıradan bir ev örümceği gibi tuzağa düşürdü.

Düzeltmeye kararlı olduğum bir yanlış

hesaplama. Isırığım zehirli.

"Merhaba, Halen." Sesimin çakıllı tınısı onun isminin heceleri etrafında kıvrılıyor. Heyecanın ilk titremesi derimin altında yuvarlanıyor.

"Profesör Locke," diye resmi bir şekilde cevap veriyor. "Bana Dr. St. James diye hitap etmenizi tercih ederim."

"Aylardır seni ilk kez görüyorum ve sen burada oturmuş taleplerde bulunuyorsun. Etkileyici. O gölgelerden çıktıktan sonra bir daha geri dönmemişsin gibi görünüyor." Bakışlarım onun sakın yüz hatlarında geziniyor, zırhındaki çatlağı arıyor. Bir keresinde bulduğumu sanmıştım, ama yanıldığımı *görünce hiç de hoş olmayan* bir şaşkınlık yaşadım. Hem de on iki jüri üyesinin arasında.

"Kaydediliyor muyum?" Ses tonumdaki sertliğe engel olamayarak soruyorum.

"Hayır. Bu konuşma kesinlikle ikimizin
arasındaysa-" "Sonuncusunun öyle olduğunu
sanıyordum."

Çenesini daha yukarı kaldırıp telefonunu gösteriyor ve kayıt uygulaması olmadığını kanıtladıktan sonra cihazı çantasına geri koyuyor. "Ama konuşmamızın resmi kalmasını isterim."

"Oh, ama," diyorum, "nominal harfleri ve edep saçmalıklarını bir kenara bırakabiliriz. İkimiz de eşit durumdayız."

İnce bir kaşını kaldırıyor. "Size Dr. Locke diye hitap etmemem sizi rahatsız mı ediyor? Çünkü felsefe doktorasının akademide en yaygın doktora olduğu düşünülürse, bunu aşağılayıcı bulacağınızı tahmin etmiştim. Yine de, egonuzu tatmin edecekse, Profesör Locke, *PhD* gibi son harfleri her zaman ekleyebilirim."

Nasıl öğrenmek için beni araştırmakla meşgul küçük bir arı.

Ryder -ki sanırım en yakın arkadaşım sayılabilir- profesyonel iş ortaklarını ve bu fiyaskodan sonra kalan birkaç arkadaşımı nasıl anlattı. Onu bazı ilginç lokmalarla beslemek için kullanmış olabilirim.

Ne karışık ağlar.

Dudaklarımı yavaşça yalıyorum, duyularımı harekete geçiren tahrik edici kokusunun tadını çıkarıyorum. Vadideki zambak ve ylang-ylang'ın ağız sulandıran birleşimi, ona çok yakışan eşsiz bir koku.

Zehirli. Zehirli, ama sadece yutulursa. Biraz da afrodisyak. Kokuyu kendi markasıyla pazarlayabilir: *Cezbet ve öldür*.

"Beni acıtıyorsun, küçük Halen, tüm vaatlerini yerine getirmiyorsun." Gümüş yüzüğü başparmağımın etrafında döndürüyorum.

Yemlenmeyi reddederek koltuğunda gözle görülür bir şekilde kayar.

Çizik, çizik, çizik.

"Doktoranı boşa harcıyorsun," diye devam ediyorum, uzun bir nefes vererek. "Senin akademide çalışıyor olman, kendi araştırmalarını yürütüyor olman gerekirdi. Bunun yerine hâlâ suç mahallerinde dolaşıp kovalamaca oynuyorsun."

"Beni takip mi ediyorsun?"

Gülümsüyorum. "Öldürecek çok zamanım var."

Sanki bir şüphesini doğrulayacak bir şey söylemişim gibi ağzını açıyor.

Cesaretimi toplayıp elimi masanın ortasından geçirdim. Plastik bölücüler yok. Metal ızgaralar yok. İstesem uzanıp ona dokunabilirim ama henüz o kaşıntıyı yırtıp atmaya hazır değilim.

Bakışları elime, elimin arkasındaki soluk mürekkepli gök gülüne ve parmak eklemelerimin altındaki parmaklarımı işaretleyen mühürlere düşüyor.

"Kelepçelenmemi talep etmemenize şaşırdım." Parmaklarımı sert plastik masanın yüzeyine vuruyorum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, kararlılığı tam olarak yerindeydi. "Yapmalı mıydım? Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun?"

Hayal o kadar ani ve şaşırtıcı bir şiddetle saldırıyor ki -ellerim onun ince boynuna dolanıyor; nefes nefese oksijen soluyor- kokusundan kaçmak için gözlerimi kırıştırmak ve masadan uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Öfke kaba daha fazla zarar verebilen bir asittir," diyorum.

"Bu benim soruma cevap olmadı."

"Mark Twain cevapladı, eğer ne demek istediğini anlayabilerseniz. Zeki bir yazar, korkunç bir işadamı."

Kesik, alaycı bir kahkaha atarak ayağa kalkar. "Neden burada olduğumu bilmiyorum. Bu kötü bir fikirdi. Görünüşe göre sen gerçekten delisin."

Dürtüyle uzandım ve bileğini tuttum.

Yüklü bir nabız avucumun altındaki ateşi tutuşturuyor. Uçucu ve gergin hava, zamanı bir anlığına askıya alıyor ve bedenimin, sadece gözlerimin dokunmasına izin verdiğim yerde onun hissini doyumsuzca özümsemesine izin veriyor.

Bu dokunuşun etkisiyle bakışlarımız çarpışıyor ve onun korku dolu gözlerindeki çatışmayı görüyorum. Etkilenen tek kişi ben değilim.

Tutuşumu kırmak için kolunu бүkerken göğsü düzensiz nefeslerle yükseliyor ve onu elimde tutmak için duyduğum yoğun arzuya rağmen buna izin veriyorum.

Parmak uçlarım, o uzaklaşırken nabzının düzensiz atışını ezberliyor. *Bah-dah-bump. Bah-dah-bah-dah-bump.* Derime kazımak istiyorum.

Kollarını kavuşturmuş, endişeyle geri tepmemi bekliyor. Bakışlarım bileğinde bıraktığım görünür izde takılı kalırken elimi esnetiyorum. "Buraya gelmek senin için zor olmuş olmalı," diyorum onu düşüncelerimden sıyırıp kendimi toparlamak için. "Kaçmadan önce en azından bana neden geldiğini söylemelisin."

"Kaçmıyorum." Gergin yutkunması, iddiasına meydan okumak için boğazının sütunu boyunca cazip bir şekilde sürükleniyor. Sonra: "Bir felsefe uzmanına ihtiyacım var."

"Ve bir tanesini nerede bulacağınızı bilmeniz ne kadar da uygun."

Hakaretimden geri çekiliyor. Yumuşak ama sıkıntılı yüz hatlarını inceliyorum. Daha önce hiç bu kadar duygusal bir yaratığa tanık olmamıştım. Üniversitenin bahçesinde yürürken kederini gizlemeye çalışsa da acısını hissedebiliyordum. Tadı en tatlı melankoli gibiydi, hanımeli ve karanfil gibi, boğazımın arkasında kalıcı bir sızı bırakıyordu.

Ve ona dokunmak, alevin en sıcak kısmına dokunmak ve kaçamamak gibidir.

Uzun süren sessizliği üzerine onu teşvik etmek için elimi sallıyorum.

"*Tarlaların gözü, ormanların kulağı vardır*" atasözü ne anlama gelir? sana ne ifade ediyor?" diye soruyor.

"Bu Chaucer," diyorum otomatik olarak ve kollarımı kavuşturuyorum. "*Canterbury Masalları*"nın ilk öyküsü olan *Şövalye Masalı*'ndan. . Delileri üzüyorsun."

Etrafına göz gezdirerek diğer hastaların ve ailelerinin kendisine temkinli bakışlar attığını gözlemliyor. Sonra masanın arkasında yeniden oturuyor. "Deliler'in kabul edilebilir bir terminoloji olduğunu sanmıyorum-"

"Ben bir felsefe profesörüyüm. Sizin de açıkça belirttiğiniz gibi doktor değilim. Siyasi doğruculuğa meydan okumak benim işim."

"Diğer, daha alçakça şeylerin yanı sıra."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve buradasınız, hala doğrulanabilir bir kanıtınız yok." "Ve burada, tımarhanede oturuyorsun."

"Vay canına, o ağızdan ne pis laflar çıkıyor." Dilimi alt dudağımın iç kısmında gezdiriyorum, sıkı sıkıya bağlanmış kaplamasının altından taşan öfkeyi hissediyorum. Nefis bir şey.

Bir süre gergin bir sessizlikten sonra, "Chaucer olduğunu biliyorum. Google'dan bakabilirim. Anlayış olarak sunabileceğin tek şey bu mu?"

Alçak sesle kıkırdıyorum, tamamen eğlenmiş bir halde. "Bana devam etmem için hiçbir şey vermediniz. Ne ile ilgili... ne ile bağlantılı? Chaucer'ın sıkıcı, zihin uyuşturan sıkıcılığı ve aşırı övülen saçmalıkları hakkında saatlerce konuşabilirim, ancak bunun kimseyi aydınlatmaya hizmet edeceğinden şüpheliyim."

Başını öne eğiyor. "Yine de bir keresinde bana ondan alıntı yapmıştın."

İtirafı tenimle alay eden küçük bir alev gibi, zevkin ateşli darbesi çok yakın ama henüz ulaşılamıyor. Kendi tarafındaki kaymayı fark ediyor, gözleri başka tarafa kayıyor. Mahkeme salonunda söylediklerim merakını uyandırmaktan fazlasını yapmış, sinirlerini bozmuştu.

Bunu düşündü. Beni

düşündü.

"Pek çok insandan alıntı yapıyorum," diyorum, bakışlarım onun her mikro ifadesini katalogluyor. "Arada bir, biri doğru anlıyor. Chaucer gibi bir ahmak bile."

Halen derin bir nefes alıyor, küçük, biçimli göğüsleri dikkatimi çekmek için yükseliyor, bir dereceye kadar rahatlıyor. Ayaklarının dibine yerleştirdiği çantasına uzanıyor ve bir dosya çıkarıyor.

"Dün öğleden sonra bir suç mahalline çağrıldım." Klasörü açıyor ve basılı resimleri bana doğru çeviriyor. "Ezoterik bir bakış açısını araştırıyorum, muhtemelen bir felsefe veya filozofla sanrısız bir bağlantısı olan bir fail." Bakışlarını en üstteki resme çevirmeden önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere takılıyor. "Ya da kuruntulu bir kehanet bağlantısı."

Harbinger katili gibi.

Ama bu açının etrafında dans etmek için çok uğraşıyor, yine de gözlerimin içine bakamaması onu ele veriyor.

"Bu kelimeyi seviyorsun, kuruntulu." Sırıttıyorum ve görüntüleri incelemek için öne doğru eğiliyorum. Çekimleri iyi, gözlerin ve ağaçların karanlık, unutulmaz görüntülerini yakalamış. Fotoğraflara göz gezdiriyorum, samimi suç sahnesi çekimlerinden çok sanatsal olduklarını fark ediyorum.

Olayların farkındayım. Briar'da internete erişimim var ve ölü gözlü ürkütücü ağaçların ürkütücü görüntüsünü çevreleyen bir medya vızıltısı var. Hollow's Row'da kaybolan insanlarla ilgili söylentiler ve satanist uygulamalarla ilgili fısıltılar dolaşmaya başladı bile.

Korku ortaya çıktığında insanlar çok sıkıcı ve tahmin edilebilir olabiliyor. Zamanın başlangıcından bu yana, insanlar talihsizliklerinden sorumlu tutacakları şeytanlar yaratıyor. Her nesilde yeni bir formda diriliyor ve insanlığı yok etme gücüne sahip oluyor.

İyilik ve kötülük maddenin doğasında mevcut değildir. Bir eylemin her ikisine de hizmet edip etmeyeceğine karar veren kişi, yani bilinçtir.

"Ezoterizm son derece geniş bir ağ," diyorum, ses tonumdaki küçümseme belli oluyor. Antik Yunan felsefesinden yeni çağ teolojisine kadar Yahudi-Hristiyan dininin şemsiyesi altında olmayan her şey, akademisyenler tarafından bu belirsiz kategori içine yerleştirilmiştir.

Başını sallıyor. "Biliyorum," diyor, kabul etmesi beni şaşırtıyor. "Bu her şeyi kapsayan bir şey. Ama en azından bir başlangıç noktası."

Parmaklarımın ucuyla görüntüleri tekrar ona doğru itiyorum. "Kesik gözlerden Chaucer'a sıçramak çok zor. Ama bu senin uzmanlık alanın, değil mi? Hiçbir gerçek kanıta dayanmadan bir şüpheliye atlamak."

"Bir olay yeri inceleme teknisyeni bağlantıyı kurdu," diyor, benim iğneleyici alaycılığımı kesinlikle görmezden gelerek.

"Ve aklıma geldi. Gurur mu duymalıyım, yoksa aşağılanmalı mıyım?" Öne doğru oturuyorum, avuçlarımı masanın kenarına dayıyorum. "Hakarete uğradım diyeceğim, çünkü gerçekten burada olma sebebin benim bir şekilde bu işin içinde olduğumu düşünmen."

Omuz silkiyor, özür dilemiyor. "Bana geldiğinde bu fikri göz ardı etmedim."

Hınzırca gülümsüyorum, ona tam, külot düşürücü bir güç veriyorum. "O zaman belki de beni düşündüğün için gurur duymalıyım. Ama son konuştuğumuzda kendimi deli gömleği içinde buldum. Bu yüzden bu sefer sert bir geçiş yapacağım."

"Bana sen yaklaştın Locke. O lanet kelimeleri ağzından zorla almadım." Ayağa kalkmaya başladığımda, "Bekle," diyor ve yangın olduğu anlaşılan bir resmin belirli bir bölümünü işaret ediyor. "Chaucer'ın eserlerinden herhangi birinin bu sahneye paralel olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Gülümsüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Dr. St. James, dediğiniz gibi Google'da arama yapabilirsiniz. Özet notları alın." Ziyaret odasının iri yarı fedaisini çağırmak için elimi sallıyorum.

"Doğru," diyor ve resimleri dosyaya yerleştiriyor. "Chaucer akademide aşırı övülen tek saçmalık değil."

Egoma yapılan açık saldırıya rağmen, meydan okumanın üstesinden geldim. "Chaucer rotadan çok uzakta. Geçerli bir ezoterik ilişki bulmak için ondan daha geriye gitmeniz gerekir."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Ne kadar ileriye?"

"Antik çağdan başla ve oradan devam et."

Başını iki yana sallıyor. "Bu... çok büyük. Benimle taşak geçiyorsun."

Kaba sözleri sırtımı tırmalıyor. Onunla sevişmek için nasıl da sabırsızlanıyorum.

Şüpheli bakışlarıyla karşılaştığımda başparmağımdaki halkayı döndürüyorum. "Gözleriyle gören kördür," diyorum, alıntı dilimden buzun üstündeki su gibi soğuk bir şekilde kayıyor. "Sadece bir tahmin. En azından bir başlangıç noktası." Ona göz kırpıyorum.

Arkamı dönmeye başlıyorum ve ela gözlerinin ardında bir panik kuru alevleniyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Psikiyatri teknisyeni yaklaşırken bir süre daha rica ediyorum, sonra beni akıl hastanesine kapattıran kadının gözleriyle karşılaşıyorum. "Öncelikle, ilk adımı kullanmanızı istiyorum. İkincisi, hapsedilen herkesin istediği şeyi istiyorum. Özgürlüğümü."

Karşımda duruyor, boyu bir peri gibi, mizacı da bir o kadar değişken. "Gördüğüm kadarıyla büyük Kallum Locke için pencere manzarası ya da stoklanmış kantin yok."

"Doğal olarak."

"İstedığınız şey benim gücüm dahilinde değil."

Masaya doğru eğilip onun tahrik edici kokusunu ciğerlerime çekiyorum. "Gücünün nelere yeteceğini tahmin bile edemezsin, tatlım."

Bu kez, yanaklarını süsleyen güzel pembe renk numara değil.

Masadan uzaklaşırken derimin altında tatmin edici bir gurur akımı dalgalanıyor. "Özgürlüğüm dışında," diyorum, "defolup gitmeni istiyorum, Halen. Davanda iyi şanslar."

Teknisyenle birlikte ziyaret odasından çıkıyorum ve Halen'i dramatik bir etki yaratmak için arkamdan bakarken bırakıyorum.

Odama döndüğümde kapıyı kapatıyorum ve asmama *izin* verilen sanat eserlerinin olduğu duvara doğru ilerliyorum... Yapışkan macunla, çünkü küçük raptiyeleri silah olarak kullanma korkusu var. Ucuza basılmış posterle kağıt kesikleri oluşturarak daha fazla zarar verebilirdim.

Nietzsche'nin suluboya portresinin yapışkan, seri üretim baskısını kaldırıp ters çeviriyorum ve bu sabah oraya yerleştirdiğim fotoğrafı alıyorum

Halen'in gelişinden önce.

Bana geleceğini bilseydim, bir hemşirenin bana yaptığı iyiliklerden birini boşa harcamazdım. Güven ya da daha uygun bir ifadeyle inanç *bir* süreçtir. Mühür yüklendikten sonra zihnimdeki tüm izlerini silmeye çalıştım ama kontrolü bırakmak daha da zor bir uygulamaydı.

Halen'in ölüm tarlalarında durduğu ve olay yerine yoğun bir şekilde odaklandığı görüntüsüne dokunuyorum. Hemşireye, fotoğrafı çekmesi için adi bir muhabire yüklü miktarda para ödettim.

Yani, çok canlı bir hayal gücüm var. Onu orada hayal edebilirdim, ağaçlara baktığını, ipuçlarını bir araya getirirken küçük çıkarım dansını yaptığini hayal ederken zihnimin çılgınca izin verebilirdim. Onun acısı suç tanrılarına bir sone.

Ama elinizde somut bir şey hissetmenin, ona dokunmanın, çok yakın olduğunuzu bilmenin yerini hiçbir şey tutamaz.

Elimi burun deliklerime götürüp derin derin içime çekiyorum, nefis kokusunu içime çekiyorum, sonra uzanıp kendimi ayarlıyorum.

Öyle tatlı ki, en lezzetli şeftali gibi; dişlerimi geçirip suyunun çenemden aşağı damladığını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Takıntım küçük başlamadı. Beni bir tsunami gibi sardı. Bu uysal küçük şeyin üniversitede yürüyüşünü izlemek. Dudağını dişlediğini, beyaz saç telini her döküldüğünde kulağının arkasına sıkıştırdığını görmek.

Etrafında bir kaos girdabı gibi dönüyordu, ancak acısı o kadar derindi ki fırtınanın ortasında onu hareketsiz bıraktı, bir gelgit dalgasının bile kökünden söküp atamayacağı ağır bir çapa.

O kadar büyülenmişim ki, onun yüzeyini kazımak, üzerimdeki büyüleyici büyüünü çözmek için rahatsız edici bir kaşıntıya teslim oldum.

O, sahip olmam gereken sağlıksız bir arzuydu.

Elimi yumruk şeklinde kıvırıyorum ve onun kesik kesik atan kalp atışlarının yankısını parmaklarımda hissediyorum.

Yerçekimi gibiydi. Ay tanrıçası gelgitlerimi kontrol ediyordu.

Sonra örümcek oldu.

Ve beni acı ağının içine doğru döndürdü.

BAGOFTRICKS

HALEN

Y *Senin gücün hakkında hiçbir fikrin yok, tatlım.*

Kallum'un sözleri, temiz sandal ağacının odunsu kokusu gibi, gizli bir itiraf gibi, sanki bildiklerini üstü kapalı bir şekilde ima ederek beni kasten yemlemiş gibi benimle alay ediyor.

Kuşkusuz, hiçbir şey olmayabilir ve sadece beni ve davamı kendi avantajı için kullanıyor olabilir. Gerçek bir sosyopat gibi, manipülasyon sanatında ustalaşmış.

Gerçekçi olmak gerekirse, Devyn'in olay yerinde Chaucer'dan alıntı yapması bir tesadüf olabilir. Bu da Aubrey'nin Kallum'a olan takıntıyla ilgili iddiasını doğruluyor.

Belki de bu alanda çok uzun süre çalıştım, çok fazla gizemli şey gördüm. İçimdeki rasyonel psikolog, hiçbir şeyin tesadüf olmadığına dair irrasyonel duygulara karşı sesini duyurmak için savaşıyor.

Sadece bir tahmin, dedi.

Kallum gibi adamlar tahmin etmez.

O görüntülerde bir şey gördü. Daha fazlasını biliyor. Cambridge cinayetiyle bağlantısı olduğunu iliklerime kadar hissediyorum ve beni yıkıma götürse bile içgüdülerimi takip etmek zorundayım.

Zorundayım çünkü Cambridge sahnesinde çalışırken en iyi halimde değildim. Uyuyamıyordum. Geçmişimin bir parçasının daha lekelenmesine öfkelenerek acı verici anılarla oyalanıyordum. Hatalar yaptım... Yaptığımı biliyorum... Aksi takdirde Kallum bu rahat hastane yerine bir hapisanede oturuyor olurdu.

Bu benim bunu düzeltme şansım.

Sadece altı ay önce Kallum'u sadece ünüyle tanıyordum. Benim alanımda çalışıp da, gizli bilgi kaynaklarına en büyük katkıyı yapanlara rastlamamak mümkün değil.

konularında uzmanlaşmıştır. Kallum'un saygın bir felsefe akademisyeni olması onu akademide iyi bir şekilde sakladı.

Kallum Briar'a götürülene kadar gerçekten araştırmaya başlamamıştım. Önceki meslektaşlarıyla görüştüm ve eski romantik partnerleriyle iletişime geçtim. Kallum'un asistan profesörlerinden biri, Kallum'un simya araştırmalarının takıntı derecesinde olduğunu, vücudundaki rün ve işaret dövmelerinin de bunu gösterdiğini söyledi. Önceki bir sevgilisi onun karanlık sanatlara olan düşkünlüğüne tanık olmuş, çoğu zaman "rahatsız edici" olan araştırmaları yatak odalarına kadar uzanmıştır.

İnternette ondan bahseden her şeyi araştırdım. Gerçeğin peşinde aktif davalardan kaçındım, bu neredeyse kariyerime mal oluyordu, ancak ortaya çıkardığım şey rahatsız edici bir şiddet ve sapkın davranış geçmişi idi.

Kallum'un da belirttiği gibi, Cambridge cinayetinin fiziksel kanıtlarını asla ortaya çıkaramayabilirim. Bu gerçeği kabullenmeyi öğrendim. O dava kapandı. Cinayetin kişisel doğası olmasaydı, Kallum asla yakalanmayabilirdi.

Başlangıçta, Cambridge cinayetinin Kallum'un daha sonra Harbinger taklitçisi bir cinayet olarak gizlemeye çalıştığı bir tutku cinayeti olduğu görüşündeydim. O zamanlar cinayetler tüm medyada yer alıyordu. Bu sağlam bir teoriydi.

Ancak, Kallum hapse atıldıktan sonra ilginç bir şey oldu. Haberci cinayetleri durdu.

Kallum Locke tek seferlik bir tutku cinayeti katilinden çok daha uğursuz ve dengesiz ve şimdi bunu kanıtlama şansım var - zihninin karanlık uçurumunu taramak ve cinayetlerle bağlantısını ortaya çıkarmak için.

Şeytan ayrıntıda gizlidir ve ayrıntılar o şeytanın kafasının içindedir. Ve ben de onu serbest bırakmak için cehennemin kapılarını ardına kadar açmak üzereyim.

Önümdeki gerçek kapı açılıyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Dr. Torres." Briar'ın baş psikiyatristi bana ofisine girme izni verirken ona hitap ediyorum.

"Bayan St. James. Sizi ağırlamak bir zevk. Lütfen oturun."

Bir akıl hastanesinin başındaki adamın ofisi gözümde canlandırıdığım gibi görünmüyordu: dokulu gri duvarlar, kiraz meşesi mobilyalar ve Freud'un çerçeveli resimleri. Havada puro dumanı izi olacağını bile tahmin etmişim.

Dr. Torres, ruhsal bozukluğu olan tehlikeli suçluların tedavisi ve ıslahı üzerine üç makale yayınladı, yenilikçi yöntemleriyle tıp camiasında büyük saygı görüyor ve ofisi tam bir harabe.

Sayfalar masanın üzerine saçılmış ve yere düşüyor. Klasörler açık duruyor ve makale kupürleri mevcut her yüzeyi kaplıyor. Hatta bir kitap rafındaki strafor kabın içinde yarısı yenmiş bir sandviç bile var.

Çarpık tel çerçeveli gözlükleri, dağınık, seyrelmiş gri saçları ve yarım toplanmış Polo düğmeli bluzuyla kendisi de pek derli toplu sayılmaz.

Ve ofis peynir gibi kokuyor.

Oturmak için etrafıma bakındım ve basit ahşap masasının önündeki deri sandalyelerden birindeki dağınıklığı temizlemeden önce özür dileyen bir el salladı.

"Dağınıklığı mazur görün lütfen," diyerek bana tekrar oturmamı teklif etti. "Bunun nadir olduğunu söylemek isterdim, ama her zaman bir görevle meşgul olduğumu ve dağınıklık içinde olduğumu fark ediyorum."

Gülümsüyorum. Bu beni gerçekten rahatsız etmiyor... kısa bir süre için, yakında ayrılacağımı bildiğim için. Bir hobiden diğerine , tıpkı mesleklerde olduğu gibi, ardında her zaman kaotik bir karmaşa bırakan DEHB'li bir anneyle büyüdüm. Ancak onun kaosu genellikle özverili bir sevginin sonucuydu ve bu da ticaretti.

Yüzeye çıkan anı göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

"Hiç endişelenmeyin." Kanvas çantamı yerdeki tek boş alana koydum. "Bütün dahiler bir tutam delilikle birlikte gelir, derler."

Masasındaki sandalyeye otururken kıkırdıyor ve yamuk kravatını ters çeviriyor. "Evet, öyle diyorlar."

"İşte bu yüzden siz suçlu delilerin tedavisinde önde gelen otoritelerden birisiniz."

Başını eğiyor, kısılmış, soluk kahverengi gözlerinde şüpheli bir parıltı var. Dr. Torres dalgın ve aptal görünebilir ama bu ünü kazanmasının bir sebebi var. Aptal değil ve görünüşe göre ego okşamak onu kazanmayacak.

"Buraya hastam Kallum Locke'u ziyarete geldiniz," diyor ve hemen konuya giriyor. "Kanun görevlileri bir hastayla görüşme yapmak istediğinde genellikle bir psikiyatri teknisyeninin hazır bulunmasını şart koşarım-"

"Ben bir hukuk memuru değilim," diyerek bu konuya getiriyorum.

"Bu da kuralı bu sefer neden kaldırdığımı açıklıyor." Bu son kısmı vurguladığından emin.

Gülümsemem düştü. "Bunu takdir ediyorum ama bir röportaj yapmıyordum."

Dr. Torres bana yakından bakıyor. "O halde size nasıl yardımcı olabilirim Bayan St. James?"

Direkt konuya giriyor. "Özel bir soruşturma departmanında çalışıyorum ve Kallum aktif bir davada işimize yarayabilir."

Yorumum onu eğlendirmiş olacak ki parmaklarını birleştirip gülümsedi. "Kallum'un sana hiçbir faydası olmayacak."

"Nedenmiş o? Ruhsal durumu yüzünden mi?"

"Hayır, çünkü onun burada olmasının sebebi sizsiniz, Bayan. St. James." Masasından bir kalem aldı ve bir kâğıt yaprağı bulmak için karıştırdı. "Bence Kallum'un otorite sahibi herhangi birine, özellikle de size ve bölümünüze yardım edeceğine inanmak biraz zorlama olur. Sizi eğlenceli bir şekilde yönlendirebilir ama adaletin yerine geldiğini görmek gibi bir arzusu yok."

Yaklaşımımı yeniden değerlendirerek yavaşça başımı sallıyorum. Aslında açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Ancak etik kuralları tartışacak zamanım da yok, ki bu da kariyer yolumu tıp alanına tercih etmemin nedenlerinden biri.

"Bu soruşturmayı engellemek isteyeceğinizi düşünmezdim, Dr. Torres. Çünkü, böyle bir zihni analiz etmek için her türlü boş profesyonel arzuya rağmen

Kallum araştırmanızı ilerletmek için, yardımcı olmayı tercih edeceğinizi ve bunu yaparken daha fazla beğeni toplayacağınızı varsayıyorum." İffetli bir şekilde gülümsüyorum. "Briar'ın hastası, sizin doğrudan bakımınızı ve gözetiminiz altında, yetkililerin bir suçu çözmesine yardımcı oluyor."

Kahkahayı patlatmadan önce yüz hatları ciddi bir düşüncelere dalıyor. Gözünün kenarındaki kırışıklıkları ovuşturuyor. "Soruşturmanızı engellemek gibi bir niyetim yok, ayrıca medya şovunun ya da sonuçlarının bir parçası olmak gibi bir niyetim de yok."

Belki de kötü polis kişiliğimi biraz fazla . "Teşekkür ederim o zaman?"

Ayıldı ve gözlüklerini yeniden ayarladı. "Her ne kadar Kallum'un tesisimden uzaklaştırılmasını istesem de, korkarım bu kararı ben veremem."

"Anlıyorum," diyorum. "Kallum bir hastaneye değil, bir cezaevine kapatılmalıydı." Ülke çapındaki iki yüz elli tesis arasında, ki bunların hepsi aşırı kalabalık ve yetersiz personele sahip, Briar bir hapishaneye kıyasla bir sığınak.

"O zaman işini daha iyi yapmalıydın."

şimdi alındım. "Eğer onun tesisinize ait olmadığını düşünüyorsanız, o zaman neden hala burada? Eğer gerçekten akıl hastası değilse tabii."

"Oh, o kesinlikle delirmiş."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu senin profesyonel görüşün mü?"

Gırtlaktan bir eğlence sesi çıkarır, sonra sayfaya bir not düşer. "Bayan St. James, hukuk sistemi söz konusu olduğunda pek çok gri alan vardır. Diyebilirim ki, delilik nedeniyle suçsuz olduğuna dair bir karar almak, elde edilmesi en zor karardır. Ancak kişi çok zekiyse ve sistemi biliyorsa, manipüle etmesi de en kolay olanıdır."

Başım şakaklarımda zonkluyor, sabırsızlık sinirlerimi tırmalıyor. "Bekle, kafam karıştı. şimdi de onun deli olmadığını mı söylüyorsunuz? Hangisi, Dr. Torres?"

Kağıdı uzatıyor. "Zihin bilinen evrendeki en güçlü kuvvettir," diyor. "En azından bu konuda hepimiz hemfikiriz. Eğer zihin bir şeyin doğru olduğuna inanıyorsa, o zaman zihin onu doğru yapar. Ve parlak bir zihin en kötü hastalık olabilir."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler dilimin ucunda kalıyor. Onun yerine kâğıdı alıp karaladığı yazıya bakıyorum.

Bu şeytanı hastanemden çıkarın. Joseph Wheeler'ı ara.

İsmin altında bir telefon numarası listelenir.

Kalp atışlarım hızlanıyor, mahkemede Kallum'un duruşmasında çıkacak kararı nefesimi tutarak beklediğim son günü anımsıyorum. adamın gözlerinde de jüri üyelerinin çoğunun o anda sahip olduğu umut dolu bakışlar var.

Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl olduğunu ya da yargıcın kararın onanmasına neden izin verdiğini bilmiyorum. Jüriden işlerini yapmalarını ve Kallum'u hapse atmalarını istediğimde kastettiğim bu değildi. Bunun tek mantıklı açıklaması, fiziksel kanıt olmadığı için jürinin suçlu kararının temyiz edilebileceğini bilmesidir. Onu bir hastaneye kapatarak, en azından halktan uzak durmasını ve başka kimseye zarar vermemesini sağlamış olduk.

Ya da Dr. Torres'in notuna göre belki de değildir.

"Bir hastanın resmi FBI işi için nakledilmesi için" diyor, "elbette mahkeme kararı gerekir. Wheeler bunu gerçekleştirebilir."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum, aniden şüphelerim artıyor. "Ve hastanın tıbbi gözetime, örneğin doktorunun gözetimine ihtiyacı olduğunu varsayıyorum."

Bakışlarımız kilitleniyor ve bir anlık gergin bir sessizlikten sonra Dr. Torres kravatını tekrar düzeltiyor. Görünüşe göre oyalanıyor, çünkü dağınık görünümüyle ilgilenecek biri olmadığını kanıtladı.

"Vakaya bir psikiyatrist yönlendirebilirim," diyor, pozisyonunda kararlı bir şekilde.

O canavarı kontrol edebilecek kimsenin olmadığını hissetsem de başımı sallıyorum. "Önce kendi birimim aracılığıyla bir mahkeme emri çıkarmaya çalışacağım, sonra başka neler yapılabileceğine bakacağız."

"Deneyin, Bayan St. James, kabul edilemez." Gömleğinin manşetini kavırıyor ve kolunu kıvrarak kumaşı ön koluna doğru itiyor.

İkinci ve üçüncü derece yanıklar kolunun derisini korkunç, şekil bozucu lekeler halinde sarmış. Midem bulanıyor ve dehşet içinde manzaraya bakıyorum.

"Bu nasıl oldu?" Sesim keskinliğini kaybetmiş bir halde soruyorum.

Manşetini ilikleme zahmetine katlanmadan kolunu aşağıya doğru kaydırıyor. Bakışları üzerimde yoğunlaştığında, Dr. Torres'in görünürdeki eksantrik doğasının altında neyi gizlemeye çalıştığını anlıyorum. Korkusunun pis kokusu odaya yayılıyor.

"Ben bir bilim adamıyım" diyor, sorumu kibarca geçiştirerek. "Ben bir mantık ve rasyonel düşünce adamıyım. Yine de, kibirli, profesyonel arayışlarımda çok kalın kafalı değilim" -küçümsememi bana geri atıyor- "bir hastayla boyumu aştığımı kabul etmek için. Kallum'un ruhunda derin bir rahatsızlık var ve ona yardım edecek doktor ben değilim."

Onun durumunu anlıyorum, ancak Kallum'un ona ne tür işkenceler yaptığını hala doğrudan belirtmedi. Kallum'un bu adama zarar verdiğinden hiç şüphem yok ve Dr. Torres muhtemelen ondan nasıl kurtulacağına dair etik ikilemi çoktan tartmıştır - ama ben de bir bilim kadını olarak, gerçeklerin yüksek sesle ve net bir şekilde ifade edilmesine ihtiyacım var.

Bu sefer kanıta ihtiyacım var.

"Kallum'un bir doktora teslim edilmesi ve sizin gözetiminizden çıkarılması durumunda bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum.

Kendini toparlayıp bir süre düşündükten sonra: "Geç başlangıçlı akıl hastalığı yaşamın ilerleyen dönemlerinde ortaya çıkmaz. Çoğu zaman, bildiğinizden eminim, hastalık kötüleşip belirgin hale gelene kadar kontrol edilmemiştir. Kallum'a daha önce gençliğinde kısa süreli psikotik bozukluk teşhisi konmuştu. Bu teşhis duruşması sırasında ortaya çıktı."

Bu da merak uyandırıcıydı. Bu gerçekten sürpriz bir açıklama mıydı, yoksa Kallum'un avukatı benim ifademden sonra savunmayı değiştirmek zorunda kalmadan jüriyi delilik savunmasına yönlendirmek için mi teşhisi sızdırdı?

Dr. Torres'in de belirttiği gibi, Kallum sistemi çalıştırabilecek kadar zeki ama bu onun için bile çok büyük bir risk gibi görünüyor.

Teşhislere ilişkin kanıtlar sunulmuş, ancak tarihteki bu şiddet dolu ana ilişkin ayrıntılar sadece hakime verilmiş, jüri ve tanıklardan saklanmıştır. Dosya bir çocuk kaydı olduğu için mühürlü ve erişilemez durumda. Benim için bile.

"Eminim sizin de bildiğiniz gibi," diye devam ediyor, "tekrarlayan şiddetli psikotik nöbetler takıntılı düşünceler tarafından tetiklenme eğilimindedir. Kallum'da yüksek düzeyde takıntılı davranışlar gözlemledim. Bayan St. James, siz onun takıntılarının odak noktası olduğunuz için dikkatli olmanızı öneririm."

Gözleriyle doğrudan karşılaşmadan önce bakışlarım onun örtülü koluna düşüyor. "Endişenizi takdir ediyorum." Cevap olarak ciddiyetle başını sallıyor. "Teşhise gerçekten katılıyor musunuz?"

Gülümsemesi zoraki. "Buna kendiniz karar vermeniz gerekebilir *Dr. St. James*. Ne de olsa gerekli niteliklere sahipsiniz. Hatta Kallum'u sahada denetleyecek doktor olarak sizi önerecek kadar ileri gidebilirim."

"Kesinlikle olmaz," diyorum, duvarlarım yükseliyor. "Desteyinizi takdir ediyorum ama bu sorumluluğu almak istemiyorum."

"Yine de, davanızda onun uzmanlığına sahip olmak için başkalarını riske atmaya hazırsınız."

Ayağa kalkarken, Dr. Torres'in Kallum'u halktan uzak tutmak için yaptığı fedakârlığı takdir etmesini umarak, "Hepimiz daha büyük bir iyilik için bir şeyleri riske atmaya istekli olmalıyız," diyorum.

"Son bir şey daha," diyerek beni durdurdu. "Wheeler'ı kullanacak olursanız, karşılığında tek istediğim, Kallum'un davadan taburcu olduktan sonra *daha iyi* bir tesise gönderilmesi şartının konulması."

Bakışlarını tutuyorum, anlayış geçiyor. "Elbette," diyorum. "Umarım aradığınız şeyi bulursunuz, Dr. St. James."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Kendimi dışarı atmak için dönüyorum.

Veda cümlesi tuhaf bir şekilde ifade edilmiş gibi geliyor ve kurumdan çıkarken aklımın bir köşesine yerleşiyor. Aradığım tek şey cevaplar.

Daha büyük iyilik fedakârlık gerektirir ve ben bu cevapları almak için kariyerimin en büyük hatasını yapma riskini almaya hazırım.

Ziyaretçiler için tahsis edilen otel Briar'ın bitişiğinde yer alıyor. Otel odamın penceresinde durmuş, gökyüzü kararırken ve tesisin ışıkları yanıp sönerek çimenlerin üzerine çarpık gölgeler düşürürken araziyi izliyorum.

Hollow's Row Polis Departmanını aradım ve Devyn'e bağlandım. Olay yerini bu akşama kadar sağlam tutacağına söz verdi ve ben de ona zamanında dönemeyeceğimi bildirmek zorunda kaldım.

"Beni beklemeye çalıştığınız için teşekkürler," dedim ona, "ama bugün dönmeyeceğim. Belki yarın ve muhtemelen yanımda yardım getireceğim."

"Başka bir besleme mi?" diye sordu. "Çünkü bugün takım elbiseliler geldi. Bu kasabanın daha fazla nasıl sığabileceğini anlayamıyorum."

"Hayır, bir federal değıl," diye onu temin ederim. "Psikopat bir felsefe profesörü." Güldü ama ben katılmayınca hat sessizliğe büründü.

"Oh, sen ciddisin," dedi. "Halen, yardım mı ediyorsun, yoksa kasabama daha kötü bir şey mi getiriyorsun?"

Saygı duyduğum kişilere yalan söylememeye çalışırım. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, Hollow's Row görev gücünün başına atanan Özel Ajan Wren Alister ile temasa geçtim. Davaya uzman bir danışman getirmek için onay almam gereken kişi o.

Bölümümün çok fazla etkisi var ama müdürümle birlikte Kallum'u danışman olarak zorlayamam. Aubrey bu gezi konusunda beni azarlarken bunu açıkça belirtti.

Telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyorum. Ajan Alister'dan hâlâ bir onay yok. Gerekli evrak yığnını çoktan tamamladım. Her şeyi yerine koydum. Ve hala bunun doğru hareket tarzı olduğundan emin değılim.

Endişe göğsümü sıkıyor ve Dr. Torres'in bana uzattığı kâğıda bakıyorum.

Pencereden dışarı bakarken boynumdaki kolyeye dokunuyorum, bir nebze rahatlık ve hatta belki de rehberlik arıyorum.

"Çok kötü bir hata yapıyorum," diye fısıldıyorum.

Dr. Torres'in sözleri aklımdan çıkmıyor ve amacımdan ya da niyetimden tam olarak emin değilim.

Onu kariyerini ilerletmek için Kallum'u kullanmakla suçladım - ama Kallum'un Haberci katili olduğunu kanıtlama çabamda ben de aynı derecede kibirli miyim?

İşler kötü giderse kimi riske atmış olurum?

Sonra korkunç suç mahallini, boş boş bakan gözleri, kurbanların hala kayıp olan işkence görmüş bedenlerini hayal ediyorum.

Aslında hâlâ hayatta olabilecek bedenler.

Olay yerinde kimsenin söylemediği tek şey buydu, ama sessizlik bunu haykırıyordu.

Bu yüzden FBI Hollow's Row'a çağrıldı.

Eğer bu kurbanların canlı bulunma şansı varsa ve bu şans bir katilin acımasız mürekkepli ellerindeyse...

Telefonumu aldım ve web tarayıcısını açtım. *Gözleriyle gören kördür* yazıyorum ve Ara'ya basıyorum.

Alıntı hemen karşıma çıkıyor ve Platon'un *Mağara Alegorisi*'ndeki Sokrates'ten alıntı yapıyor. Bağlantıya tıklıyorum ve okumaya dalıyorum. Yorumdan anladığım temel şey, bunun zeka ve cehalet arasındaki teorik fark hakkında metaforik bir oyun olduğu.

Alnımı ovuşturuyor, oluşmakta olan baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. Felsefe, özellikle de eski Yunanca, üniversitedeyken pek güçlü olduğum bir alan değildi. Evrenin anlamı üzerine düşünmek için fazla rasyonel, fazla pratik biriyim.

Araştırmamı derinleştirdikçe baskın bir temayla karşılaşıyorum. Çoğunlukla diyaloglar, çoğu insanın ilham perisi olmadan mutlu olduğunu, ilahi ilham olmadan yaşadığını, çünkü gerçekliğin daha yüksek algılarına erişimleri olmadığını ima ediyor.

Basitleştirilmiş, klişe terimlerle: Cehalet mutluluktur.

Bağlantılara tıklayıp epistemolojinin tanımlarını ve yorumlarını okuduktan sonra kendimi internetin arka ucunda

felsefe forumu, zamanın ve mantığın tüm izlerini kaybettiğim ve başlangıçta ne aradığımı bile hatırlayamadığım yer.

"Kahretsin." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyorum.

Pencereye bakıyorum, sanki Kallum'un alayını, bu ipucunu bir araya getirme girişimimle dalga geçtiğini hissedebiliyorum. Dr. Torres'in uyardığı gibi bir ipucu mu yoksa bir teğet mi? Her iki durumda da, bu tam olarak onun istediği şey.

Her şeyi sorguluyorum.

Risk, tıpkı felsefe gibi, bizim dışımızda bir tehlike arz eder. Riskteki tehlikeyi azaltmanın tek yolu değişkenler üzerinde kontrol sahibi olmaktır.

Mantıklı konuşursak, Kallum Locke'un kontrolünü ele geçirmeliyim.

Yıllar boyunca kendimi birçok sosyopat ve katilin yerine koydum. Nasıl düşündüklerini, nasıl davrandıklarını, uyarıcılara nasıl tepki verdiklerini ve odadaki en zeki, en güçlü güç olmaya nasıl ihtiyaç duyduklarını biliyorum.

Eğer Kallum'un istediği solan bir gülse, o zaman ona solmuş yapraklarımı göstereceğim.

Sitelerden çıkıyorum ve mini buzdolabından bir şişe su alıyorum. Ardından Dr. Torres'in yönlendirdiği ajans avukatı Joseph Wheeler'ı arayıp anlaşmayı yapıyorum.

D E V İ L İ L E B İ R L İ K T E

KALLUM

"T iki gün içinde iki ziyaret. Onur duydum, Dr. St. James."

Halen dün ziyaret masasında oturduğu koltukta oturuyor. Sadece bugün biraz daha az gergin görünüyor. Saçları açık. Zengin katlar omuzlarını örtüyor ve doğal, armut biçimli göğüslerinin hemen altında duruyor.

Beyaz saç telini kulağının arkasına süpürmek ya da yumruğuma dolamak için ani, yıkıcı bir dürtü duyuyorum. Dürtümü dizginlemek için parmaklarımı masanın üzerindeki avucuma doğru kıvırıyorum.

Yeni duş almış, jenerik şampuan ve sabun kokusunu içime çekiyorum. Buraya gelirken aceleyle toparlanmış; kendi marka temizleyicilerini ve parfümlerini getirmemiş.

Hiç karşılık vermeden çantasından belgeleri çıkarıyor ve formları aramızdaki masanın üzerinde sıraya diziyor. Çok ciddi bir iş yapıyor.

"Teklifimiz bu, Kallum," diyor. "Daha iyi bir anlaşma için takas yapamaz ya da bekletemezsin. Bu zaman açısından hassas bir konu. Ya bu, ya da hiçbir şey."

Belgelere bakmıyorum. Onun gümüşü bakışlarını tutuyorum. Bulutlu gökyüzü kötü bir havanın habercisi ve onun irisleri pencerelerin dışındaki fırtınalı atmosferi yansıtarak onu daha çok ruhani bir peri yaratığına benzetiyor.

"Bana sunumunuzu yapmadan önce, bir ricam var."

Güçlendirici bir hava girişiyle kendini destekliyor. "Devam et."

"Beyaz perçem...?" Parmağımla yüzümün yan tarafını onunkinin aynasında gezdiriyorum.

"Poliosis," diye açık bir şekilde cevap veriyor. "Zararsız, genetik bir tür. Annemde de vardı." Annesinden söz edince pürüzleri keskinleşiyor ve gözlerimi kaçıırken savunma duvarları daha da yükseliyor.

"Görünüşe göre bir ortak noktamız var," diyorum. "Benim heterokromim de genlerden geçen nadir bir pigment durumu." Göz kırıyorum ve ona gülümsüyorum.

gözlerimle.

"Altta yatan bir durum yok mu?" diye soruyor.

Gen havuzumdaki çarpıcı gözlerimin ardındaki nedenden daha fazlasını arıyor.
"Eğer için için yanan dahiyi saymazsanız....no."

Sert bir şekilde başını sallayarak belgelere bakar. "olsun, birbirimize hiç benzemiyoruz, Kallum. Şimdi, ayrıntıların üzerinden geçelim-"

"Bana sadece teklifi söyle." Şartlarımdan biri olan ilk adımı kullanıyor.
Dudaklarındaki gerginliğe bakılırsa bu tavizden pek hoşlanmamış.

Ama çaresiz durumda.

"Boston eyaletinde sizi tamamen serbest bırakacak bir yargıç yok," diyor.
Konuşmasının uygulamalı yarısını yaparken yüz hatları yumuşuyor. "Ancak, davaya katıldığınız sürece bir miktar özgürlüğünüz olacak. Ayak bileğine monitör takman gerekecek ve seni denetlemesi için bir psikiyatrist atanacak. Daha sonra, dava kapandığında, yardımınız değerli görüldüğü takdirde, Briar'dan daha az kısıtlayıcı bir tesise yerleştirileceksiniz."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirip parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Bir süre onun sabit bakışlarını üzerimde tuttuktan sonra ön kolumdaki mürekkeple yazılmış yazıya bakıyorum. Özellikle bir satır, Platon'dan bir alıntı: *Filozoflar kral olana kadar devletin ya da insanlığın sıkıntılarının sonu gelmeyecek.*

"Peki bu anlaşma karşılığında senden ne alacağım?"

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. Duyguları o kadar şeffaf ki, sanki uyuşturulmuşum gibi kafamı bir vızıltı dolduruyor. "Anlamıyorum," diyor.

"Bana ne teklif ediyorsunuz? Ne devlet, ne yargıç, ne de FBI. *Sen.*"

Hemen cevap vermiyor. Ziyaret odasındaki sesler daha da yükseliyor. Sandalyelerin fayans zemine sürtünmesi ve konuşmalar etrafımızı sarıyor. Cevabını düşünürken, mahkeme salonunda giydiği aynı inatçı kesinliğin onu bir pelerin gibi örttüğünü görüyorum.

"Dr. Torres'e ne yaptığınızı biliyorum," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Peki ben ne yaptım küçük Halen?"

"Yanıkları gördüm," diyor sesini alçaltarak. "Ona işkence etmişsin."

Dirseğimi masaya dayayıp elimle ağzımı kapatıyorum. "Bu oldukça saçma bir teori, bunu sen söylüyorsun."

Daha da yaklaşıyor, yüz hatlarındaki tüm yapmacıklık kayboluyor. "O yanıkların sebebinin sen olmadığını mı söylüyorsun? Dr. Torres'e işkence etmediğini mi?"

"Kendine işkence etti," diyorum inançla. "Ve beni psikanaliz etmeye çalışmayı bırakın. Herkesin günah keçisi ben olamam. Bir noktadan sonra Halen, kaşıntılar söndürülmesi gereken bir cehenneme dönüşür."

Başını sallıyor, bakışlarının değdiği yerde gözleri yanıyor. "Bir keresinde bana senden korkup korkmadığımı sormuştun."

Nefesim kesiliyor, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Bunu nereye götüreceğini duymak için çok endişeliyim.

"Senden korkuyorum, Kallum," diye itiraf ediyor, sesi derimin altına işleyen şehvetli, nefes nefese bir tempoya sahip. "Sadece sinir bozucu bulduğun birine yapabileceğin şey buysa..." Sözüünü kesiyor, dişleri dudağının kenarına takılıyor. "İntikamı hak ettiğini düşündüğün birine ne yaptığını zaten biliyorum."

Tüm vücudum ateş gibi. Eğer dikkatli olmazsa, onu alevlerin içine sürükleyebilirim. İtirafı, ona gerçek korkusunu göstermem ve çığlık attırmam için bana meydan okuyan hınzır bir alay. Eğer küçük Halen şu anda kafamın içini dolduran görüntüleri görseydi, o evrakları parçalayıp bu binadan kaçardı.

Ama onun için, ihtiyacım olanı almak için iyi bir köpek gibi davranmalıyım. Isırmak yok. Tırmalamak yok. Tepinmek yok. Ve kesinlikle bölgemi işaretlemek yok.

Kaslarımdaki yara gerginliğini serbest bırakarak bir nefes veriyorum. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

Yüz hatlarındaki kırılganlık çığ ve acı verici ve eğer yalnız olsaydık, rimelinin güzel yanaklarını çizmesine neden olurken onu kucaklardım.

"Çünkü" diyor, sesi titreyerek. "Ben senin saplantının odak noktasıyım."

Bir kıkırdama kaçar. "Kendini oldukça saplantılı hissediyorsun." Dudaklarımı yalıyorum, en güzel kokulu ve sarhoş edici çiçek olan korkusunu tadıyorum. "Merak etme. Sana karşı kin tutmuyorum. Benim için güvendesin."

Bana inanmıyor. Gözleri tepe noktasına ulaşan korkusuyla parıldıyor ve dudaklarının titremesi neredeyse çözülmemi neden oluyor... sonunda duygularını dizginlemeden önce. Kendimi tutmaktan bitkin düşünüyorum, masayı kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar. "Bu anlaşmayı kabul etmen için sana ne vermem gerekiyor, Kallum?"

Sorduğu soru kendimi tutmamı sağlayan son katmanı da eritiyor. Elimi saçlarımın arasından geçirip masadan uzaklaşıyorum. *Bana sadece lanet bir kalem ver.*

Ağır bir sessizlik oldu, sonra şöyle dedi: "Eğer bu anlaşmadan iyi bir şey çıkacaksa, o zaman... mantık çerçevesinde, sana ne istersen veririm."

Şiddetli bir kıvılcım kanımı tutuşturuyor. Akım kalbime doğru hızla ilerliyor ve beklenti çatallı bir dille omurgamı yalıyor. Elimi masaya doğru indiriyorum. Onun kalp atışlarını hissetme arzusu damarlarımı titretiyor.

Çarpık gülümsememi bastıramıyorum ve bunun onun koltuğunda kaymasına neden olması hoşuma gidiyor. "Kötülük var olmasaydı senin iyiliğin ne yapardı?" Ona soruyorum. Bulgakov'un sözleri bu an için o kadar uygun ki, onları kendim de yazabilirdim.

Ön koluna bir amaçla dokunuyor ve ben de altında ne yattığını öğrenmek için tüm o katmanları kazımayı merak ediyorum.

"Oyun yok, Kallum," diyor. "Mantık çerçevesinde itaat edeceğim, ancak bu yardımınızın *değerli* görülmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Peki makul olan ne? Bir hamburger mi? Bir arkadaşla telefon etmek mi? Sahilde bir gece yarısı yürüyüşü mü?" Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum, oyunlarımızdan oldukça keyif alıyorum. "Belki de tek istediğim aklımdaki şey hakkında endişelenmen ve böylece kıvranışını izleyebilmek."

"Sen hastasın," diyor, gardını .

"Belki, ama hastalığımın ihtiyacı olan sensin, tatlım."

Çantasına uzanıp bir kalem çıkarıyor ama ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. "O zaman *şartlı* bir anlaşmamız var?"

Bir kez başımı salladım.

Bana kalemi uzattı. "Adınızı yazın."

Kalemi kabul ederken işaret parmağımı onunkinin yanına koyuyorum. O geri çekilmeden önce aramızda yüklü bir akım yayılıyor. En ufak bir dokunuş, saçlarından tutup onu masaya doğru itmek için içimde ilkel bir özlem uyandırıyor.

Çenemi sıkarak kalemi kavriyorum, neredeyse plastiği kıracaktım. Bu dürtüleri kontrol altında tutmak için çalışmalıyım.

Sabır hiçbir zaman değerli gördüğüm bir erdem olmadı. İtiraf etmeliyim ki ben bir hedonistim. Ve Halen'le aramda titreşen karanlık enerji beni delirtmek istiyor, onu ağıma düşürmek ve tiksirincaya kadar kanını akıtmak istiyor.

Kalem sayfanın üzerinde dururken ona bakıyorum. "Acaba hangimiz şeytanız ve hangimiz ruhumuzu satıyoruz?"

Yüzüne dökülen saç dalgalarını silkeliyor. "Önce satacak bir ruhunuz olmalı."

Bu iş bitmeden, küçük Halen'im şeytanının gözlerinin içine bakacak ve korkuyu tanıyacak.

Memnun bir gülümsemeyle formlara imzamı atıyorum. Kalemi onun önüne koyarken, "Davayı çözdüğümde, şartların yeniden müzakere edilmesini bekliyorum" diyorum.

Eğlenceli bir nefes bırakıyor. "Peki seni doğuran cehennemde bunun neden olacağını düşünüyorsun?"

Başımı eğiyorum, bakışlarımın boğazının çukurunda duran elmasa inmesine izin verdikten sonra bir kez daha gözlerinin çekici gümüşünü buluyorum. "Çünkü bu mesele sadece cesetlerin yerini tespit etmek ve bir şüpheliye isim vermek için çok acil. Otuz üç hayatın kurtarıcısı olacağım, Halen. Bir kahraman olacağım. Ve bir kahraman istediği her şeyi isteyebilir."

Tek kelime etmesine gerek yok. Ayık yüz hatları söylediklerimin doğruluğunu teyit ediyor.

Bunun yerine, elinde el çantasıyla başımda dikilmeden önce formları toparlamaya çalışıyor. "Hafifçe topla, Kallum. Egonun odaya ihtiyacı olacak."

Ziyaret odasından çıkarken bakışlarım hayranlıkla onun arka tarafına takılıyor.

İlham perim korkusunu itiraf etti, kendini sonuna kadar açtı ve derinliklerinde dolaşmama izin verdi.

Şimdi daha derinlere inme arzusu her zamankinden daha aç.

THEINSANEROOT

KALLUM

Dr. Stoll Verlice, bir psikiyatristten çok bir politikacıya benzeyen, ultra beyaz saçlı, sırık gibi, orta yaşlı bir adamdır. İyi zamanlanmış bir *yuhalama* onu ucuz mokasen ayakkabılarının içinde titretecek ve onu davadan aldı.

Halen'in onu temkinli bakışlarla değerlendirmesine bakılırsa, o da onun saha psikiyatristim olarak atanmak için kötü bir seçim olduğunu düşünüyor.

Ama işte buradayız, Hollow's Row'un kalbinde, üçümüz de tarih yazmaya hazırız. Keşke düşüncelerimde alaycı bir ton kullanabilseydim.

Halen bana bir oda anahtarı uzatıyor, parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ediyor. Anahtarı çeviriyorum; bu gerçek bir anahtar. Plastik bir kart değil. Bronz matlaşmış ve yıpranmış, tıpkı bu gotik otel ve kasaba gibi. Belli bir ürkütücü cazibesi olsa da, tıpkı kemiklerinize işleyen ölümcül mırıltı ve eski ağaçların arasından ısıklık çalarak gelen tehditler gibi, çoğunlukla harap bir yıkıntı yığını.

Eski ve gizemli olan her şeyi takdir etmeme rağmen, kafamı koyduğum yer söz konusu olduğunda hala yeni, temiz ve çağdaş olanı tercih ediyorum.

"Briar olmadığına memnun ol," diyor Halen, benim isteksizliğimi okuyarak. "Odanız Dr. Verlice'inkine bağlı ve bitişik kapı açık ve kilitsiz kalacak. Eşyalarını kaldır. Olay yerine gitmek için federallerle buluşacağız."

"Adımı kana buladım," diyorum. "Emrinize amadeyim."

Dr. Verlice bu ifadeye Halen gibi alınmıyor ama beni merdiven boşluğuna doğru yönlendiriyor ve yetkilinin kim olduğunu bilmemi sağlıyor.

Halen davanın aciliyetini itiraf ettikten ve kurbanların hala canlı olarak kurtarılma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledikten sonra olaylar hızla gelişti. Yetersiz kişisel eşyalarım onaylandı, paketleni ve bir ajanın ayak bileğimi bir monitörle kelepçelediği bir havaalanına götürüldü.

Suç mahalli, otel ve ana cadde çevresi gibi kasabanın onaylanmış alanlarında dolaşabiliyorum, ancak mecazi kasabanın bir adım ötesinde

ve FBI'nın en çok aranan adamı gibi avlanacağım.

Kuralların özetinde büyük bir örtüşme var: Eğer çuvallarsam, Briar'a geri gönderilirim.

Halen uçakta, "Yaptıkların benim üzerimde kalacak," dedi. "İşleri berbat etmene izin vermeyeceğim."

Yemininden sapkın bir heyecan duydum.

Birimin başlıca oyuncuları devasa, benzinli SUV'lardan oluşan bir karavanda toplandığında, kasabanın dinamiği hakkında bir fikir edinmiştim. Kuşkusuz, ev ödevimi yıllar önce kaybolma haberleri ilk kez yayıldığında yapmıştım.

Hollow's Row'un kötü şeylerle ilgili bir ünü var.

Halen yolcu koltuğunda, Özel Ajan Wren Alister direksiyonda, ben ve bekçi köpeğim psikiyatrist de iki arka koltukta otururken aracımız ileri doğru hareket ediyor. Ajan Alister'ın bir eli direksiyonda, diğer eli konsol bilgisayarının klavyesine dokunuyor. Halen ve Dr. Verlice telefonlarına bakıyorlar.

Dar, eskimiş sokaklarda ilerlerken dikkatimi manzaradan uzaklaştıracak bir cihazı olmayan tek kişi benim. Sanki küçük kasaba ABD'nin üzerine bir gölge düşmüş, bir zamanlar beyaz olan çitlerin ve gülümseyen yüzlerin üzerine karanlık bir örtü çökmüş gibi.

Gotik canlanma evlerinin kendileri de eskidir, bazıları iki yüz yıl öncesine dayanmaktadır. Bir noktada restore edilmiş gibi görünüyorlar, ancak zamanın yapıları bozmadığı yerlerde, kayıp ve acı klasik kaplamayı yontmuş.

İnsanlar kaldırımlarda hayaletler gibi sürükleniyor. Onlar ölü evlerin uzantıları, anılarla iskeletlere bağlı, uğrak yerlerini terk edemiyorlar.

Uzmanlık alanım sosyal bilimler değil, ancak ben bile birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktan bu kadar çok insanın kaybolmasının ne kadar büyük zorluklara yol açabileceğini anlayabiliyorum. Birçok aile birimi en az bir sevdiğini kaybetti. Aile odaklı bir toplumun otuz üç üyesi yok oldu.

Ve Şimdi, bulunan kalıntıların haberi kasabanın cesetleri arasında yayılırken, bu insanlar hareketli zombiler gibi pusuya yatmış, nefesleri kesilmiş bir ölüm çingırağı gibi nefes vermeyi, sevdiklerinin isimlerinin açıklanmasını bekliyorlar.

Kapanış için bekliyorlar.

Cipimiz bataklıkta yeni aşınmış bir patikaya yaklaşırken Halen'a bakıyorum. "DNA raporları ne zaman açıklanacak?"

Bana doğru dönüyor, kaşlarının arasında meraklı bir çentik var. Ajan Alister'a bakıyor ve onun iznine ihtiyacı olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyor. Başıyla onaylayınca, "Beş kalıntının DNA'sının kasabanın yerlilerine ait olduğu doğrulandı" diyor.

"Bu çok karanlık ama gereksiz bir ton oluşturuyor," diyorum ve Halen onaylamayarak kaşlarını çatıyor.

Geri kalan gözlerin kayıplara ait olduğu sonucuna varmak için beş pozitif kimlik tespiti yeterli olacaktır. Basitlik açısından bundan sonra onları bu şekilde adlandıralım.

Halen, "Bence onlara kurban demek daha doğru," diyor ve ben düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimi fark ediyorum.

Bu konuda daha dikkatli olmalıyım. Altı ayı kafamın içinde izole bir şekilde geçirmek, antipsikotikleri tuvalete atmak, insanın ruhsal durumuna zarar verme yeteneğine sahip.

Araçtan çıkmadan önce uzanıp ayak bileğimdeki bileziğin neden olduğu rahatsız edici kaşıntıyı ovuyorum. Ajan Alister kapımı açıyor ve keskin bataklık kokusu yüzüme çarpıyor. Duyularımın alışmasına izin verdiğimde, uzun sazlıkların arasından yayılan başka bir koku fark ediyorum.

Ölüm.

Kasabalılar bu bölgeye ölüm tarlaları diyor çünkü avcılar öldürdüklerini buraya atıyor.

Ancak kasaba ününü büyük avcılık sayesinde kazanmadı. Toplu kayboluştan sonra, son birkaç yıl nispeten sessiz geçti.

Ancak daha önce Hollow's Row, yüksek ölüm oranı nedeniyle komşu şehirlerden çok akıllıca bir takma ad olan *Hollow's Death Row*'u kazanmıştı.

Ama bu başka bir hikaye.

İyi aşınmış patikada yürürken Alister'ın peşinden gidiyorum. Dr. Verlice SUV ile geride kalıyor, "hasta işleri "ne yetismeye çalışıyor, ancak anlaşmanın bu kısmı için midesi olmadığından şüpheleniyorum.

Halen sanki Houdini gibi davranıp ölüm tarlalarında ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kısa bir mesafe arkamdan yaklaşıyor.

"Söz verdiğimde sözümü tutarım Halen," diyorum bir geyik leşinin ağarmış kemiklerinin etrafından dolanarak. "Böğürtlen ve dikenlerle beslenmek için ormana doğru koşmayacağım. Varlığımın zihninizi meşgul etmesine ve odaklanmanızı engellemesine izin vermeyin."

"Çoklu görev yapabiliyorum," diyor. "Sen sadece sahneye odaklan Kallum. Yapmak için burada olduğun şeye."

Söz konusu olay yerine geldiğimizde, ellerimi ceketimin ceplerinden çıkarıp yanlarımda gevşekçe asılı bırakıyorum. Birkaç cılız ağacın gövdesini saran dikkat bandı, içerideki suç mahallini belirliyor. Ya da ondan geriye kalanları.

"Olay yerini üniformalılar ve teknisyenler parçalara ayırmadan önce görebilseydim daha iyi olurdu." Parmaklarımı esnetiyorum, alanın süregelen enerjisini algılıyorum.

Halen yanımda durmak için hareket ediyor. Onun yakınlığının uğultusu kemiklerimde titreşiyor, dikkatimi dağıtıyor, beni alt ediyor. "Eğer bu kadar primadonna olmasaydın, yapardın," diyor. "Dün."

"Her şeyin bir bedeli vardır, tatlım." Yırtık bir bant parçasının altına girmeden önce ona şeytani gülümsememi veriyorum. "Özellikle de parlaklığın."

Ölü gibi görünen ağaçlara yaklaştığımda onun gergin nefesi kulaklarıma ulaşıyor. Birkaç başıboş teknisyen ve subay ağaçlar ve çimler üzerinde işe yaramaz testler yapıyor ama ben onları zihnimden uzaklaştırıp sadece daha önce burada olanları görmeye çalışıyorum.

Halen'in ilgilendiği alan olan yanmış sazlıkların tespit ediyorum ve oraya doğru ilerliyorum. Daha iyi görebilmek için meldiğimde Halen çantasından bir tablet çıkartıyor.

"Laboratuvar analizleri sazlıklarda kalsiyum karbonat, potasyum sorbat, kükürt dioksit, glikoz içeren bir madde tespit etti-"

"çeker," diyorum, isli kamlardan birine dokunarak. Parmaklarımı bıçağa doğru çekiyor ve parmak uçlarına yapışkan bir kalıntı bulaşıyor. "şarap."

"Laboratuvarın vardığı sonuç bu." Raporu kaydırıyor. "Kahverengi bir karışım, büyük olasılıkla ev yapımı. Analizlere göre-"

"Halen." Adı, tüm dikkatini toplayan gırtlaktan gelen bir komut. "Ben kolluk kuvveti ya da laboratuvar ineği değilim. Ve sen de değilsin."

Bakışlarımızın kilitlendiği hararetli bir saniyenin ardından tableti indiriyor. Anlayış ela gözlerini aydınlatıyor ve ateş çukuruna odaklanmadan önce bağlantının yoğunluğunu kırmak için kaçan beyaz sa telini kulağının arkasına itiyor.

"Sadece konuş benimle," diyorum, ses tonum yumuşuyor. "Neden önce ezoterik bir bağlantıya atladın?" Parmaklarımı siyah kot pantolonuma siliyorum, kalıntıları ince ince yayarak kan gibi tanımlayıcı maddeler arıyorum.

Simya için kurşun neyse, ayin ve ritüel için de kan odur. Biri altın ürettiğini, diğeri ise yaşam gücünü güçlendirdiğini iddia eder. Ancak her ikisi de mevcut olduğunda, genellikle çok karanlık bir şeyi kışkırtmak içindir.

"Karmaşık iplik işçiliği," diyor Halen, düşüncelerimi bölüp beni şaşırtarak. "İşçilik doğası gereği ritüelistik bir his veriyor. Neden özellikle bu iplik? Neden ip değil? Ya da oculus'u yapıştırmanın daha basit, mantıklı başka bir yolu? Neredeyse trensl, süslü, sanki eylemin kendisi kutsal ve sergi de bir adak ya da..."

"Bir fedakârlık," diyorum.

Alt dudağını kısa bir süreliğine dişlerinin arasına alıyor. "Gözleri sahnelemeye çok zen gösterdi. Burada zaman geçirdi. Ateşin etrafında. şarap dökerek. İplik dokumuş."

Uysallaşıyor, dalgınlaşıyor, kendi içinde bir yerlerde kayboluyor. İçindeki o uçurumu, ruhunun saklı tuttuğu o parçasını keşfetmek için yine aklıktan ölüyorum.

Sırlarını istiyorum.

Bataklıktan bir nefes çekerek ayağa kalkıyorum ve odağımı ağaçlara çeviriyorum. "Ruhun simyası, acıyı yaratıcı dehaya dönüştürmektir."

Bunu yüksek sesle söylediğimin farkında değilim, ta ki Halen'in bana yönelen bakışlarını yakalayana kadar. Gardını bir parça indiriyor, asi duygularını dizginlemeden önce acısının benim acım haline geldiği askıya alınmış bir kalp atışına izin veriyor.

"Peki bunu hangi filozofunuz söyledi?" diye soruyor, sesi kısık.

Ben.

"Bir yazar. Hatırlamıyorum," diyorum. "Ama karmaşık iplik işçiliğinin yanı sıra, şüpheliniz kendi şarabını yapıyor. Şarap yapımında Hermetik Mısır'a kadar uzanan belli bir simya vardır. Yöntemi ya da imzası" -onun terminolojisini kullanıyorum- "bu kadar basit olabilir. Onun imzası."

"Bunların hiçbirisi basit gelmiyor." Sesinde gerilim katmanları var. "Kapsamı daraltmanız ."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Gözlerin görüntüleri nerede?"

Elime basılı bir resim tutuşturuyor ve aşağıya bakıyorum. "Bunlar ilk müdahale ekipleri tarafından çekilen olay yeri fotoğrafları" diyor.

Fotoğraflardan birini bulutlu gökyüzüne tutuyorum ve tıpkı bir gün önce hissettiğim gibi işe yaramadığını görüyorum. Resmi indiriyorum. "Yakın çekimlere ihtiyacım var. Gözlerin, ipliğin resimleri."

Halen bilinçaltından gelen bir alışkanlıkla boynundaki pırlantaya kısa bir süre dokunuyor, ardından kanvas çantasını yere bırakıp bir dijital fotoğraf makinesi çıkarıyor. Bana uzatıyor.

"Tüm fotoğrafların çıktısını alacak vaktim yoktu," diyor. "Ama daha yakından çekmek istedim. Failin gözlerle oynayıp oynamadığını görmek için."

Bilmiş bir gülümseme dudaklarımı kıvırıyor. Görünenin ötesine bakacak olanın benim küçük görünmeyen kahinim olacağını düşündüm.

Ekrandaki dijital fotoğraflar arasında gezinirken bir çift gözün üzerinde duruyorum ve parmaklarımı kullanarak camlaşmış irisleri yakınlaştırıyorum.

"Herhangi bir delinme izi var mı diye baktım," diyor kollarını kavuşturarak. "Görüntülerden görebildiğimiz kadarıyla hiç yok."

Bizi de dahil etmesiyle göğsümde çılgınca bir yarasa kanat çırpıyor. Başını çevirdiğini görmek için ona bakıyorum, görünüşe göre kaymasının farkındaydı. Ama umurumda değil. Bana kalırsa bu ölüm ve çürüme tarlasında sadece ikimiz varız.

Kamera ekranında birkaç çift gözün üzerinden geçip göz bebeklerine odaklanıyorum. "Eğer yaptıysa, muhtemelen gözbebeğinin içinden geçmiştir, bu da belirlemeyi zorlaştırır. Belki laboratuvar uzmanlarınız size bir rapor verebilir. Ama gözbebeklerinin belirli bir şekilde olmasını istedi." Hepsini aynı hızda görünen üç seti işaret ediyorum.

Yukarıdan bir gak sesi geliyor ve bir an için ince bir dalın üzerine tünemiş bir dizi kargaya bakıyorum.

"Fail, kuşları olay yerinden uzaklaştırmak için bir hayvan kullanmış."

"Kendisi mi avlamış?"

Onaylarcasına başını sallıyor. "Muhtemelen. Ben de öyle tahmin etmiştim."

İlginç. "Muhtemelen leş yiyicilerin sergisini karıştırmamasını istemediği için." Çalışmalarını mahvederler, kurbanı çalarlar. Ama kan nerede? Ya en az pratik yaparı... ya da en düzenli küçük OKB manyağı.

"Öğrencilerle nereye gittiğinizi biliyorum," diyor ellerini kalçalarına . "Ekipler cesetleri bulmak için bataklığı çoktan taradı. Gözler hiçbir şeye bakmıyordu, Kallum. Tarlalarda hiç ceset yok."

Hafif bir esinti bir tutam beyaz saçını bir gözünün üzerine savuruyor ve onu bir kenara süpürmek, parmaklarımın tenini tatmasına izin vermek için şiddetli bir ihtiyaç damarlarımdaki kızgın kolları harekete geçiriyor.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken, saçlarını zarıfçe kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum.

Kazı. Kazı. Kazı.

Elimi kameranın etrafından çekiyorum ve cihazını ona geri veriyorum. "Kanun görevlilerinin düşünceleri sınırlıdır." Dönüp gri bataklığa bakıyorum. Sazlıklar hafif esintiyle hafifçe sallanıyor ve ölümün kokusunu taşıyor.

"Olabilir, ama bu onların çözmesi gereken bir dava." Sesine endişe sızıyor. "Herhangi bir felsefi bağıntı aramanızı istiyorum, hepsi bu."

Ona neye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim ama henüz duymaya hazır değil. Bunun yerine, patikanın hemen solundaki yöne doğru yola çıkıyorum.

Küçük Halen, Ajan Alister'ı geride bırakarak onu takip ediyor ve bu da ağzımda kendini beğenmiş bir gülümsemeye neden oluyor. O onlardan biri değil.

"Sahnenin kendisi hakkında şarap tarifi ve imza dışında bir şey söylemedin." Yanıma sokuluyor, çamurla kaplı yağmur çizimleri benim her bir adıma yetişebilmek için iki hızlı adım atmamı gerektiriyor. "Devam etmek için daha fazlasına ihtiyacım var, Kallum."

"Şüpheliniz sergi için bilerek üç ağaç seçti."

"Çünkü... ağaç felsefesi üçün sihirli sayı olduğunu söyler?"

Kıkırdıyorum, neredeyse kendimi ve onu telaşlandırıyorum. "Onun gibi bir şey."

Tedirginliğinin azaldığını, daha az yoğun hale geldiğini hissedebiliyorum. Bu da Halen'in kederinden önceki haline bir bakış atmamı sağlıyor. Esprili, çekici ve insanları güldüren biriydi. O zamanlar onu tanıyanlar onu özleyecek olmalı ve muhtemelen bu yüzden şimdi gölgelerde gizleniyor, görünmemeye çalışıyor.

Onu restore etmekle ilgilenmiyorum.

"Site çok iyi organize edilmiş," diyorum, vıcık vıcık toprağın derinliklerine doğru ilerlerken adımlarım yavaşlıyor. "Temiz ve pratik. Bu da onun ilk işi olup olmadığını merak ettiriyor, değil mi?"

Bataklık sazlıklarında yürürken sessiz, adımlarımızın bir sürüngenine üzerine düşmemesine dikkat ediyoruz. Ama ben onun düşüncelerini gılgamları ve böcekleri aşarak duyabiliyorum.

Sonunda şöyle dedi: "Beş yıl pratik yapmak için uzun bir süre. Bunca zamandır bu insanlara işkence ediyorsa..." Sözünü kesiyor. "Bu tarlalarda gömülü daha pek çok suç mahalli olabilir."

"Böyle bir şüphelinin ne tür bir alana ihtiyacı olabilir?" Onu yönlendirerek soruyorum.

"Onun için değerlendirilebilir bir yer, ama güvenle saklandığını hissettiği bir yer." Şimdi benimle birlikte yürüyor, merakı her türlü tereddüt ya da endişenin önüne geçiyor.

Sulak alanın derinliklerine indikçe sazları dikkatlice eziyorum. Çamur botlarımın tabanlarını emiyor. Bölgeyi taramak için köpekli ekip kullanıldıysa, köpekler onları bu rotaya yönlendirmedi. Su kokuyu engellemiş olabilir ya da daha büyük olasılıkla, sazlıkları her havalandırdığımda burnuma gelen narenciye kokusunu engellemiş olabilir.

"Bu koku da ne?" Halen soruyor.

"Limon."

cevap vermiyor. Sanırım burada hiç limon ağacı olmadığını düşünüyor.

Yeraltı suyu ayakkabılarımın parmak uçlarına kadar sızıyor ve yıldız patlaması çiçeklerini gördüğümde durup kolumu uzatarak Halen'in daha fazla yürümesini engelliyorum. Kolum göğsünü sıyrıyor ve refleks olarak kendini itmeden önce nefesi kesiliyor.

"Senin korumana ihtiyacım yok, Kallum."

Kaşlarımı kaldırıp bakıyorum. İroni çok komik. Beni -hayatımı, özgürlüğümü, itibarımı, kariyerimi- yok etmek için yola çıkan kadın, onun güvenliği için endişelendiğime inanıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum. Uzun boyum onun zayıf bedenine gölge düşürüyor.

Ve sonra ikimiz de anında sessizliğin, durumumuzun yalnızlığının farkına varıyoruz.

Öfke patlaması, iri ela gözlerinin ardında saklı olduğunu gördüğüm korkuyu gizlemek için kötü bir taktik. Benden korkmak istemiyor, ama en güçlü duygularını kontrol edemiyor. Anlamadığı pek çok şeyden korkuyor ve ben de bu korkuyu ona yansıtıyorum. Küçük Halen'in bir süredir dünyasını kontrol edemediğini hissediyorum.

Acaba ne sıklıkla acıya teslim oluyor, kontrolden çıkmasına izin veriyor?

"Ben pek koruyan bir tip değilim," diyorum, "ama kesinlikle benden bir şey istiyorsun." Ona doğru bir adım atıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Geri çekilmiyor. Yüzünü benimkine doğru kaldırıyor, göğsü kontrollü nefeslerle inip kalkıyor. Elimi uzattım ve o eğilmeye başladı...

"Kımıldama-"

Dondu kaldı.

Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde adrenallerime elektrik çarpıyor. Emrim aramızda gezinirken hareket etmiyor, nefes almıyor. Elimi boğazına dolayabilir ve bir ciyaklama çıkarmadan önce minik bedenindeki yaşamı boğabilirdim.

Bu düşünceyle sertçe yutkunuyorum ve ceketimin manşetini kullanarak at kuyruğundan bir sapı çözerken boğazımda ateşli bir ağrı hissediyorum. Başını hafifçe eğerek örtülü elimin havada tuttuğu beyaz çiçek filizine bakıyor.

"Hemlock," dedim.

Nefes veriyor. Nefesinin boynumdaki kışkırtıcı okşayışıyla midem sıkışıyor. O kadar yakın ki, korkusunun tadını alabiliyorum. Vadideki zambağın tatlı tadını .

"Su baldıranı," diye açıklıyorum. "Bataklıklarda ve sulak alanlarda yetişen türden. Gerçi -" Etrafıma bir göz atıyorum "- ülkenin bu kısmına özgü değil."

"Biri onu buraya yerleştirmiş." Sesi nefes nefese, göğsümü tutuşturan içgüdüsel bir tepki uyandırıyor.

Ona yaklaştıkça acısı daha da tatlı bir ıstıraba dönüşüyor, dişlerimi sıkmamı gerektirecek kadar çiğ bir azap.

Geriye doğru kasıtlı bir adım atıyorum. "Bu kişinin kulakları da diktiğini düşünürsek, bunun akıllıca bir varsayım olduğunu söyleyebilirim."

Şaşkın bir ifade yüz hatlarını bir araya getiriyor, ta ki dönüp baldıran çalılarının saplarına asılmış pörsümüş insan kulaklarını görene kadar.

"Kulaklarınız yoksa kötölük duyamazsınız."

Küçük yüz hatları öfkeden kuduruyor. Kabul ediyorum, bu en iyi kelime oyunum değildi.

Hemen çantasını bırakıyor ve fotoğraf makinesini çıkarıp olay yerinin fotoğraflarını çekmeye ve kataloglamaya başlıyor. "Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" Öfkeli gözlerini bana çevirdi. "Neler olduğunu açıklamaya başlasan iyi olur, Kallum."

Sesindeki suçlayıcı ton, zorlukla dizginlediğim soğukkanlılığımın altında sürünüyor. "Yoksa ne olur?" Sesim ölümcül bir ondalık sayıya düşerek soruyorum. "Çoğu saha ajanı bir çeşit silah taşır. Senin silahın yok, şok tabancan yok, copun yok. Kelepçeniz bile yok, ki bu utanç verici."

Fotoğraf makinesinin hızlı deklanşör sesi kesiliyor. Tenha korunun sesleri bizi içine alırken vücudu hareketsiz kalıyor.

"Kibir mi yoksa aptallık mı emin değilim," diye devam ediyorum ceketimin manşetini ellerimi meşgul edecek şekilde yerleştirerek, "neden korunmasız dolaşmayı tercih ediyorsun?"

"Hiç silah kullanmadım."

Ve sonra hemen neyi fark ettiğini anlıyorum.

Bana kadar.

Dudaklarımı yalayıp gülümsüyorum. "Hiç silah kullanmadın... bana kadar." Vücut dilini, omuzlarının savunma amaçlı çekilişini ölçüyorum. "Eğer düşündüğün buysa, biraz geç kaldığını söyleyebilirim." *Çok geç.*

"Dışarıda ajanlar ve memurlar var" diyor, benimle mantıklı konuşmaya çalışarak. "Bana zarar vermek... fiziksel olarak zarar vermek, özgürlüğün için sahip olabileceğin her türlü şansı riske atmaya değer mi? Bu senin saplantılı ihtiyacını tatmin eder mi?"

Yakınından bile geçemezsin.

Yavaşça ayağa kalkıyor. Elinde fotoğraf makinesi, yarı boyumda olduğunun farkında değilmiş gibi bana bakıyor. "Ne hissettiğini anlıyorum."

Bu ilgimi çekiyor, onunla ilgili her şey ilgimi çekiyor. "Anlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Ben bir psikologum... benimle konuşabilirsin, Kallum. Zihnine işkence eden her neyse, söz veriyorum, anlayacağım. Belki sana yardım bile edebilirim."

Zihnimi tam burada yarmak ve onun bir tur atmasına izin vermek ne kadar da cazip. Küçük Halen bir ağaca yaslanmış, bilekleri sert ağaç kabuğuna bağlanmış görüntüsüne nasıl tepki verirdi? Kan, yumuşak tenini en baştan çıkarıcı koyu kırmızıyla kaplıyordu.

Görüntüde dişlerim, kanın metalik izi dilime çarpana kadar dudağıma batıyor.

Sanki ürkütmekten korktuğu vahşi bir hayvanmışım gibi bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer konuşmak istediğin bir şey varsa... geçmişte yaptığın herhangi bir şey. Yapabileceğim ya da önerebileceğim herhangi bir şey-"

"Dur." Ses tonumdaki keskinlik onu durdurdu.

Küçümseyerek, çılgınca düşünceleri zihnimin karanlık bir köşesine hapsediyorum ve ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını kanıtlamak için ellerimi önümde birleştiriyorum. "dikkat etmelisin, Halen." Ellerimi bağlı tutarak, onun dehşet kokusunu içime çekmek için daha da yaklaşıyorum. "Elinin altında çok güçlü silahlar var." Bakışlarım onun üzerinde acı verici bir yavaşlıkla gezinerek ne demek istediğimi anlatıyor.

Kokusu, o yoğun sıvı gözleri. O asık ağız ve tehlikeli vücut. Bu özellikleri ciddi bir niyetle kullandığında hepsi ölümcül.

Ağzını açıyor, azalan kısıtlamamı hissederken gözlerinin yoğunluğu neredeyse beni öldürüyor.

"Ama bir silah da taşımalsın," diyorum. "Her ihtimale karşı."

Yana doğru bir adım atarak yakınımından uzaklaştı ve telefonunu çıkardı. "Ajan Alister, bir şey bulduk."

Sonra, aramızda daha fazla vahiy olamadan, beni ve kulakları bataklığın boş seslerini dinlemeye bırakarak sahneden ayrıldı.

A B Y S'LERİN İÇİNDE

HALEN

Dusk, Hollow's Row'un üzerine dul bir kadının örtüsü gibi çöküyor. Dokusu ipeksi ve dokunulduğunda incedir, sadece görebileceğiniz kırılğan bir karanlıktır, ancak sizi aval aval bakanların parlak dünyasından korur.

Genç garson önümdeki sallantılı masaya bir fincan ılık papatya çayı koyuyor. Kör bir kaşıkla çay poşetini daldırırken ona teşekkür ediyorum.

Yerel lokantanın normalde günün bu saatinde daha yoğun olduğunu hayal ediyorum. Erken saatlerde özel yemek arayanlar, dersten yeni çıkan liseli çocuklarla kaynaşiyor. Ama bugün, yetmiş iki saat içinde ölüm tarlalarında keşfedilen ikinci suç mahalliyle ilgili haberler yayılırken, müşterilerden çok daha fazla açık koltuk var.

Kasvetli atmosfer dikkatli bakışlar ve fısıltılarla daha da yoğunlaşıyor. Kasaba bizi merak ediyor. Üç masa arkamızda oturan iki FBI ajanından çok iki yabancıyı merak ediyor.

"Ben antrikot alacağım. Az pişmiş. Ve tüm soslarla birlikte fırında patates."

Çay poşetimi daldırırken başımı kaldırıp Kallum'un garsondan sipariş verdiğine şahit oluyorum. Şaşkın bir ifade takınmış olmalıyım, çünkü ağzı o kalp durduran sırtısına dönüşüyor.

Garson sessizce uzaklaşırken, "Bari yerel spesiyalitelerin tadını çıkarayım," diyor. "Son altı aydır ne yediğim konusunda pek söz hakkım olmadı."

Bu lüksün yakında tekrar elimden alınabileceğini söylemekten kaçınıyorum. İkinci sahnede yaşananlarla birlikte, Kallum'un bu davada kontrol altında tutulup tutulamayacağını sorguluyorum.

Her iki durumda da, zihnini taramaya çalışmam bariz ve özensizdi. Birazcık aklım olsaydı, bu dava hakkında ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrenir ve sonra onu gönderirdim. *Çok* uzağa.

"Yemek yemiyor musun?"

Sorusu düşüncelerimi böldü ve çay poşetini çıkarıp peçetenin üzerine koydum. "Meslektaşlarımla yemek yemem." *Ya da akli dengesi yerinde olmayan seri katiller.* "Bu bir-"

"Randevu mu?" diye soruyor, sırtışı muzipçe eğilerek. "Bu konuda hiçbir hayalim yok, küçük Halen." Göz kırıyor.

Bu hareket karşısında içimi bir endişe dalgası sarıyor ve kendimin dışında olduğuma dair sisli bir his uyandırıyor. Bu ürkütücü hissi üzerimden atamadan önce içimde bir panik dalgası .

"Sorun ne?" diye sorar.

Çayımı niyetlendiğimden daha hızlı yudumluyorum ve öksürüğümü bastırırken gözlerim sulanıyor. "Peki."

Kallum'un kendini beğenmiş ifadesini görmezden gelerek Aubrey'e bir cevap mesajı gönderiyorum ve normal davranışlarıma devam ediyorum. Kallum sadece huzursuzluğumdan beslenecek. Beni kıvrandırken izlemek istediğini söyledi. Ona tam da istediği şeyi veriyorum.

Ona verdiğim tepkileri dizginlemem gerekiyor. Solan bir çiçeğim, evet ama bunun ne kadarı benim tarafımdan yapılan bir hareket? Beni dengesiz hissettiriyor.

Aubrey'den bir mesaj daha geliyor ve cevap veriyorum, soruşturma notlarımın bir parçası olarak neden bir lokantada oturduğumu açıklıyorum. Şirket telefonları ve GPS bir yana, işime değer veriyorum. Belki de değer yanlış kelime *-ihtiyaç* daha uygun geliyor. İhtiyacım şey, yöntemlerimi açıklamak zorunda kalmanın stresi.

-bazen alışılmışın dışında- bir ipucunu araştırmak istediğimde.

CrimeTech'i atlatıp Kallum'u FBI'a yardımcı olması için uzman bir danışman olarak sunduğumda sınırlarımı aştığımı kabul ediyorum. Süreci hızlandırmak için onların yetkisine ihtiyacım vardı ve bunu olası sonuçlarına rağmen yaptım.

Ki bu benim tarzım değil.

Tam olarak kurallara göre oynamıyorum, ancak onları tamamen çiğnemiyorum da.

Eskiden Aubrey ve amirlerimin ne düşündüğünü, beklentileri aşıp aşmadığımı, dengeyi bozmamak için prosedürleri takip edip etmediğimi daha çok önemserdim.

Bu ilginin tam olarak ne zaman kaybolduğunu biliyorum ve hayatımdaki herkesin "iyileşmemi", "kendime gelmemi", "eski Halen olmamı" beklediğini biliyorum - ama bunun benimkinden çok onların rahatlığı için olduğunu da biliyorum.

Acı insanları rahatsız eder.

Garip bir şekilde, bugün bu yük o kadar ağır gelmedi. Gardımı almış olsam bile, Kallum'un yanında kendimi başkalarıyla yaşamadığım bir rahatlığın içinde buldum. Gülümsemeye zorlamam gerekmiyordu. Düşüncelerime teknik etiketler yerleştirmek. Onu rahatlatmak için insanlığımı sensörlemek... çünkü onun rahatlatacak bir insanlığı yok.

Onun ilahi güzelliğine bakarken, öldürdüğü vahşeti ve sadist tavrını unutmak kolaydır. Karizmatik gülümsemeleri ve kara mizahı ile bir meleğin yüzüne sahip olsa da, altında bir şeytan gizleniyor, derinlikleri kırmızıya boyanmış bir araf.

Beni içine çektiğini hissettiğimde kendime hatırlatmam gereken şey bu. Manipülasyonda usta bir sosyopatın yanında kendimi rahat hissediyorum; onun doğası, bir levyeyle yüzümü parçalayıp kafamı koparmadan önce beni rahatlatmak.

Perspektif.

Çayımı yavaşça yudumluyorum.

"Az önce neredeydin?" Kallum soruyor.

Fincanı yere bırakıp parmaklarımı sıcak porselenin etrafında birleştiriyorum. "Seninle nasıl çalışacağımı ve aynı zamanda mesafemi nasıl koruyacağımı düşünüyordum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Koltuğunda geriye doğru itiyor ve başını eğerek beni ciddi bir şekilde değerlendiriyor. "Bu senin için zor olacak. Bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," diyorum onunla bakışlarımızı kilitleyerek. "Bana *küçük Halen* ve *tatlılık* gibi şeyler demeyi bırak. İçten içe yanan gözlerinle beni soymayı bırak. İşveli şakaları bırak. Birincisi, bu rahatsız edici. İkincisi, bunu beni sinirlendirmek için yaptığını biliyorum. Ama biz iş arkadaşı değiliz. Rakip bile değiliz. Bir anlaşmamız var. Sen kendininkine sadık kalırsan benimkine de sadık kalacağım bir anlaşma. Hepsi bu kadar."

Ağzı hafif, bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gözlerimin için için yandığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olduklarını biliyorsun," diyorum. "Çekiciliğinin çok farkındasın ve bunu insanları silahsızlandırmak için kullanıyorsun. Egon tüm bu kasabadan daha büyük."

Telefonumun ekranında Aubrey'den gelen bir mesaj yanıp sönüyor ve cihazı ters çeviriyorum.

"Ailenle görüşmek ister misin?" diye soruyor, sesi yem gibi. "Sokağa çıkma yasağı olması berbat bir şey olmalı."

Duygusuz sözleri savunmamı delip geçiyor ve cevap vermeden önce güçlendirici bir nefes almak için başka tarafa bakıyorum. "Kallum, beni anladığını söylediğini duymaya ihtiyacım var."

Bakışları araştırarak, "Elimden geleni yapacağım. Ama sen de bunu kolaylaştırmıyorsun. Asık suratlı ağzın ve çıldırtıcı derecede sarhoş edici kokunla. Duyuları alt üst ediyorsun."

Bakışlarının kararırma şekli, çakmaktaşı gölgelerin içinde tutuşan meydan okuyan açlık kıvılcımı, bunun ne kadarının onun bir eylemi olduğunu da sorgulamama neden oluyor.

"Lütfen dur," diye yalvarıyorum, karnımda kıvrılan tepkisel alevi bastırıyorum.

"O zaman acımasızca dürüst olmaya izin verilen tek kişi sensin."

Başka tarafa bakıyorum. "Haklısın. Düşünceleriniz doğru. Ben... daha az çekici kokmaya çalışacağım."

Beklenmedik bir şekilde kıkırdıyor ve derin ses göğsüme çarpıyor, hafif, çırpınan bir hisle açılıyor.

İşte bu yüzden ortağım yok. İnsan doğası dikkati işten, amaçtan uzaklaştırıyor. Ve Kallum Locke büyük bir dikkat dağıtıcı. Vücudumun onunkine son derece duyarlı olmasının yanı sıra, Harbinger davası mevcut davayı lekelemek için yeniden ortaya çıkmaya devam ediyor ve Kallum beni kasıtlı olarak savunmaya sokmaya çalışırken ikisini ayırmak giderek çıldırtıcı hale geliyor.

Çayımдан uzun bir yudum alıyorum ve düşüncelerimi ikinci sahneye yeniden odaklıyorum, burada hala aynı gruptan ceset parçalarıyla uğraştığımızı varsayıyorum.

Kurbanlar.

İlk gözlemlere dayanarak kulakları sınıflandırmak ve etiketlemek bir derece daha zordu. Suçlu, muhtemelen bir çeşit usturayla kulağın tamamını kafatasından temiz bir şekilde tıraş ederek hassas bir şekilde kesmiş.

Aynı iplik ve dokuma tekniği kullanılmıştır, bu da aynı suçluya işaret etmektedir.

Kallum parmaklarını masaya vuruyor. Sonunda doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Yine heyecanlandın," diyor ve tuzluğu üç kez döndürüyor.

"Çünkü benim zamanımın olay yerlerinde geçmesi ve olay yerinin profilini çıkarmam gerekiyor."

Bunun yerine, sahneleri daha iyi analiz edebilmek için kasaba felsefesini öğrenmesi gerektiğini iddia eden tehlikeli derecede kuruntulu bir felsefe akademisyeninin karşısında oturuyorum.

Şehir merkezine giderken Kallum, kasabalılarla röportaj yapmanın en iyi yolunun yerel restoranlar ve içkili mekanlarla başlamak olduğunu söyledi. Sosyalleşmek, kaynaşmak, geleneklerine alışmak. Genellikle insanları susturan zor soruları sormadan önce tabiri felsefelerini gözlemleyin. Federallerin geldiklerinden beri sorgulamalarında yaptıkları gibi.

Ajan Alister etkilenmemiştir.

"Bu kasaba tam bir suç mahalli," diyor Kallum. "Sence dilleri ne zaman ortaya çıkaracağız? Belki o küçük maymunların broşürlerini yapıp dağıtabiliriz-"

"Bunun bir oyalama taktiği olduğunu düşünmekten nefret ediyorum," diyerek sözünü kısa kesiyorum. "Burada
_."

"Evet, biliyorum. Tehlikedeki hayatlar. Her şey çok dramatik. Ama bir de şunu düşünelim..." Öne doğru eğiliyor, boyu ve iri cüssesiyle küçük masayı kalabalıklaştırıyor. "Ben sadece kendi bencil ihtiyaçlarım için buradayım. Buna bu kasabanın özgürlüğü tattığım tek yer olması da dahil. Çabuk çalışmam için bir teşvik yok, değil mi?"

"Şu acımasızca dürüstlük olayını hallettiğini söyleyebilirim." Daha önceki yorumuna geri dönüyorum.

Dudaklarını ıslatarak bir gülümsemeyi bastırıyor. "İnsanlar hayatlarını yalan söyleyerek, başkalarının ne düşündüğüyle ilgilenerken harcıyor." Bardağından bir limon dilimi alıp suyuna sıkıyor. "Tanıdığınız herkesin öleceğini fark ettiğinizde -çaresiz kurbanlarınızın bile; bugün değilse bile birkaç yıl içinde hiçbir şeyi umursamanız için bir neden kalmıyor."

Bakışlarımı indiriyorum, boğazım daralıyor. "Bu senin hayat felsefen mi yoksa bir başkasının mı? Özgün felsefi görüşleriniz var mı?"

"Sorman ilginç," diyor limon dilimini parmaklarına sürerek. "Bunun senin failinin felsefesi olduğunu düşünürsek. Ben sadece bu yönüne katılma eğilimindeyim."

"Onun felsefesini nasıl bilebilirsiniz? Olaylar hakkında henüz somut bir şey bilmiyoruz." Ses tonum beni çözmeye başlayan hayal kırıklığımı yansıtıyor. "Aslına bakarsanız, ikinci sahneyi nasıl buldunuz? Bana doğru dürüst bir cevap verebilir misin?"

"Tek gerçek bilgelik, hiçbir şey bilmediğini bilmektir." Uyumsuz mavi ve yeşil gözleri genişliyor ve pürüzsüz yüzeyinin altında dengesiz akımı ortaya çıkarıyor.

Parmağındaki limon suyunu yalıyor ve karnımda vahşi bir çarpıntıyı tetikliyor. Öfkelenerek bakışlarımı düz beyaz bardağa indiriyorum. "Belli ki yapamazsın."

Masanın öbür ucuna uzanıp bileğimi kavırıyor.

Tutuşuna karşı koyarken kalbim göğsümü dövüyor. "Bırak

beni." "Dinle."

Emri vücuduma bir gök gürültüsü gibi çarpıyor. Kıpırdamadan duruyorum, aramızdaki tek ses ağır nefeslerim.

Kallum'un uzun parmakları bileğimi çevrelerken tüm lokanta kayboluyor, sıcaklığı tenime işliyor. Sonra diğer eliyle limonu parmak eklemlerime yerleştiriyor. Hassas bir baskı uygulayarak, kabuğu parmaklarımdan aşağı doğru kaydırıyor.

İşaret parmağımın arkası, sinir sistemimde bir ısı ve çılgınlık isyanı başlattı.

Orta parmağıma doğru ilerleyip kaygan hamuru tenimin üzerinde gezdirirken bileğime doladığı eline, parmaklarına işlenmiş mürekkepli mühürlere bakıyorum. Bunlar ona özgü. Aradığım hiçbir rune tablosunda bu tasarımlar çıkmıyor.

Limonun sıcak etimin üzerinden her kaygan geçişini hissediyorum ve onun da vücudumdaki titremeyi hissettiğini biliyorum.

"Limon inanılmaz temizleyici özelliklere sahiptir," diyor ve ekliyor, "bu da onu doğal bir dezenfektan yapar."

Boğazım sıkışıyor. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak dibime saplanan ağrıyı yutkunarak geçiriyorum. Hızlı kalp atışlarım damarlarımda nabız gibi atıyor, parmaklarının baskısına karşı savaşıyor.

"Aynı temizleyici maddeler aromayı da gizliyor," diye devam ediyor, "çoğu kokuyu en azından bir süreliğine maskeliyor." Serçe parmağıma uzanıyor ve duraklıyor, bakışlarımı onunkine kilitlemeye zorluyor. "Adamınız kokuyu gizlemek için olay yerini maskeleydi. Çevreyi kapatmış. Belki de ilk olay yeri keşfedilmeden önce ya da keşfedildikten sonra."

Sesimi buldum. "Bu hiç mantıklı değil. Neden bir sahneyi saklayıp diğerini açıkta bırakalım?"

Elimi ters çeviriyor ve limonu parmaklarımın alt tarafına sürmeye başlıyor. Bu şehvetli his ön koluma bir ürperti gönderiyor ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. Kan hücumu damarlarımı yakıyor.

"Psikoloji benim bölümüm değil," diyor ve kamayı masaya koyuyor.

Ben uzaklaşmaya çalıştıkça Kallum bileğimi sıkıca tutmaya devam ediyor. Elimini yüzüne doğru çekiyor ve endişe verici bir an için parmaklarımı yalayacağından korkuyorum... ve elimi burun deliklerine götürüp içine çekene kadar bunun soğukkanlılığıma ne kadar zarar vereceğinden.

"Artık Halen'dan iz yok." Sinsi bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Seni limonla yıkarsam, ikilemlerimizden en az birini çözebiliriz."

Parmaklarını teker teker kaldırarak beni serbest bırakıyor. Tedirginliğim azalırken, ellerimi ovuşturarak fazla limon suyunu çıkarıyorum ve dokunuşunun karıncalanma hissini etkili bir şekilde yok ediyorum.

Suçlunun mantığını çözmeye çalışarak, "Yakalanmaktan korktuğu için değil," diyorum. Ölüm tarlalarındaki konuşmamıza geri dönüyorum, failin pratik yapmak için kullandığı bir alanı olduğu hakkında. "Sadece işi bitmeden yakalanmak istemiyor."

"Ama asıl soru *neyle* bittiği." Kallum sıraya yaslandı, gölgeli gözlerinin ardında meydan okuyan bir parıltı vardı. "Ayrıca bahse girerim ki çalışma alanını ortaya çıkarmak onu çaresiz bırakacaktır."

"Bunu bir daha asla yapma."

"Ne? Sorularına cevap mı vereyim? Zihnindeki cevapları bulmana yardım etmek mi?" "Dokun bana."

Buna karşılık olarak Kallum'un dişleri sıkılır ve yontulmuş çene çizgisi boyunca bir kas tüylenir.

Garson siparişiyle birlikte geliyor ve tabağı önüne koyarak aramızdaki gergin bağı koparıyor. Bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormadan ayrılıyor ve ben yüz ifadesini anlayamadan arkasını dönüp gidiyor.

Başımı sallayarak düşüncelerimden biraz daha arınıyorum. "Bu insanların kendileri de kurban," diyorum, kayıp yerlilerden biriyle akraba olup olmadığını merak ederek. "Onları doğrudan sorgulamak işe yaramayacaktır. Farklı bir yaklaşıma ihtiyacımız var."

Kallum peçeteyi açıp çatal bıçak takımını dizdikten sonra bifttek bıçağını seçiyor. Parmağının ucunu bıçağın ucuna yerleştirerek tırtıklı kenarını inceliyor. "Sence de bizi sorgulamaması garip değil mi?" diyor. "Kurbanları merak etmez miydi? Kim olduklarını, isimlerini?"

Çay poşetinin ipini parmağımın etrafında döndürüyorum ve acentelerden sipariş alan garsona bakıyorum. Belki yirmi dört yaşında. Kalın, modaaya uygun bir saç bandı takmış, iri çizgili gözleri var. "İnsanlar güvenmiyor," diyorum cevap olarak. "Özellikle de yıllar önce bu kasabanın medyada yer alma şeklinden sonra. Yargılar, söylentiler. Gardlarını almış durumdalar."

Dikkatimi biftek bıçağına büyük bir ilgiyle bakan Kallum'a çeviriyorum. Ve böyle bir silahı cebine atmasının ne kadar kolay olacağını fark ediyorum - daha önce açıkça gösterdiği gibi, zorlukla kontrol altına aldığı dürtülerinin kontrolünü kaybedip onu Dr. Verlice ya da benim üzerimde kullanmasının...

Kıkırdıyor ve bir eliyle ağzını siliyor. "Halen, eğer şeytani bir planım olsaydı, bunu bu kadar belli etmezdim." Çatalı eline alıyor. "Enstitüde raptiye almama bile izin verilmiyordu. Yeni çevreme alışmaya çalışıyorum."

Bakışları bifteği kesmeden önce koluma ve uzun kollu termal kıyafetime yöneliyor. "Ayrıca, eğer ölürsen bana olan borcunu ödeyemezsin," diyor ve beni rahatlatmak için fazla rahat bir şekilde.

Kollarımı masanın altına itiyorum. "Bu konuyu kavuşturduğuna göre, kendimi çok daha rahat hissediyorum," diyorum, ses tonum alaycı.

Sonra biftek lokmasını çiğniyor: "Kişiye güvenemiyorsanız bile niyetine güvenin."

"Peki benim için niyetiniz nedir?"

Çatalı sallıyor. "Niyetim seni canlı tutmak."

"Pekala, madem bu konudaki belirsizliği tamamen ortadan kaldırdık, baldıran otuyla ilgili bir teoriniz olduğunu biliyorum."

"Güzel bir kelime oyunu. Ama önce yemeğimin tadını çıkarabilir miyim?" diye sorar. Sonra, fazla pişmiş yemeğe bakarken: "Tadını çıkarmak çok cömertçe olabilir."

"Yemek yerken konuş."

"Vahşi." Ancak ağzının karanlık kıvrımı, tam da bu olmayı ne kadar benimsediğini gösteriyor.

Fırınlanmış patatesi hünerli hareketlerle dilimlemek için tereyağlı bıçak kullanmasını izliyorum, sanki sıkı kabuğun çelikle buluştuğunda yarıma şeklinden zevk alıyormuş gibi.

"Baldıran otu daha gizemli," diyor. "Bunu çözmek için daha fazla zamana ihtiyacım var." Patatesten bir ısırık alıyor ve bana eğlenen bir bakış atarak baldıran otundan hiç bahsetmediğini ima ediyor.

"Dediğim gibi, zamanımız yok."

Gümüş çatal bıçak takımını tabağa koyar. "Varsayım mı istiyorsun?"

"Varsayımlar, teoriler istiyorum. Senin o deli beyninin etrafında dönen her şeyi istiyorum. Bu yüzden buradasın. Uzman yorumu yapacak bir uzman. Davayı çözmek, kahraman olmak sana bağlı değil." Altını çiziyorum; anlaşmayı yeniden müzakere etmek yok. "Sen bana felsefeyi ve teolojii açıkla. Ben de bunu FBI'a uygulanabilir bir profile açıklayayım ki onlar da bir şüpheli bulabilsinler."

Konik gözleriyle bana bakıyor. "Başka bir isteğim var."

Yavaş bir nefes veriyorum ve koltuğa yaslanıyorum. "Tamam." Rahatladım. "Ama sonra bir ricam var."

"Kısasa kısas. Bu oyun ilginçleşebilir." Biftekten ısırık büyüklüğünde bir parça kesiyor. "Birlikteyken, bu kasabayı incelerken ve teoriler üretirken, benden hayalperest diye bahsetmezsen sevinirim. Delirmiş. Dengesiz. Ya da başka herhangi bir aşağılayıcı terminoloji, ama özellikle D harfiyle başlayanlar." Bifteği ağzına attı, beklentiyle beni izliyordu.

Yavaşça başımı sallıyorum, parmağımın ucunu fincanın kenarında gezdiriyorum. "Bu isteğinizi karşılayabilirim."

"Ne kadar kolay alıştığımızı görüyorsunuz," diyor tabağını kenara iterek. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

Bakışlarım masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş parmaklarına düşüyor. "Mühürlerin anlamları nedir?"

Ellerine bakıp parmaklarını bükmeden önce bakışlarımı bir süre daha elinde tutuyor. "Ne yazık ki söyleyemem."

"Bu işler böyle yürümez." Bardağımı kenara itiyorum ve garsonu işaret etmek için elimi kaldırıyorum.

"Anlamıyorsun," diyor ve ben elimi indiriyorum. "Mühür kavramını, teolojisini, tarihini açıklayabilirim. Ama her sigil eşsizdir ve bir kez yüklendikten sonra bir daha asla düşünülmemelidir. Anlamlarını zihninden temizledim."

Avuçlarını masanın üzerinde düzleştirmesini izliyorum, sonra yüz ifadesindeki samimiyeti ölçmek için başımı kaldırıyorum. Ona inanıyorum. Onun da kendine inandığına inanıyorum. Dr. Torres zihninin en güçlü kuvvet olduğu ve Kallum'un inanç sisteminin, takıntılarının onu nasıl yönettiği hakkında bir yorum yaptı.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve kollarımı masanın üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer onları unutmak istiyorsan, neden derine dövme yaptırıyorsun? Bu sürekli bir hatırlatma olmaz mı?"

Yüzünde rahat bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar mantıklı bir zihin," diyor. "Bu bir hakaret mi?"

Başını sallıyor. "Hiç de değil." Gümüş yüzüğü başparmağının etrafında döndürüyor. "Mühürler ne iblislerin ne de meleklerin isimleri. Ne iyi ne de kötüdürler. Ruh, insan yapımı herhangi bir tanrıdan daha güçlüdür ve bilinçaltı en arzulu arzularımızı elde etmek için çağrılabilir."

Ateşli bakışlarının üzerimde nasıl gezindiğinin, boynumdaki kolyede nasıl durduğunun aşırı farkındayım.

"Her mühür kişiseldir" diyor ve ekliyor: "En çok arzuladığım şeyleri kalıcı olarak cildime kazımayı tatmin edici buluyorum. Sağlıksız isteklere yardımcı oluyor."

Aramızdaki hava geriliyor. İçimdeki psikolog daha fazla araştırmak, takıntı haline getirdiği arzuları ve bunların eylemleri üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu ortaya çıkarmak istiyor. Bu işaretlerin Harbinger cinayetleriyle paralel olup olmadığını ve eylemlerini gerçekleştirdikten sonra kendini "arındırmaya" zorlayıp zorlamadığını.

Kallum'un yoğun bakışlarını üzerimde tutuyorum, bir cesaret, bir meydan okuma seziyorum ama suç mahallini zorlamaya çalıştığım anda dışlandığımı biliyorum.

Elinin üzerine eğilirken ağzını kapatıyor. "Ayrıca rakiplerinizden üstün olduğunuzu bilmek akademik alanda kıskançlığı azaltmaya yardımcı olur. İsteklerinizi, özlemlerinizi, hatta korkularınızı mührü koyun ve sonra serbest bırakın. Kin beslemekten çok daha sağlıklı."

Rakibinin öldürülmesiyle sonuçlanan bu kinin nasıl ortaya çıktığına dair gerçeği öğrenme arzumu bastırarak rotamı değiştiriyorum. "Soruma cevap verdin."

"Ama sende daha fazlası var."

"Baldıran otuyla ilgili bir teoriniz olduğunu biliyorum. Bunu gerçekten duymak isterim."

Kolunu koltuğun arkalığundan sarkıtıyor. "İlk sahnede - onun sergisi olduğunu varsaydığımız sahnede - parçalara ayrılmış gözlerin şok edici gösterimi söz konusu değil. Sembolizm sanat ya da temsil değildir."

"Ama onları tam olarak ayarlaması yeterince önemliydi."

"Hassasiyet... belki. Psikolojik profil çıkarma işini sizin uzmanlığınıza bırakıyorum. Ben daha çok sayılarla ilgileniyorum. Üç ağaç. Otuz üç kurbandan oluşan üç sıra. Üç, üç, üç. Örüntüyü görüyor musun?"

"Fail üç rakamını seviyor. Ne yani... OKB tiki mi?"

Başını hafifçe sallıyor, koyu renk saçları alnına dökülüyor. "Çok fazla psikolog gibi düşünüyorsun. Bir kriminolog gibi düşün. Hani şu uğruna büyük ödülleri bıraktığın kariyer."

"Bu bir sınav değil Profesör Locke. Beni sınamak için burada değilsiniz."

Dudaklarını yalıyor, istilacı bakışları beni zorlarken dilini ağzının kenarları arasında gezdiriyor. "Üç kutsal sayıdır. Üç üçlüdür, . Başlangıç, orta, son. Beden, zihin, ruh." Başını eğiyor. "Her uygarlığın, her dini mezhebin üç sayısına bir göndermesi vardır. Hemen hemen her gizli topluluktan bahsetmiyorum bile."

O son kısmı söylerken garip bir farkındalık çöküyor üzerime, suç mahallinin bazı unsurları birbirine bağlanmaya çalışıyor. Düşüncelerimin sürüklenmesine izin vererek masaya bakıyorum.

"Gizli topluluk... baldıran otu..." Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışarak yüksek sesle söylüyorum.

"Aferin kızım," diyor. "Delilik kökünden bahsedene, bazıları halka açık, bazıları gizli birkaç topluluk var. Ama bence senin adamının çok gizli olduğunu göreceksin. En sevdiğin araştırma aracını deneyelim. Google'a 'baldıran otu' yazın ve ne gibi büyüleyici detaylar çıkacağını görün."

İstifa etmiş bir nefesle telefonumu ters çeviriyorum ve birçok mesajı kaydırarak aramayı gerçekleştiriyorum. Bitkinin resmini içeren bir açıklama çıkıyor ve sayfayı aşağı doğru kaydırduğımda tanıdık bir isim görüyorum.

"Sokrates." Hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum. Kallum daha önce yaptığı muğlak bilgelik alıntısıyla cevabı zaten belirtmişti. "Neden bazı şeyleri açıkça söylemekte zorlanıyorsun?" Telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve beklentiyle ona bakıyorum.

Gözlerinin arkasında bir parıltı beliriyor ve gülümsüyor. "Bunun neresi eğlenceli?" "Bunların hiçbirisi eğlenceli değil."

"O zaman neden yapıyorsun?"

Sabırımın tükendiği belli olunca kabul etti. "Hemlock ve Sokrates, küçük kasaba ABD ve elmalı turta gibi birbirine yaklaşıyor. İronik olarak, sanırım, bu durumda."

Alnımı ovuyorum. "Kahretsin. Bu araştırma çukuruna zaten bir kez düştüm. Sokrates, Platon, Aristoteles..."

"Ama bu siz benim hizmetlerimi almadan önceydi," diyor. "Batı ezoterizminin filozofları. Elbette başkaları da var ama tüm düşünce okulları üç ustaya geri dönüyor."

"Bana açık bir şekilde, panteonlar ve mitoloji ile teğet geçmeden açıklayın. Sadece tarihi gerçekler." Sonunda garsonun dikkatini çekmeyi başarıyorum ve Kallum ayrıntılara girerken hesabı istiyorum.

Görünüşe göre, Sokrates antik Atina'da gençlerin ahlakını bozmak ve dinsizlik, yani tanrılara karşı saygısızlık suçlarından yargılanmıştır. Suçlama, topluma yeni tanrılar sokmaya çalıştığı yönündeydi ve bu çoğu dinde her zaman küfür olarak kabul edilmiştir.

Her iki suçtan da suçlu bulunan jüri, Sokrates'i idam cezasına çarptırdı ve Sokrates baldıran otu karışımı içerek intihar etmeye zorlandı.

"Sadece Yunan felsefesi üzerine günlerce konuşabilirim ama," diyor, "sizin de ısrarla belirttiğiniz gibi, gününüz yok. Ve tahmin ediyorum ki

uçurum notları versiyonu federalleri etkilemeyecektir."

"Bunu tek kelimeyle tahmin edebilir misin? Sadece... bana dayanacak bir temel verin."

Gülümsemesi geriliyor ve yanağında hafif bir gamze belirliyor. Acımasız bir manzara.

"Nietzsche," diyor.

Kallum'un yemeğinin parasını şirket kredi kartımdan ödeyip lokantadan çıktığımızda güneş kasabanın üzerine tamamen batmış oluyor. Cırcır böceklerinin cıvıltısı, yolda araç olmamasıyla birlikte çok belirgin.

Sokak lambaları siyah, aysız gökyüzüne karşı parlıyor ve kaldırımı aydınlatıyor. Ben otele doğru ilerlerken, Kallum lokantaya doğru geri dönüyor.

"Bir şey unuttum," diyor.

"Sende hiçbir şey yok."

Ajanlar Kallum'u izlerken ben de telefonumun ekranını açıp Aubrey'den gelen cevapsız çağrılar ve mesajlar arasında geziniyorum. Cihaza kaşlarımı çatıyorum. Zilimi kapattığımı hatırlamıyorum.

Kallum seksi bir sırıtışla geri dönüyor, egosu tam teşhirde. "Hadi yürüyelim," diyor. Katlanmış bir kâğıt parçasını elime tutuşturmadan önce ajanlara bir göz atıyor. "Bu kasabanın gardının çok yüksek olduğu ve daha gizli bir yaklaşıma ihtiyacımız olduğu yönündeki değerlendirmenize katılıyorum."

"Ben öyle etmedim."

"Ve sonra hatırladım... Ben bir üniversite profesörüyüm."

Notu gizlice açtım. Bir adres ve bir kız ismi: Tabitha.

Kallum, "Çocuklar parti yapmak için her türlü bahaneyi kullanıyor," diyor. "Özellikle de trajediler. Bu kasabanın kayganlaştırıcıya ihtiyacı var ve genç, dedikoducu yerel halkla dolu bir parti bazı içgörülerini ortaya çıkarabilir."

Kaşımı kaldırıyorum, etkilendiğimi itiraf ediyorum. "Nasıl? Yeniden doldurmamız gerekip gerekmediğini bile sormadı."

Kallum yanan gözlerini bana çevirdi. "Göz kırptım ve ona ayak bileği monitörümü gösterdim."

Yürümeyi bırakıyorum. Kallum bana doğru döndüğünde ona bakıyorum, büyüleyici olduğu kadar keskin bir şekilde yaralayan güzel mavi ve yeşil gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Şüphe aramızdaki küçük hava boşluğunu dolduruyor ve yardım etmek için gerçek motivasyonunu sorguluyorum.

"Dikkatli ol," diyor yaklaşırken. Sıcak nefesi dudaklarımı okşuyor ve benim nefesim sığlaşıyor. "Nietzsche'nin uçurumlara bakmak hakkında ne dediğini biliyorsun."

Geri çekiliyor ve beni dudaklarımdaki o kalıcı hisle baş başa bırakıyor. Gidişini izlerken, sonunda içime çekiyorum.

Uçurum, Kallum'un beni ilk gördüğü gün bana baktı ve eğer dikkatli olmazsam, beni ruhunun zifiri karanlık boşluğuna çekecek.

DIVINEMADNES

KALLUM

A Hızlı bir vuruş beni uykumdan uyandırdı.
İlk düşüncelerim sersemce ve şiddet eğilimleriyle dolu
Gözlerim yabancı bir odayı yıkayan loş ışığa alışana kadar hemşirelere doğru.

Çılgınca kapı tekrar çalındı. Bedenimi otel odasındaki yatağımdan sürükleyerek çıkardım ve bir tişört giydim. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta küçük Halen'i buluyorum.

Dar siyah bir tayt ve uzun kollu, içine sütyen giymediği acı bir şekilde belli olan bir gecelik giyiyor. Bakışlarım, yüzünü bulmadan önce meme uçlarının baştan çıkarıcı oval hatlarında bir süre oyalanıyor.

Bu saatte yumuşak yüz hatları ve kırılganlığı artmış durumda ve ben onu iliklerime kadar hissediyorum.

Elindeki kahve fincanını bana doğru iterek, "Giyin ve Dr. Verlice'i uyandır." diyor. Bakışları göğsümün üzerinde geziniyor, gözlerinin boynumun ve kollarımın açıkta kalan mürekkebine değdiği yerde tenimi yakıyor.

Ben kâğıt bardağı kabul ederken gözlerini kaçırıyor. Avucuma değen sıcaklık şiddetli bir açlığa neden oluyor. "Neden?"

"Olay yerine gidiyoruz."

Sade kahvemden bir yudum alıyorum ve vücuduma hücum eden kafeinin tadını çıkarıyorum. "Neden?" Tekrar soruyorum.

Sabırsızlık, boğucu ağzını buruşturarak, doğrudan sikime inen asık bir ifadeye dönüştürüyor. Bedensel, cinsel tepkilerimi ondan korumak için çok geç ya da erken.

"Nietzsche," diyor kapı direğine yaslanarak. "Daha önce iyi bir noktaya değinmiştin. Siz bir profesörsünüz. Yani bana öğreteceksiniz, Profesör Locke."

Lanet olsun. Dudaklarımı gülümsemeyi engellemeye bile çalışmıyorum.

"Hiçbir şey söyleme," uyarıyor. "Sadece eşyalarını al."

Saat sabahın üçü, ölüm tarlalarının ortasında, ikonik cadı saati. Bataklık ıslak ve durgun, kıyafetlerim nemli bir mahzenin havası gibi tenime yapışıyor. Peşime takılan iki ajan bir spot ışığı kurarken huzursuz böceklerin sesleri sazlıklarda titreşiyor.

İlk olay yerindeki ürkütücü ağaçları aydınlatmak için ışık yandığında, Halen el fenerini kapatır. Yanmış sazlardan oluşan halkaya bakıyor ve düşüncelerinde kayboluyor.

"Kürsünüzü alın profesör," diyor ve bakışlarını beklentiyle bana çeviriyor.

Kanımı sinsî bir heyecan kaplıyor. *Profesör* demesi egom için tehlikeli bir şey. Ona geceleri ortaya çıkan kötü şeyleri öğretmek ve çılgılık attırmak istiyorum.

Ela gözleri, far ışığına yakalanmış bir geyik gibi spot ışıklarını yansıtıyor. Klişe benzetme şu anda ona çok yakışıyor, çünkü onu geç saatlere kadar araştırma yaparken hayal ediyorum, akıntıya kapılmış ve paniklemiş bir hayal kırıklığı içinde, Nietzsche ile olan ilişkisini çözmeye çalışıyor.

Parlayan gümüş gözlerinin altındaki koyu halkalar çürük gibi görünüyor ve bu görüntü içimdeki yabancı bir duyguyu harekete geçiriyor ve bu kavramdan daha fazlasını kavramasına yardımcı olma arzum beni şiddetle sarıyor.

Kahvemi teknisyenlerin geride bıraktığı malzeme masasının üzerine koyuyorum. "Nereden başlamamı istersiniz?" Ses tonumdaki bıkkınlığı gizlemeye çalışmıyorum.

"Yukarıdan," diyor.

Ona gergin bir gülümseme hediye ediyorum. "M.Ö. üç bin o zaman."

Dr. Verlice fincanına doğru inliyor ve ben de onun tadını çıkarıyorum. Ondan bir an önce kurtulmalıyım.

İçeri dalmadan önce başparmağımdaki halkayı üç kez döndürüyorum. "Sınıfımdaki iyi kızlar yerlerine otursun."

Halen benim alaycılığım la eğlenmiş gibi görünmüyor, çünkü bank olarak kullanmak üzere bir soğutucunun üzerinde yer açıyor. "Bu sahneyi ilk gördüğünde aklından geçen her şeyi bana anlat." Telefonunu kayda ayarlıyor ama aynı zamanda bir kalem ve not defterini de çıkarıyor.

Avuçlarımı masanın kenarına dayayarak arkama yaslanıyorum. Aklımla etkileme fırsatını kaçıracak biri değilim ama Halen'i bataklığa çekip oburluktan kemiklerim ağrıyana kadar günahkâr bir şekilde onunla ziyafet çekmeyi çok daha cazip buluyorum.

Boynumun arkasını ovuyorum ve kaslarımdaki gerginliği nefesimle dışarı atıyorum. "Önce bir tarih dersi," diyorum hırçın sesimle havayı tırmıklayarak. "Her şey birbiriyle bağlantılıdır. Bir tavşan deliğine *dalıp* kendinizi bir başka aynı delikte bulduğunuzda ve o rahatsız edici *deja vu* hissini yaşadığınızda, bu sadece dünya tarihinin kendini tekrar etmesidir. Biz insanlar bu korelasyonların gizemli bir içgörü, ilahi bir bilgelik olduğunu düşünmeyi severiz. Oysa gerçekte her şey birbiriyle bağlantılıdır, çünkü hepsi daha önce yapılmıştır. Sadece tek bir zihin, tek bir bilinç, bu geçmişleri ilk kez gözlemliyor."

"Psikolojide," diyor Halen, "biz buna Beiner Meinhof Fenomeni diyoruz."

"Felsefede biz buna eşzamanlılık diyoruz," diye karşılık veriyorum.

Bir not alıyor ve doğada onun tenini benimkinden ayıran tek şeyin çürük gömleği olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım. Elimi yumrukluyorum ve dikkatimi çorak bataklık ağaçlarına veriyorum.

"Üç sayısı," diyorum, "belirlediğimiz gibi ruhani bir sayıdır. Tarihteki hemen hemen her toplum yükselmek için bu sayıya bağlılık gösterir. Cennete ya da zihnin aydınlanmış bir düzlemine. Ve Halen, takdir edersin ki modern psikolojide bile bu sayıya atıfta bulunuluyor. Üç aşama yasası, sosyolojinizin insanoğlunun tam anlamıyla aydınlanmış bir tür haline gelmeden önce keşfetmesi gereken en ileri bilim olduğunu gösteriyor."

Onu pür dikkat dinliyor ve kendisinin ham, çıplak kırılganlıktan oluşan yanını ortaya çıkarıyor. Bu onun konfor dışında bir alan. Onu şekillendirebilir ve

onu seçici bir bilgi aktarımıyla şekillendirmek beni çok cezbediyor.

"İki tarih vardır," diyorum ona, korkunç dürtüyü dizginleyerek. "Nesiller boyunca aktarılan kamusal bilgi ve elit bir azınlığa aktarılan gizli bilgi."

Bağlantı kurulduğunda gözleri bana dikildi. "Gizli topluluklar."

Bunu söyleme şekli, o kadar rahat, o kadar kabullenmiş ve mantıklı ki, şimdiye kadar araştırmasını yaptığını ve hiçbir kişisel çekincesi olmadığını anlamamı sağlıyor. Bu teoriyi onlara anlatmaya çalıştığında federallerin takınacağı tavır bu değil.

"Evet, gizli bir bilgelik. Aksi takdirde gizem okulları olarak anılır. Kanıtları takip edelim." Ona doğru yürüyorum. "Sokrates'le bağlantınızı çoktan kurdunuz." Elimi sahneyi kapsayacak şekilde uzatıyorum. "Gözlerin çıkarılması, fiziksel alem tarafından görülemeyen aydınlanmış bir bilgelik, görünmeyen bir bilgi arayışını ifade eder."

Bir not yazdıktan sonra, beni teşvik etmek için hemen parmaklarını avucuna doğru kıvrıyor. Hevesli öğrencime gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sokrates'in öğrencisi Platon başlattı" -ve bu kelime daha sonrası için çok önemli

- "İlk akademi olan Platoncu düşünce okulu. Bu kurumun sıkıcı konularını atlayıp doğrudan göksel konulara geçeceğiz. Formlar Teorisi, metafizik, ışık cismi-"

"Hangi... ne?"

"Astral projeksiyon." Soğutucu bankına doğru başımı sallıyorum ve oturmama izin vermek için çantasını temizlemeden önce sadece bir an tereddüt ediyor.

İlerleme. Kendimi onun yanına oturtuyorum ve aramızda on santim olmasına rağmen vücutlarımız yüksek bir frekansta uğulduyor, yüklü bir akım manyetik bir güç gibi bizi birbirimize çekiyor.

"Platon ve öğrencisi..." Boşluğu doldurmasını bekleyerek sözümü .

Yorgun iç çekişi yanağımı okşuyor, şiddetli bir istek uyandırıyor. "Aristoteles," diye cevap veriyor.

"Bize yıldızların doğaüstü bir maddeden oluştuğunu öğrettiler. Üstatlara göre, zihnin ruhani unsuru olan psişe bu mistik maddeden yapılmıştı. Yıldızların yaşamlarımızı yönetmesinin nedeni de budur."

"Astroloji," diyor mantıklı bir havayla, ama gözlerindeki nemli parıltı kendi ruhundaki ilahi bir şeye dokunduğumu gösteriyor.

Gülümsüyorum. "Bu yüzden ruhun evrene yansıtılabileceğine inanıyorlardı."

"Tamam, Kallum. Teolojinin temelini anlıyorum." Vücudunu benimkine doğru çeviriyor. "Ama bunların Nietzsche ile ne ilgisi var?"

"Sana özet notları sundum. Felsefe yoluyla manzaralı yoldan gitmek isteyen sendin."

Kalemin ucunu dudaklarına bastırıyor ve cansız bir nesneyi hiç bu kadar kıskanmamıştım. "Devam et," diye izin verdi.

"Yukarıdakilerin hepsi tarihte kaydedilmemiş şeylerin önsözüdür," diyorum. "Yazılı olmayan doktrinleri biliyoruz çünkü Aristoteles bir diyalogda bunlardan bir kez bahsetti. Bu doktrinler son derece gizliydi ve sadece en güvenilir filozoflara sözlü olarak aktarılırdı. Bu öğretiler Hermes Trismegistus gibi kadim bilgelerin ilkel bilgeliği etrafında şekilleniyordu."

Halen bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Bu tür öğretilerin bir örneği mi?"

Ve işte gelgitin döndüğü yer burası. "Bilgi yoluyla insanı tanrılaştıran ilahi yetenek."

Gece bizi sararken sessizliğe yapışıyor, diğer tüm sesleri bastırmak için serin bir kucaklama, duyuların yokluğu. Şimdi karanlıkta sadece ikimiz varız.

Dr. Verlice dersime daldı. Takipçi ajanlar beni izlemeye olan ilgilerini kaybettiler ve cihazlarını izlemek için kulaklıklarını taktılar.

Halen ve ben şu anda kendi düzlemimizde varız, eğer ona ulaşırsam, ona dokunursam geçmeme izin verebilir.

"Özetlemek gerekirse," diyorum avuçlarımı uyluklarıma dayayarak. "Aristoteles Batı ezoterik dinlerinin babasıydı. Şair Dante bile onun 'bilenlerin efendisi' olduğunu iddia ederek gizem okullarının ve onların gizli bilgeliğinin varlığına itibar kazandırmıştır. Ve tanrı Hermes, bu ilahi, gizli bilgeliği bilgelere filozoflara aktarılmak üzere insanlara hediye etti ve bu böyle devam etti. Layık görülenlere."

"Yani tüm-" diye tırnak işareti yapıyor "-ilahi bilgelik sadece seçkin mezheplere aktarıldı. Ve binlerce yıl boyunca hiç kimse kazara evrenin sırlarının daha geniş bir kitleye ulaşmasına izin vermedi."

Bir psikoloji ve mantık öğrencisi için kavraması zor bir kavramdır. "İşte rasyonel bir yapı. Ivy League kolejleri ve onların elit mezuniyet konuları. Aristoteles'in ilk yüksek öğrenim kurumuna kadar uzanan, nesilden nesile aktarılan kabul kuralları ve iç sırları. Akademi halk için kurulmamıştı, ancak yıllar içinde gelişti. Ancak bu mimari her elit okulda hala yürürlükte. Sadece seçkin birkaç kişi kabul edilir ve o birkaç kişi de başkan, lider, Fortune 500 şirketlerinin CEO'su olur."

Başını sallıyor ve elini kaldırıyor. Sonra da baştan savma bir not düşüyor. "Anladım. Komplo teorileri..."

Kıkırdıyorum. "Ne dersin de, bu beni rahatsız etmiyor, Halen. Ama inanan insanlar tamamen inanıyor. Bu gizli bilgeliğe ve onun gücüne o kadar şiddetle inanıyorlar ki, bütün dinler onun öğretileri üzerine kuruldu."

Yüz hatlarını ciddi bir ifade kaplıyor ve onun da ruhani bir maddeden yapıldığına yemin ediyorum. "Ve inananlardan biri de Nietzsche'ydi," diye gerekçelendiriyor.

"Felsefeye girişimiz böylece sona eriyor," diyorum boynumu gererek.

"Kallum..." Saati görüntülemek için telefonuna dokunuyor. "Manzaralı yol için daha fazla zamanım yok. Üç saatten kısa bir süre içinde FBI'a ayrıntılı bir bilgi vermem gerekiyor."

Bedenimi ona doğru döndürerek biraz fazla yaklaşıyorum. uzandığımda nefes alış veriş azalıyor, bakışları genişliyor ve endişeleniyor. Benim

Kayıt uygulamasını kapatmak için telefonuna dokunduğumda parmaklarım kalçasını sıyrıyor.

Beni incelerken narin yüz hatlarında temkinli bir ifade beliriyor, bir sonraki adımda ne olacağını bekliyor. Bir tutam beyazı kulağının arkasına süpürme dürtüsü içimde fırtınalar koparıyor.

"Felsefe uçurumuna son inişimizi yapmadan önce..." Ayağa kalkıyorum ve bana katılmasını işaret ediyorum. "Failinizin ayak izlerini takip etmeliyiz."

Bir an tereddüt ettikten sonra not defterini bir kenara bırakıyor. Ayağa kollarını kavuşturur ve SUV'de uyuyan ajanlara bir göz atar.

"Onlardan bize katılmalarını isteyebilirsin," diye teklif ediyorum. "Eğer bu seni güvende hissettirecekse."

Kollarını göbeğinin etrafına daha sıkı sararak sabah soğuşundan kendini koruyor. Ceketimi çıkarıyorum ve ona ikram etmek için açık tutuyorum.

Kara kaşları temkinli gözlerinin üzerinde birleşiyor, duvarları beni dışarıda bırakmak için dikiliyor. Yakasını kavriyorum ve giysiyi ona doğru sallıyorum. "Bana dönüşünü izletme, Halen."

Boyun eğerek ceketini kabul ediyor ve kollarını kolların içine sokuyor, benimle yalnız kalma korkusunu unutuyor. Ceketimin onu nasıl cüceleştirdiğine dair bir gülümsemeyi bastırıyorum, ancak minyon vücudunu kıyafetlerimin içinde gördüğümde içimi yalayan başka bir yoğun duygu var.

Halen ellerini ceplerine sokuyor ve ceketin üzerinden bakıyor. "Rahat ve sıcak," diyor. Ancak çizilmiş yüz hatları, yüzeyini çatlatmaya çalışan sıkıntıyı ve bu duyguya karşı ne kadar sert bir şekilde geri ittiğini ortaya koyuyor.

Yüzeyini çizme arzusu damarlarımda yanıyor, tüketme tehdidi oluşturuyor ama dürtümü bastırıyorum. Sabır erdemlerimden biri olmayabilir ama gecikmiş hazlar herhangi bir erdemden çok daha çekici.

Işıklandırılmış suç mahallinin güvenliğini arkamızda bırakarak, karanlığın mutlak olduğu ve bir varlık gibi bize baskı yaptığı bataklığa doğru yola çıkıyoruz.

"Yeni ay yeni başlangıçlara işaret eder," diyorum başımı aysız gökyüzüne doğru eğerek. "Eğer bu tür şeylere inanıyorsanız."

Halen yanımda adımlarına dikkat ederek yürüyor. "Artık neye inandığımdan emin değilim." İtirafı açık arazideki gökyüzü kadar savunmasız ve şeffaf. "Ama önemsedığım şey yılan sokması."

Telefonunu açmaya gitti, ben de "Kapalı kalsın." dedim. Hiç ısırılmadıysa yılanıyla, yeraltı dünyasıyla yüzleşemez. "Evren karanlıkta daha net görülür."

Çamur çizmesi giymesine rağmen "Yılan ısırır" diye vurguluyor.

Bilinmeyene, karanlıkta fark edemediklerimize karşı duyduğumuz korku, içsel bir korkudur. Evrensel ölüm korkumuzu ortaya çıkarır.

"Işık seni yılanlardan korumaz." Ona bir bakış attım. "Ya da gecenin diğer şeytanlarından."

Halen yürümeyi bırakıyor, beni durmaya ve dönüp ona bakmaya zorluyor.

Birdenbire, "Daha önce, beni korkuttuğunu söylediğimde..." dedi. Cesaretini toplayarak sözünü kesiyor. "Beni istediğin gibi korkutamıyorsun, Kallum."

Aydınlatılmış suç mahalli silüetini çerçevesiyor, onu efsanenin göksel bir yaratığına, ay tanrıçası Selene'nin vücut bulmuş haline dönüştürüyor. Tutulmuş yüz hatlarını seçebilmek için yaklaşmam gerekiyor ve onun üzerinde yükselene kadar yürümeyi bırakmıyorum, o kadar yakınım ki düzensiz nefeslerini duyabiliyorum.

Yüzüme bakıyor ve bu sefer istediğim şeyi kendimden .

Elimi kaldırıyorum ve gözünü kapatan meydan okuyan perçemi yakalıyorum. Parmak uçlarımı yumuşak yanağında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına yönlendiriyorum ve parmak uçlarımın boynunun narin kıvrımında oyalanmasına izin veriyorum.

Şiddetli bir titreme vücudunu sarıyor. Dudakları aralanıyor, nefesi ağzıma geliyor, tatlı kokusu duyularıma ateşli bir kırbaç gibi saplanıyor, gümüşü gözleri yıldız ışığı, korku ve göğüs kafesimi delecek kadar büyük bir arzuyla parlıyor.

Elimi bırakırken, ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Sanırım seni tam da istediğim gibi korkuttum, tatlım."

Refleks olarak bir adım geri atıyor ve aramıza mesafe koyuyor. "Bana dokunmayacağını söylemiştin."

"Deneyeceğimi söyledim... ve sana sevgi sözcükleriyle hitap etmemeye çalışacağımı da söyledim." Bizi bir araya getirmek için gerekli adımları yiyorum. "Ama en çok arzuladığımız şeye her zaman karşı koyamayız."

Gözleri yıldızlar kadar sıcak yanıyor. "Onu derine bir mühür olarak kazıyacaksın ve bir daha asla aklına getirmeyeceksin."

Sonra yanımdan geçip bataklığın derinliklerine doğru ilerlemeye başlıyor. Onu takip ediyorum çünkü başka seçeneğim yok ve nereye gittiğinin farkında olup olmadığından da emin değilim.

Halen'in göremediği şeyi gördüğümde çok geride değilim. Onu belinden yakalıyorum ve bir adım daha atamadan göğsüme doğru çekiyorum.

Kollarımdan kurtulmaya çalışırken, korkusunun yakıcılığı boğazımdan aşağı tünel kazıyor, adeta içimi yakıyor. "Bırak gideyim-"

"Eğer bunu yaparsam-" Kollarımı onunkilere dolayarak yanlarına, bedenini de benimkilere hapsediyorum "-o zaman ölümün kokusunu asla üzerinden atamazsın."

Şaşkınlık, aşağıya bakana kadar mücadelesini durduruyor, sonra içgüdüsel olarak geyiğin parçalanmış kalıntılarından kaçmak için beni geri itiyor.

"Neden bu bölgeyi işaretlemediler?" Ses tonu panikten kuşkuya dönüşürken, katil zannettiği kişinin kollarında rahatlıyor.

Ve ben de onun sıcak bedeninin her santimetresini hınzırca, hınzırca üzerimde hissediyorum.

Sessizlik yoğunlaştıkça farkındalık onun üzerine çöküyor. Hava elektrikleniyor, etrafımızı sıcak bir akım sarıyor. Dönmeye başladığında, tutuşumu gevşetiyorum ve yüzünü bana dönmesine izin veriyorum. Elini göğsüme bastırırken başını kaldırmıyor. Kollarımdan kurtulmadan önce dokunuşunun içime işlemesine izin veriyorum.

"Buradaki niyetine nasıl güvenebilirim Kallum," diyor, "beni yeni ayda ıssız bir bataklığa götürüyorsun...?" Sorgulayan sesi titriyor, ya soğuktan ya da yakınlığımızdan, emin değilim. Ama ceketim artık işe yaramıyor ve aniden onu çıkarmak için şiddetli bir istek duyuyorum.

Sakin bir nefes alıyor ve sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. "Sanırım niyetin benimle kötü niyetle oynamak," diye suçluyor.

Sessiz kalacağım. Yaptıklarımın hiçbirini haklı çıkarmayacağım.

"Şimdi bir şey söyle, Kallum... fikrimi değiştirecek bir şey, yoksa yemin ederim seni geri göndermek için gerekli evrakları hazırlarım."

"Zekice bir yalan mı istiyorsun? Yoksa gerçeği mi?" "Gerçeği," diyor hiç tereddüt etmeden.

Göğsümden derin bir kıkırdama yükseliyor. Kaşları birbirine kenetlendi. İfadesinin kendisi bu kadar gerçek dışı olmasaydı, kaşlarının arasındaki kırışıklığın sevimli olduğunu düşünürdüm.

"Bizler basit yaratıklarız, küçük Halen," diyorum. "Dinsiz atalarımızdan daha evrimleşmiş gibi davranabiliriz ama sadece et ve kemikten ibaretiz. Şehvani arzular ve doyurulma ihtiyacı. Antik çağın aydınlanmış ustaları bile bedensel arzularına yenik düştüler."

Başını iki yana sallar. "Bu benim soruma hiç cevap vermedi. Sen Benimle mı geçiyorsun, Kallum?"

Bunu bir bataklıkta yapıyor olmamızdan nefret ederek bir ciğer dolusu nemli havayı içime çekiyorum. "Üniversitede sana yaklaştığım o günden beri benim için hiçbir şey değişmedi," diyorum gerçeği serbest bırakarak.

"Dava hakkında bilgi toplamak için bana yaklaştın" diyor, mantıklı bir suçlamayla.

"Sana yaklaştım çünkü seni merak ediyordum. Çünkü hipnotize edici gözlerin ve lanet olası mükemmel, çekici bedenini beni karnımdan vurdu ve hiç bu kadar tatlı bir acı hissetmemiştim."

Sazlıklara bakıyor, sonra parlayan gözleri beni yakalıyor. "Bunların hiçbirisi... Söylediğin hiçbir şey mantıklı değil."

Mağlup bir gülümseme ağzımı çekiyor. "Çünkü çok kaybolmuşsun."

Şu anda bile acısı mantığını gölgeliyor. Anı, hayatını mantıklı bir şekilde kavramak için savaşıyor ve düşmüş, onu terk etmiş durumda

bir uçurumda asılı.

Onu bulan kişi olmak istiyorum. Onunla birlikte derinliklere inen kişi olmak istiyorum.

Onun acısını yutacak kişi olmak istiyorum.

Sertçe yutkunuyor, ceketimi daha sıkı sarıyor. "Wellington'ı sen mi öldürdün?" diye soruyor. "Harbinger cinayetlerini sen mi işledin? O kurbanları sen mi sakatladın, Kallum?"

Sonunda numara yapmayı bırakıp bana açıkça sormasını takdir ediyorum.

Bu sefer, ona yaklaştığımda, kaçmasına izin vermeyi planlamıyorum. "Cevapları o kadar çok istiyorsun ki bu seni delirtiyor."

Cevap olarak çenesini kaldırıyor, gözlerinin arkasında manik bir açlık savaşıyor. "Evet."

"Sana doğruyu söyleyeceğim," diyorum. "Aradığın her cevabı sana vereceğim."

İfademdeki bir şey onu ikna etmiş olmalı, çünkü beni hayalperest ya da yalancı olduğum için aşağılamıyor. Yüz hatları açılıyor, daha fazlasını söylememi istiyor. "Tamam o zaman. Anlat bana."

Dudaklarımı yaladım. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeye hazır mısın?"

Ziyaret masasında yapılan umutsuz bir anlaşmadan daha fazlası için bana borçlu, ama oradan başlayalım.

Pazarlığımızı sessizce kabul etmesi bataklığın durgun havasını etkiliyor. Kontrolünü bıraktığında kanımı bir heyecan kaplıyor ve cam zehirli örümceği serbest bırakmak için kalkıyor.

"İstediğim şey bu, küçük Halen." Parmağımı kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Sürecime, yöntemlerime güven. Gidişatı sorgulama. Çekincelerini bir kenara bırak ve dava kapandığında, sana söz veriyorum, hiçbir şeyi saklamayacağım."

Gözleri yüz hatlarımı tarıyor, gerçeği anlamaya ya da bir boşluğu bulmaya çalışıyor ama sadece biz ve bizi çevreleyen karanlık var.

"Bunu bana verirsen," diyorum elimi bırakarak, "o zaman sana tüm karanlık gerçekleri açıklayacağım."

Bataklığın soluk ışığında yıkanmış, bakışlarımı bir miktar belirsizlikle tutuyor.

Cevapları o kadar çaresizce istiyor ki, ne kadar teslim olmaya hazır?

Ağır bir düşünme sürecinden sonra, sanki bir anlaşma yapıyormuş gibi elini uzatıyor.

Hınzır bir sırıtışla elini tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. Elini ağzıma götürüyorum ve arkasına uzun bir öpücük konduruyorum, bakışlarım onunkileri yakalıyor.

"Bana her şeyi anlatacaksın," diye ısrar .

"Sana karşı açık bir kitap olacağım." Bir tehdit, söz değil. "Şimdi, bana Nietzsche hakkında ne istersen sor."

Onu bıraktığımda, kararını vermeden önce tereddüt ediyor ve geyik leşine doğru dönüyor. "Yakında bir FBI brifingim var," diyor. "Onlara bir şüpheliyi daraltmak için bir profil veremiyorsam, o zaman onlara yararlı bir ipucu vermeliyim."

Düzgün bir sopa bulana kadar sazlıkları karıştırıyorum. Sonra kalçalarım doğru eğilip parçalanmış geyiği inceliyorum. "Yerel departman ya da FBI geyiği inceledi mi?"

Olay yerine kısa bir süre bakıyor. "Herhangi bir rapor görmedim ama kontrol edebilirim. Gidip tabletimi alayım."

"Gerek yok," diyorum, parçalanmış omzun bir kısmını kaldırarak. "Telefonunu yak."

Öyle yapıyor, el fenerini çürüyen ete tutuyor, bir yandan da pis kokudan burnunu ceketimle kapatıyor. Kalıntılar kargalar tarafından toplanmış, bu da ayırt edilmesini zorlaştırıyor, ancak yırtık etin arasında belirgin bir ısırık izi var.

İnsan dışından yapılmıştır.

Halen izlerin fotoğrafını çekerken hiçbir şey söylemiyor. Parçalanmış cesedin geri kalanını incelediğinde, pençe izlerinin de olduğu ortaya çıkıyor

insan tırnaklarından. Ortaya çıkaramadığımız şey ise öldürücü bir atış. Ne bir mermiden ne de bir yaydan.

"Neye bakıyorum ben, Kallum?" Alçak sesi bu sahnenin acımasızlığını yansıtıyor.

"Geyik eller ve dişler tarafından parçalandı," diyorum. "Sonra da tüketildi." Kuşkusuz, bir suçlunun peşindeki bir kriminolog olarak Halen'i dehşete düşürdüğü kadar bir bilim insanı olarak beni de heyecanlandıran ilkel bir eylem.

"*Sparagmos* gizli bir ayinin parçasıydı," diye açıklıyorum. "Yunanca çevirisi, canlı bir hayvanı parçalamak ya da parçalara ayırmaktır. Bazen bir insanı bile. İlkel eylemin kendisi, parçalanmak, kutsal bir kurbandır."

Bu bilgiyi kabullenmesi biraz zaman alıyor: "Geyiği burada bırakmanın, sergisini korumak için adli bir karşı önlem olduğu konusunda benimle hemfikir olduğunuzu söylemiştiniz."

"Bu, gravürleri görmeden önceydi." Onunla bakışlarımı kilitlemek için başımı kaldırıyorum. "Ve şimdi burada teyit ettiğime göre" - geyiği işaret ediyorum - "bu sahnenin bir sergi olmadığı sonucuna güvenle varabilirim." Ayağa kalkıp ağaçlara bakıyorum.

Müziği duyuyorum, boruları, davulları.

Şarabın topraksı notalarını kokluyorum ve kandaki bakırın tadını alıyorum.

Thyrus nemli işaretlemek için toprağı iterken enerjiyi hissediyorum.

Çılgınlığı, çılgınlığı hissediyorum.

"Burası onun ayin alanı."

Halen durmak için hareket ediyor. İfadesi artan kızgınlığını yansıtıyor. "*Ne gravürleri?*"

Neredeyse zifiri karanlıkta baldıran otu suç mahalline ulaşmak daha uzun sürüyor. Thomas Fuller'in bir keresinde söylediği gibi, en karanlık saat şafaktan hemen önceki saattir, bu da uyarı şeridini görene kadar yürüyüşü zorlaştırır.

"Lokantada adamınızın yakalanmakla ilgilenmediğini, işi bitmeden yakalanmak istemediğini söylemişsiniz. Bunu bugünkü profilinize ekleyin. Tüm kanıtları metodik bir şekilde ortadan kaldırmaya çalışsa da, çılgınlığın doruk noktasında geyikle birlikte olay yerinde ritüelin kanıtlarını bıraktı."

"Birdenbire terminoloji ve akli başında çıkarım becerilerine sahip oldun," diyor ve sesine yorgunluk ve sabırsızlığın karıştığını duyuyorum. "Ve ben bunların hiçbirini takip etmiyorum."

Biz sarı bandın altından geçerken, Halen telefonunun ışığıyla etrafı tarıyor ve beyaz, zehirli çiçek kümelerine dikkat ediyor. "Nerede?" diye soruyor.

Beni işaretlenmiş alanı geçip dev bir kara söğüt ağacına kadar takip ediyor. Alçaktan sarkan yaprakları kenara süpürüyorum. Kalın gövdesi boyunca bir oyma var. "Sokrates'in sembolü."

Ben sandığın etrafında dönerken o da telefonunun kamerasıyla fotoğraf çekiyor. Arka tarafında başka bir sembol daha kazınmış. "Sürü," diyorum ona. "Nietzsche ile en çok ilişkilendirilen sembolizm."

Bunu gördüğümde bağlantıyı kurdum. Ancak Nietzsche'nin doktrini söz konusu olduğunda, akademik alanda birbiriyle çelişen çok sayıda yorum var.

Halen oyulmuş sembolün fotoğrafını çekiyor, sonra da beni suçlayıcı bir bakışla süzüyor.

"Oymalar ağaç kabuğuna kazınmış, damgalanmış," diyorum. "Eminim laboratuvar uzmanları ne kullanıldığını anlayabilir."

"Şu anda bunun bir önemi yok," diyor suçlayıcı bir ses tonuyla. "Bunu yemekten öncesinden beri biliyordun ve hiçbir şey söylemedin. Konuştuğumuz süre boyunca biliyordun-"

"Kendimden emin bir şekilde hiçbir şey bilmiyordum." Nietzsche ile ilişkilendirmenin hiçbir anlamı yok. Nietzsche antik çağın usta filozoflarını yerden yere vurmuştur ve bu nedenle sıklıkla Sokrates ile ilişkilendirilir. Nietzsche'nin antik tanrılar ve felsefelerle paralellik gösteren birçok eseri vardır.

Bu, samanlıktan iğne toplamaya çalışmak gibi bir şeydir, ancak toplayıcı saman yerine iğne yığını görür. Felsefe yorumudur. Benim görmem gereken

İğne ve saman, şüphelinin gözlerinden geçer.

Ağır bir nefes alarak dikkatini sembollere geri veriyor. "Peki şimdi neyi kesin olarak biliyorsun?"

Kendimi onun yanına indiriyorum. "Bir seri katil izlerini kapatır. Cinayetlerini gizler. Adli karşı önlemler alır. Hepsi yakalanmak istemediği içindir, çünkü beslemeye devam etmesi gereken bir dürtüsü vardır."

Dikkatli gözlerini bana çeviriyor ve kişisel deneyimlerimden bahsedip bahsetmediğimi sorgulayan spekülâtif düşüncelerini duyabiliyorum.

"Failinizin uzun vadede yakalanma endişesi yok," diye devam ediyorum. "Bunu fark ettiniz. bakarsanız, tüm dünyanın bilmesini istiyor. İnsanlara bir hediye getiriyor. O geliyor. Eğer çoktan geldiğine inanmıyorsa..." Sonra kullandığı limonu düşündüm. "Hayır, daha başarması gereken çok şey var. Bu yüzden uygulama alanını gizlemek için geri adım attı."

"Kallum," diye araya giriyor, "sen neden bahsediyorsun?"

Etrafıma bakıp üçüncü sembolü bulmaya çalışıyorum. Bir üçüncüsü olmalı-her zaman üç tane vardır.

"Geyik," diyorum, arayışım çılgınca bir hal alırken söğüt dallarını bir kenara iterek. "Çok özel bir simya uygulayan bir adam tarafından bir ayın sırasında avlandı ve parçalandı." Üçüncü gravürü ortaya çıkarırken sesim titriyor.

"Dionysos'un sembolü."

Parmak uçlarımı delilik ve çılgınlık tanrısının Yunan sembolü üzerinde gezdirirken karanlık bir heyecan kanımı alevlendiriyor.

İğneyi buldum.

Ve samanlık alevler içinde kaldı.

"Sokrates. Sürü. Dionysos." Halen'e doğru dönerken parmaklarımla sembolleri işaretliyorum. "Yükseliş sırası."

Fotoğraf makinesini indirdi, artık sahneyi kataloglamakla ilgilenmiyor. Gözleri tuzağa yakalanmış korkmuş ve yaralı bir hayvan gibi geniş ve parlıyor.

Kanım öfke dolu ve her atardamara hücum ederken damarlarımı kabartıyor. Neyi ortaya çıkardığımızı, bunun ne anlama geldiğini anlamıyor.

"Zevk. Çılgınlık. Çılgınlık." Ayağa kalkıyorum ve destek için elimi ağaca dayıyorum.

Halen bir küfür mırıldanıyor ve bileğime yapışıyor, beni kanıtlar konusunda azarlarken avucumu ağaç kabuğunu kazımaya zorluyor. Ama çok derine iniyorum, zihnim derinliklere, Dionysos'un yeraltı dünyasında yaşadığı yere dalıyor.

Sadece Halen'in kırılgan, sıkıntılı sesi beni uçurumun kenarından çekip alıyor. "Kallum, lütfen..."

Ona yaklaşırken elimi saçlarıma götürüyorum, ona yakın olmak, enerjisini hissetmek ve acısından beslenmek için yüzeysel sınırları yıkiyorum. Hanımelinin tatlı kokusu, korkusuna yapışan ve boğazımı kavuran karanfilin yakıcı yankısı. Tek bir dokunuşuyla beni uyuşturabilir.

Nietzsche'nin de kendini huzurlu hissedeceği bir bataklık ağacının ağlayan dallarının altına sığınmış, Halen'in güzel ve endişeli bakışlarını buluyorum ve onun çıldırtıcı kokusunu içime çekiyorum.

O kadar yaklaşıyorum ki, sırtı ağaca çarpıyor ve duramıyorum. Yüzünü kavriyorum, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum.

Bir sopayı tutmak için uzandığında çevremdeki hareketi yakalıyorum.

Ona gülümsüyorum. "Sahip olduğun silahlardan zaten bahsetmiştik, tatlım. Beni bir dal parçası durduramaz."

Gergin yutkunması avucuma baskı yapıyor ve dalı bırakıyor. Ama bakışlarında başka bir şey - karanlık, korkmuş ve farkında bir şey - kıvılcımlanıyor ve zihninde hangi zihinsel imgelerin dolaştığını merak ediyorum.

Dudaklarını yalıyor, sapkın düşüncelerimi çekici ağzına çekiyor. "Beni serbest bırakmanı istiyorum."

"İstediğin bu mu?"

Ellerime karşı başını sallayarak "Evet" dedi.

Zorlukla da olsa . Onu serbest bıraktım, ama sadece bu an için. İlk andan itibaren beni ele geçirdi ve beni serbest bırakmaya hiç niyeti olmadan zalimce bağlı tuttu.

Ondan uzaklaştığım her adımda, zihnime saldıran kargaşa azalıyor, sonunda ciğerlerimi temizlemek için onun kokusuyla kaplı olmayan bir nefes çekene kadar.

"İlahi delilik," diyorum ona, sembolü işaret ederek. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilgelik yoluyla tanrılaştırılma gücü." Kollarımı açıyorum. "Lanet bir tanrı olmak için."

Solgun gözlerinde gerçek bir korku var. Ve bu korkunun şüpheliye değil bana olduğunu biliyorum - ama uçuruma ne kadar yakın olduğunu bilmiyor.

"Şüpheliniz *Übermensch*."

FRENZYNİN DEĞERLENDİRMESİ

HALEN

Sleep yoksunluğu yönelim bozukluğuna, muhakeme bozukluğuna ve hafıza kaybına neden olabilir. Ancak bu rahatsızlığa yeterince uzun süre maruz kalındığında, en büyük zararı kalp üzerindeki baskı verir.

Bugün FBI görev gücüne yaptığım dağınık sunumu kaliteli uyku eksikliğime bağlamak isterdim ama daha azıyla çalıştım; bedenimin ve zihnimin neye tahammül edebileceğini biliyorum. Kırılma noktamı biliyorum.

Ve uyku ihtiyacının, Kallum'un kaldırımda bana doğru ilerleyişini izlerken kalbime hücum eden çarpıntıyla hiçbir ilgisi yok.

Tamamen siyah bir takım elbise giymiş, zayıf kesimli formu geceyi bir ustura gibi kesiyor. O, kalbime zarar vermek için gelen her hastalığın şeytanı.

Dün gece olay yerindeki manik nöbetinden bu yana onu ilk kez görüyorum. Ve beni bu kadar tedirgin eden şeyin o bölüm mü yoksa öncesi mi olduğundan emin değilim.

O ve Dr. Verlice, Pal's Tavern'in girişine yaklaşırken göğsüme dokunup tektaş elması sıkıyorum ve dikkatimi tabletimdeki gözden geçirilmiş profile veriyorum.

Aubrey müdürümüzün raporundan duyduğu memnuniyetsizliği ilettiğinden beri üzerinde çalışıyorum. Ajan Alister'ın birimimle yaptığı ilk brifingde performansıyla ilgili çok şey ifade edildi.

Daha önce de yetkililere daha tuhaf ve geniş kapsamlı profiller sunmak zorunda kaldım, ancak adı açıklanmayan şüphelinin hayvanları elleri ve dişleriyle parçaladığı ve etlerini tükettiği bir ritüel yer suç mahallini teslim etmeye çalışmanın kendine özgü zorlukları var.

Bir de gizli cemiyetler ve çılgın filozoflarla olan ilişkileri açıklarken, süper insana dönüşmeyi hedefleyen bir şüphelinin ana hatlarını çizmek gibi bir zorluk katmanı var.

Bariz güvenilirlik sorununun yanı sıra, bu profil kimseyi kayıp kurbanların yerini bulmaya yaklaştırmıyor.

Ajan Alister beni kenara çekip gravürlerin kanıtlarını sakladığım ve iletişim kurmadığım için azarladığında, tek yapabildiğim başımı sallayıp cevaplar yetiştirmek oldu.

Alister'ın uyarısı adil ve hatta haklıydı. Kallum'un eksantrik yöntemlerini bahane olarak kullanmak bir seçenek değildi. Davaya katılmasını isteyen bendim. O benim sorumluluğumda. Kontrol altına alınması gereken benim sorunum.

Ve mavi-yeşil yanan bakışları kasıtlı olarak üzerimde gezinirken, uzun zaman önce sönmüş közleri körüklerken, beni ve yeteneğimi etkileyen şeyin sadece olağandışı vakanın aciliyeti olmadığını biliyorum.

Bende bir sorun var.

Dr. Verlice yerel kasaba barının yıpranmış kapısının üzerindeki ahşap tabelaya bakar. "Bu pek de ideal bir soruşturma yöntemi gibi görünmüyor" diyor.

"Şehirde pek gece hayatı yok," diye cevap veriyorum. "Hâlâ açık olan tek yer burası. Neredeyse bitirdim..." Tabletimde belgeler arasında geçiş yapıyorum.

Raporumdaki çok fazla bilgiyi yoğunlaştırma çabasıyla, hızlıca çizdiğim profili madde madde Ajan Alister'ın ekibine sundum:

- Şüpheli antik Yunan felsefesine saplantılı olduğunu gösterecektir. Üç usta filozofa, ama özellikle filozof Sokrates'e güçlü bir şekilde bağlı hissedecektir. Öğretilerine, yani sıradanlığı vaaz etmesine karşı küçümseme gösterecek, ancak gizliden gizliye Sokrates'in değerli alimlere zihin içinde göksel bir düzleme yükselmeleri için gizli bir bilgelik aktardığına inanacaktır.

- Fredrick Nietzsche: Alman filozof / *Übermensch* - kaba Almanca çevirisi: üstinsan. Şüpheli yüce, tanrı benzeri bir varlığa sanrısız bir inanç beslemektedir. Filozof Nietzsche'nin, üstinsan olarak adlandırdığı aydınlanmış bir varlığa yükselmek için ustaların gizli bilgeliğini keşfettiğini belgeleyen doktrini içinde gizli talimatlar oluşturduğuna inanır. Nietzsche'nin gizli bilgeliği Felsefe Taşı (baz metalleri altına dönüştüren efsanevi simya maddesi) olarak anılır: psikolojik bir

Bilinçaltının derinliklerinde saklı olan ve kişinin daha yüksek, aydınlanmış bir bilinç durumuna yükselmek için ulaştığı simya.

- Dionysos Gizemleri / ritüel / yükseliş. Nietzsche'nin daha sonraki doktrinleri Yunan tanrısı Dionysos (delilik ve çılgınlık tanrısı) ve tanrının kendisini çağırma metaforları etrafında şekillenmiştir. Dionysos Gizemleri Maenadların (takipçiler) gizli bir ayiniydi. Dionysos'u kişinin "ruhuna" çağırarak için hayvan ve/veya insan kurban etme, orgiastik seks, şarap, ölüm ve yeniden doğuş ritüellerinden bahseden şifreli bir şekilde yazılmış dogmalar dışında ritüeller hakkında pek bir şey bilinmemektedir. Şüpheli, Dionysos Gizemleri ve Nietzsche'nin Dionysos'u içeren felsefesi hakkında kapsamlı bilgi sahibi olduğunu gösterecektir.

- Baldıran otu / Şüphelinin Sokrates'i taklit etmek ve hedef gerçekleşmeden önce keşfedilmesi (üstinsana yükselme) ve/veya üstinsan felsefesinin toplum tarafından reddedilmesi (örneğin Sokrates'in yeni bir tanrıyı tanıtmayı) durumunda kendi canına kıymak için zehirli bitkinin şüpheli kullanımı.

Parmağım baldıran otuyla ilgili sözün üzerinde geziniyor. Midemi kötü bir his kaplıyor ve sanki değerlendirmem hala yanılsamış gibi hissediyorum. Silmek istiyorum. Tüm profili silmek istiyorum.

Muhtemel yaş, cinsiyet, eğitim seviyesi, davranışsal özellikler gibi başka tanımlayıcılar da var ama bunlar belirsiz ve şüphelinin aşırı inanç sisteminin yanında sönük kalıyor. Ajan Alister'ın ilk profilimi reddetmesinin ana nedeni de buydu.

Gözden geçirilmiş profilin eklendiği e-postayı Alister'a göndermek için Gönder tuşuna bastım. Sonra da iç çekerek tableti çantama tıktırıyorum. Yarın ya bir şüpheli listesiyle uyanacağım ya da işsiz. Büyük olasılıkla ikincisi.

Dr. Verlice'e dönerek çantamı uzattım. "Lütfen bunu şimdilik odanıza kaldırabilir misiniz?" diye soruyorum. Şaşkın ifadesi karşısında elbisemin eteğini kaldırarak bileğimdeki bandajı gösteriyorum. "Tarlada kendimi yaraladım. Yardımanız için gerçekten minnettar olurum."

Tel çerçeveli gözlüklerini burnunun üst kısmına itiyor ve Main Street'in karşısındaki otele bakıyor. "İşte bu yüzden dün gece karanlıkta gezintiye çıkmadım."

Çantamı kabul ettiğinde ona teşekkür ediyorum. "Akıllıca bir seçim. Seni burada bekleyeceğiz."

Dr. Verlice'in karşıdan karşıya geçişini izlerken, Kallum'un tüketen varlığının beni ittiğini hissediyorum. Sonunda onun daralmış bakışlarıyla karşılaşıyorum ve orada ilkel ve aç bir şeyin parıltısı kaydediliyor.

"Çok güzel yalan söylüyorsun," diyor çarpık bir sırıtışla.

Yorumu görmezden gelmeyi seçerek barın girişine doğru dönüyorum. "Hadi gidelim."

Ev partisine dikkat çekmeden sızabilmek için Dr. Verlice'i ekmemiz ve iki özel ajanı gözden uzak tutmanın bir yolunu bulmamız gerektiği konusunda anlaşmıştık.

Ama bu dün gecedan önceydi. Aklını kaçırmadan önceydi. Söylediği şeyi söylemeden önce... ve onunla yalnız kalmaktan daha da çekinmeden önce.

Mantıklı çekincelerime rağmen, bu davanın gizemini çözmenin cazibesi çok tehlikeli derecede güçlü.

Son derece kötü bir şey olmadan önce kayıp sakinleri bulmak istiyorum, evet-ama iyilik yapma arzusun altında Kallum'un gizemini çözmeye yönelik karanlık ve baştan çıkarıcı bir cazibe var.

Bana sadece onun verebileceği cevaplara ihtiyacım var.

Barın loş ışıklı iç kısmına girdiğimizde, birkaç bilardo masasının ortasını doldurduğu dumanlı bir çukurun içinde buluyoruz kendimizi. Halk müziğinin tınısı asık suratlı atmosferin içinden süzülüyor. Bir avuç müşterinin ve sayılamayacak kadar çok federalin bulunduğu küçük barın önünden geçiyoruz. Görünüşe göre burası gerçekten de tek gece hayatı.

Hızlı adımlarla arka çıkışa doğru ilerliyoruz. Caddeye çıktığımızda, garsonun Kallum'a verdiği parti yerini bulmak için telefonundaki GPS'i açıyorum.

Bileğine maksatlı bir bakış fırlatıyorum. Benim bariz olanı göstermeme gerek kalmadan, "Merak etme. Ev güvenli bir şekilde monitörün sınırları içinde."

Hedefe doğru yoldan sapıyoruz ve takip eden ajanlardan birine hızlı bir mesaj gönderiyorum: *Lütfen geri çekilin. Gerekirse sizi uyarırım.*

Bu talimatı verme yetkim yok. *Lütfen* bu sahnenin FBI dostu olmadığını vurgulayın, çünkü ajanlar yakınımızda görülürse kimse konuşmayacaktır.

GPS bizi dik eğimli beşik çatısı ve kale benzeri kulesiyle eski bir Gotik canlanma evine götürür. Kemerli çatı pencereleri, girdaplı siyah, süslü bir tasarım kullanarak klasik bir tracery dokunuşuna sahiptir. Şatafatlı ve özenli, eski parayı ifade ediyor.

Kasabadaki diğer tüm evler gibi dış cephe kaplamaları yontulmuş ve soyulmuş. Yıpranmış görünüm, statüleri ne olursa olsun bu evlerde yaşayan insanların hüznü tonunu yansıtıyor.

Biz yaklaştıkça açık pencerelerden bas sesleri yükseliyor. Sarmalanmış verandanın ince sütunlarına yaklaşmadan önce bacağımdaki sargıyı çıkarmak için eğiliyorum.

"İşe garson Tabitha'nın yerini tespit ederek başlamalıyız." Bandajı bir çalının arasına atıp eve doğru ilerliyorum. "Onunla bir yakınlığınız olduğuna göre, ona sorabiliriz-"

"Bekle."

Kallum'un sert emri göğsümde yankılanan derin bir bariton sesiyle veriliyor. O ilerlerken beton basamakların yanında , gözlerinin soluk tonunda ayın ışıltısı belirliyor. Dün gecedен bahsetmesi için kendimi hazırlıyorum...

"Bir partide giymeye karar verdiğin şey bu mu?" diye soruyor, bakışları beni içine çekerek. "Planım uyum sağlamaktı."

Rahatlamış bir şekilde siyah maksi elbiseme bakıyorum. Yanıma aldığım tek yarı resmi kıyafet bu ama ilk kez giyiyorum. Ayrıca saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapmış ve sallantılı gümüş küpeler takmıştım.

"Dur tahmin edeyim," diyor, "güncel moda trendlerini Google'da araştırdınız ve cenaze şıklığının yeni nesil moda olduğunu öğrendiniz."

Sözleri göğsümde kabarcıklı bir sızıya yol açıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Bir cenaze elbisesinin görüntüsü zihnimin siperlerinden yükselip beni altına çekmeye çalışıyor.

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Gotik şıklık seçiminin aksine mi?" Üzerimdeki etkisini görmesine izin vermeyerek söylüyorum. "Doksanların emo-çocuğunu mu yoksa Anne Rice vampir hayranını mı seçecektin?"

Kallum dilini dişlerinin çıkıntılarında gezdiriyor. "Vampirler biraz deri görmeyi tercih ederler."

Başımı sallıyorum ve dönüyorum. "Kimsenin umurunda olmayacak-"

Tek bir adım atmıştım ki eli koluma dolanıyor ve beni durduruyor. Bakışlarım bana dokunduğu yere düşüyor. Elini kolumun konik etek ucuna doğru sıyırdığında kalbim göğsümün içinde dönüyor.

"Ne yapıyorsun...?" Bir korku şoku nefesimi , çünkü kolunu kıvrıp bir santimlik teni ortaya çıkarıyor.

"Anlaşmamızın sana düşen kısmı benim yöntemlerime güvenmek," diyor, sanki kalbimin göğüs duvarımı yırtmasına neden olmuyormuş gibi rahat bir ses tonuyla.

"Hayır... Lütfen." Bileğimi kurtarmayı başardım ve kolumu aşağı ittim.

"Ne için yalvardığını biliyor musun?" Sorduğu soru karşısında nutkum tutuluyor ama cevabı beklemiyor. "Ya kendi payına düşeni yaparsın ya da-"

"Başka bir şey..." Boğazımı tıkayan ağrıyı yutuyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, sonra bakışlarını elbisemin üzerinde gezdiriyor. Bakışlarının ardında, sözlerime pişman olmamı sağlayacak günahkâr bir parıltı belirliyor ve sonra bir iniltiyle kalçalarının üzerine çöküyor.

Kalçalarımı kavırıyor ve avuç içleri uyluklarımdan aşağı doğru yavaşça inerken beni yakıp kül etmekle tehdit eden yakıcı bir ısıyı ateşliyor. Parmakları kumaşı sarıyor ve aklımdan her türlü mantıklı tepkiyi uzaklaştırıyor.

Elleri dizlerimin üzerinde duruyor ve parmaklarının baskısını hissediyorum... sonra Kallum elbisemi dikiş yerinden yırtarken serin hava tenime dokunuyor. Malzemeyi yırtarken homurdanıyor, bana yarım bir elbise bırakıyor.

Yere bakarken utanç beni sarıyor. Ayağa kalkarken elbisemin parçalanmış alt yarısını aynı çalının içine atıyor.

Boğazımı yakan bir acıyla yırtık eteği tutuyorum.

Karanlığın gölgelediği yüz hatları, yaptığı işi takdirle inceliyor. "Önemsiyorsun," diyor. "Ve ben de önemsiyorum." İçeri giriyor ve enseme sıkmadan önce ondan kaçamıyorum.

Saç bağını çözerek saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin veriyor. Sonra parmaklarını boynumun kıvrımında gezdirerek sallantılı küpelerden birine dokunuyor. "Bunlar gözlerinin dikkatini dağıtıyor." Küpelerimi çıkardıktan sonra, "Doğal güzellik asla dekorasyonla yarışmamalı" diyor.

Etrafımda dolanırken küpeleri elime tutuşturuyor.

Avucumdaki gümüş mücevhere bakıyorum, hareket edemiyorum, sanki Kallum tarafından çırılçıplak soyulmuşum ve bedenim bana ihanet ediyormuş gibi hissediyorum.

Parmaklarımı küpelerin üzerinde kıvrarak, çileden çıkarıcı duygu karışımının damarlarımda dolaşmasına izin vermek için kendime bir an veriyorum, sonra onları çalıların arasına atıyorum. Kallum'a yetiştüğimde ön kapıyı açmış ve elimi tutmak için arkama uzanmıştı.

Parmaklarının parmaklarımın arasına girdiği şok edici bir saniye, sonra beni eşikten çekip dalgalı bedenlerin kalabalığına götürüyor.

Çok renkli ışıklar yanıp sönüyor ve azgın ev müziğinin ritmiyle titreşiyor. Yoğun vücut ısısı tenimi ılık bir sargıyla kaplıyor ve beni elbisenin tam kapatıcılığından muzdarip olmadığım için kısmen minnettar kılıyor. Bağırışlar ve iğrenç kahkahalar müziği bastırıyor ve daha derine indikçe loş ışık görüşümü engelliyor.

Ama dikkatimi dağıtan şeylerin hiçbirisi Kallum'un elindeki elimin artan farkındalığını ortadan kaldırmaya yetmiyor.

Ana salondaki kalabalığın arasından geçerken kan çanağına dönmüş gözler ve gevşemiş yüz hatlarıyla karşılaşıyorum. Sarhoş birkaç dansçıya çarpmamıza rağmen kimse bizi fark etmiyor. Ama kalabalığın kenarında tanıdık bir yüz fark ediyorum.

Kallum'un elini ekiştiriyorum ve Devyn'e doğru başımı sallarken o da arkasına bakıyor. "Ben o tarafa gidiyorum."

Kaşları atıldı, elimi bıraktı. "İçecek bulacağım."

Buradan hiçbir şey içmeyeceğim. Ancak, ona bunu söylemekten kaçınıyorum, vape dumanıyla kaplı olsa bile nefes almak için ondan uzakta çok ihtiyaç duyduğum alanı kullanıyorum.

Devyn beni fark ediyor ve ben ona doğru ilerlerken merakla bana bakıyor. Sivil kıyafetler giyiyor. Kot pantolon ve kırpılmış bir bluz. Saçları kalın bir sa bandıyla arkaya toplanmış. ekici ve şık, gençlerden biri gibi görünebilir. Kulağına doğru eğildim. "Gizli görevde misin?"

Gülüyor. "Bu kasabada mı? Bu imknsız olurdu," diyor, sesi müziğin üzerinde tizleşiyor. "Polis teşkilatından bir arkadaşımın yerine bakıyorum. Birisi gürültü şikyeti için aradı."

Kaşlarımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. "Yaklaşımınız işe yarıyor gibi görünmüyor."

Gırtlaktan gelen kahaahası beni gülümsetiyor. "Burası Liptonların evi," diyor, yerel bir bilgiyi ima ederek. "Lipton'lar ne isterlerse onu yaparlar ve onların kendini beğenmiş yavruları da yle." Yıldız bir oyun kurucu olmak üzere DNA'sı kodlanmış gibi görünen uzun boylu sarışın bir adama başıyla işaret ediyor. "Ben sadece kimsenin incinmediğinden ve hiçbir şeyin yanmadığından emin olmak için buradayım."

Plastik bardağına doğru başımı sallıyorum. "Ve balo kralına bebek bakıcılığı yapmanın da bir zararı yok."

"Oh, çok komik birisin." Ama sesi şakacı ve tekrar güldüğünde, kadeh kaldırmak için plastik bardağı havaya kaldırıyor. "Günü atlatmamızı sağlayan her şeye."

Elim boş olduğu için parmak eklemlerimle fincanına dokunuyorum.

Gerçekten şaka yapmayalı ya da şaka yapmak istediğim biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Göğsümün ortasında memleket hasretini anımsatan tanıdık bir sancı filizleniyor.

Bu hissi bir kenara iterek etrafa bir göz attım. "Dedektif Emmons'ı kasabada görmedim. Federallerden kaçıyor mu?"

Yüz hatları düşerken fincanını indiriyor. "Kalıntılardan birinin DNA'sı bugün eşleştirildi," diyor. "Kardeşinin kimliği pozitif çıktı."

"Aman Tanrım." Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Olay yerindeki düşmanlığını, orada bulunma konusundaki isteksizliğini hatırlıyorum ve şimdi nedenini anlıyorum. "Özür dilerim," diyebildim sadece.

Elini sallayarak beni bu yükten kurtarıyor. Ve ben onun hayatından kimin kaybolduğunu, her maç duyurulduğunda kimi düşündüğünü -umutlu mu yoksa sonuçtan korkarak mı- merak ediyorum.

"Anladığım kadarıyla gizli görevdesiniz." Gardırobumu ilgiyle tararken konuyu değiştiriyor.

"Hasta elbisem beni ele verdi, ha?" Vurgulamak için yırtık etek ucunu

kaldırıyorum. "Şu hipster diline bak. Hiç göze çarpmayacaksın."

İçten bir kahkaha kopuyor ve başım bunun etkisiyle küçük bir vızıltıya kapılıyor. Sonra, bir elektrik akımı bedenimden geçerken, gözlerini üzerimde hissediyorum. Yaklaştığını hissedebiliyorum ve suyu bulandıran bir mürekkep damlası gibi, Kallum'un varlığı karanlık bir buhar gibi havaya nüfuz ediyor.

"Bir içki ister misin?" Devyn soruyor, ama sonra Kallum'un elinde bir şişeyle geri döndüğünü görüyor. "Oh, bu danışman olmalı ve sanırım seni birden fazla şekilde koruyor. Lanet olsun." Onu kontrol etmek için bariz bir işaret yaparken sesi alçalıyor. "Aferin, Halen."

İtiraz etmeliyim ama ateşli bakışları beni hapsedince ağzım kurudu.

"Onu güldürdün," diyor Devyn'e, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. "Başarılması zor bir başarı." Sonra dikkatini Devyn'e çeviriyor. "Ben Kallum."

"Kim olduğunu biliyorum." Devyn onu sırtarak onaylar. "Söylentiler duydum."

Yaptığı külot eriten sırıtış yasadışı olmalı. "Söylentiler eğlenceli ama gerçeği sadece Halen ve ben biliyoruz." Bana göz kırptı ve

Kaçmak ve temiz hava almak için çılgınca bir ihtiyaç duyuyorum.

Gitmek için bir bahane bulamadan eğilip fısıldıyor: "Güldüğünde peri gibi ses çıkarıyorsun. Çok sevimli."

Aramıza mesafe koydum ve Devyn'e "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedim.

"Federaller ve iyilikler." Alaycı bir şekilde *bakar*. "Bu sefer bana borçlu olacaksın. Ve yarın, federallerin elinde ne olduğuna dair tam bir güncelleme istiyorum. Burada kimse bir şey yapamıyor."

"Söz veriyorum, yapacağım," diye onu temin ediyorum. "Aslında..." Telefonumu almaya gidiyorum ve küfrediyorum. Çantamda unuttuğumu fark edince, göğsümü bir endişe kaplıyor. Telefonumu asla unutmam.

"İyi misin?" diye soruyor, yüz hatları endişeyle kırışıyor.

"Evet...evet." Başımı sallıyorum. "Sana profilimi ama daha sonra göndermem gerekecek. Ama göndereceğim. O zaman bir şüpheliyi daraltmama yardım edebilirsin."

Bu onu ikna etmiş gibi görünüyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Pekâlâ. Ne yapabilirim?"

Kemerli koridora doğru başımı sallıyorum. "Ön tarafta konuşlanmış iki özel ajan olduğu çok açık," diyorum. "Partiye girmelerini engellemek için mi?"

İçkisinin kalanını yudumluyor. "Federallerle bölgemi işaretleme pratiğim var."

Muhabirle nasıl başa çıktığını gördükten sonra ona inandım. "Teşekkürler."

Davaya gerçekten yardım edebileceğini neden şimdi fark ettiğimden emin değilim. Devyn buralı. Bu kasabayı ve insanlarını tanıyor. Profili okumasını sağlamak, sarhoş gençlerle dolu bir partiyi gözlemlemekten daha fazla bilgi toplayacaktır.

Devyn Kallum'a, "Tanıştığımıza memnun oldum Profesör Locke," diyor ve ardından komplocu bir tavırla eğilerek koluma dokunuyor. "Yarınki profilden daha fazlası hakkında bilgi istiyorum."

Devyn'in kalabalığın arasında bir yol açmasını izlerken, akademinin kötü çocuğuyla arama mesafe koymaya çalışarak köşeye doğru daha fazla itiliyorum. Dün geceki itiraflarından beri sanki tüm engeller ortadan kalkmış gibi hissediyorum ve o duvarlarımı tekrar yıkmadan önce yeterince hızlı bir şekilde yeniden dikemiyorum.

Sırtımı serin duvara yaslayıp nefes alıyorum ve bakışlarımın kümelenmiş gruplar arasında dolaşmasına izin veriyorum. Buradaki her bir kişi gerçek, potansiyel bir şüpheli olamayacak kadar genç.

"Zorlamayı bırak," diyor Kallum, düşünce sürecimi bozarak.

Çok yaklaşıyor, vücudu kalabalığı görmemi engelliyor. Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor. "Neye zorluyorum, Kallum?" Dengesiz ses tonuma sinen paniği gizleyemiyorum.

Aylardır anksiyete ilaçları almayı düşünmedim, gerekli olduğunda bile almadım ve aniden onlara erişimim olmasını diledim.

Bende bir sorun var.

"Burası küçük bir kasaba." Daha da yaklaşıyor nefesimi kesiyor. "Meraklılar. Konuşacaklar. Bırak cevaplar sana gelsin."

Bu köşe aniden çok dar geliyor, vücut ısısı tenime istilacı bir dokunuş gibi geliyor. Kıyafetlerim çok bağlayıcı. Onun giysileri de artık çıplak olan kalçalarımı çok aşındırıyor. Sanki kaçmak üzere olduğumu fark etmiş gibi, şarap şişesinin soğuk camını avucumda hissediyorum.

"Liptonlar şarap konusunda iyi bir zevke sahipler," diyor derin sesi müziğin üzerine taşarak.

Bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra şişeyi ona doğru itiyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Açılmamış bir şişe alabilirim," diye teklif ediyor. "Tam önünde açarım. Ama seni bayıltmak pek eğlenceli olmaz, Halen."

Bu kez, elimi zorla darboğazın etrafına yerleştiriyor ve bana anlaşmamızı sözlü olarak hatırlatmadan konuyu bastırıyor.

"Yöntemlerine güven," diyorum nefesimin altında. Kallum'un yöntemlerine güvenmek, onun lanet olası deliliğine doğru kasıtlı bir iniştir... bu davanın deliliğine... ve bir kez düşersem, karanlık boşluktan asla çıkamam.

Bu sefer değil.

İki kez sürünecek gücüm yok

Sabaha kadar işsiz kalacağımı kendime hatırlatarak ağzıma götürüyorum. *Sikerim* böyle işi. "Ve doğrudan şişeden içiyoruz."

"Tıpkı kafirler gibi."

Şişeyi açıyorum ve cömert bir yudum alıyorum. Kırmızı şarap acı ve güçlü ve doğrudan kafama gidiyor. Yaşaran gözlerimi temizlemek için dumanı soluyorum. Şarkının yükselen temposuyla birlikte ışıklar yanıp sönüyor ve kalabalık karşılık veriyor. Eller havaya kalkıyor, vücutlar baştan çıkarıcı bir dalga halinde yuvarlanıyor.

Kallum'un sıcak eli benimkini şişe boğazının etrafından sarıyor. Bana , yakınlığı endişemi bastırıyor, kokusu şarap kadar sarhoş edici. Elimi şişeye bastırarak şişeyi ağzına götürüyor ve içiyor. Adem elmasının düşüşünü izliyorum, pürüzsüz derisi boyunca kıvrılan dövme bakıyorum. Büyüleyici.

Sonra şişenin ağzını dudaklarıma götürüyor.

"Heathens," diyor, gözleri titreşen ritimle aynı anda yanıp sönüyor. "Maenadlar gibi, tüm çekincelerinizi bırakın, Halen."

Başımı daha da geriye eğiyorum ve şarabın dilimin üzerinden akmasına izin veriyorum. Yüzüm alkolden kızarmış, dudaklarımı yalayarak karıncalanma etkisinin tadını çıkarıyorum. Şarabın anksiyete ilaçlarının yerine iyi geldiğine karar veriyorum.

Kallum şişeyi elimden alıyor ve yan masanın üzerine koyuyor. Sonra elini belime doluyor ve sırtımın küçük kısmını avuçluyor. Bakışlarının yoğunluğu beni duvara yapıştırıyor.

Diğer eli yüzümün yan tarafını kavriyor, parmakları çenem boyunca uzanıyor. Başparmağıyla yüzümü kendisine doğru çeviriyor. Serin başparmağının tenimdeki halkasını bir ürperti bastırıyorum.

Kalabalık partinin ortasında hareketsiz dururken kafamın içini bir kükreme dolduruyor. Müzik arka planda kayboluyor, yanıp sönen ışıklar hipnotik bir ritimle yavaşlıyor ve trans benzeri bir duruma neden oluyor.

"Rahatla," diye ikna ediyor. Serçe parmağı nabız noktasının üzerine yerleşiyor ve bizi duvardan uzaklaştırmaya başladığında kalp atışlarım damarlarımda şiddetle çarpıyor.

Aynı anda hem çok karanlık, hem çok gürültülü, hem çok kalabalık hem de izole.

Ve onu hissettiğimin çok farkındayım - vücudunun benimkine dokunduğu her aşırı uyarılmış noktanın.

Ayak parmaklarımdan ucuna basmak ve kollarımı boynuna dolamak için pervasız bir dürtüyle çarpıldım. Gözlerimi sertçe kırıştırarak başımı çeviriyorum. Boşluğu zorlamak için ellerimi göğsüne koyuyorum.

"İyi değilim," dediğimi duyuyorum.

Eli benimkini örtüyor ve kalbinin öfkeli atışı avucumun altında gürliyor. "Katılmıyorum. Bence daha iyiye gidiyorsun."

İfadesi de en az sarhoş edici odunsu kokusu kadar düşüncelerimi bulandırıyor.

"Ceketim hâlâ senin gibi kokuyor," diyor, orantısız bir gülümseme ağzını eğerek. "Bütün gün bana işkence etti."

"Peki sen bütün gün neredeydin?" Onun sözlerinden kaçınarak soruyorum.

"İlham dönmesini bekliyorum," diyor hiç vakit kaybetmeden.

"Sorularıma hiç cevap vermiyorsun."

"Onlara her zaman cevap veriyorum. Sen sadece duymayı reddediyorsun."

Gergin bir nefes veriyorum ve bakışlarımı indiriyorum. "Ve bu hiçbir işe yaramıyor. Kimse bize yaklaşıyor. Hiçbir cevap alamıyoruz."

"Çok endişelisin."

Esprili bir kahkaha koptu. "Ve sen çok... yakınsın." Göğsüne bastırıyorum. "Anlaştığımız şey bu değildi."

Gözleriyle karşılaştığımda, o ruhsuz karanlığın ortasında bir sıcaklık kıvılcımı çakıyor ve ona bu kadar kolay teslim olduğum için kendime kızıyorum. Ne kadar kolay etkileyip manipüle edebiliyor.

Bugün aldığım darbelerden sonra çok yorgunum ve bu durum ve hislerim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmam gerekiyor.

Kallum sonunda ağzını kulağımın yanına indirirken beni delici bakışlarından kurtarıyor. "Alister senin profiline saygı duymuyor," diyor.

Bu bir gözlem. Bu gece profil üzerinde çalışırken, Kallum brifingin mantıksal sonucunu belirleyebilir.

"Anlamıyorum." Varsayımını düzeltiyorum. "Gerçekten anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman bunu anlamayı sağlayalım."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu kaosu ortasında bir sahneyi görselleştirmek - " elimi gürültülü partiye doğru sallıyorum "- düzensiz bir danışmanla gerçekten nasıl çalıştığım değil."

"Kendinizi sınırlamayın," diyor bizi yönlendirmeye başlarken. "Bazen şüphelinizle bağlantı kurmak için sadece onun ayak izlerinde yürüyemezsiniz. Onların içinde dans etmeniz gerekir."

Bir anlık aciliyet var, inişi durdurmak için kontrolün bende olduğu bir saniye, ama duraksıyorum. Çıkıntıya çoktan adım atmıştım.

Kallum dans eden kalabalığın arasından bir yol açarken düşme hissi midemi bulandırıyor, sonra beni sert göğsüne doğru çekiyor.

Kollarını bana doladığında, ağır tüllü hissi tenimi kaplıyor ve çok geç, beni yakalıyor.

Ve yakalandım.

DEVLETİLEİLİŞKİLERİ

HALEN

I Şeytanla dans ederseniz, yanmayı bekleyin.

Kallum ateş ve kükürt ve her müstehcen karanlık rüyadır. Ben Bir katilin kolları tarafından kucaklandım ve bu gerçeklik beni dehşete düşürmeli, dokunuşu beni tiksindirmeli - ve şarabın ve yoğun kimyasal çekimin baş döndürücü telaşının altında bir yerlerde, bir mantık çekirdeği baskınlık için savaşıyor.

Sadece bazen, bir fısıltı bir çığlıktan daha yüksektir. Dal baştan çıkarıcı bir şekilde etrafımızda kıvrılır, yumuşak mırıltı bizi alevlerin içine çeker.

Yavaş ve baştan çıkarıcı müzik aşırı kalabalık eve nüfuz ederken, vücudumdaki her sinir topraklama bağlantısı arayan canlı bir tel gibi aydınlanıyor. Kallum'un elini sırtımın alt kısmında hissetmek sinir sistemime saldırıyor ve başparmağının çenemin üzerinde gezinmesi bile tenimde kıvılcımlar çıkarıyor.

Bana bakarken ateşli bakışları benimkileri esir alıyor, hareketlerimiz o kadar ince ki zar zor dans ediyoruz. Kalçası bacaklarımın arasından geçerek içime tahrik edici bir zonklama gönderiyor ve ben bu hisse karşı gözlerimi kapatıyorum.

Bu yanlış.

Yanıltıyorum.

Kallum'a Haberci katil adını verme takıntım, kaba bir aktarım biçimine dönüştü. Duygularım üzerinde soğukkanlılığımı korumak için savaşıırken kavrayabildiğim tek mantıklı düşünce bu.

Elleri vücudumda dolaşırken, beni değerli bir esermişim gibi keşfederken, içsel bir alarm alevleniyor. Yüzümü avuçlarının arasına alana kadar yukarı doğru ilerlemeye devam ediyor. Parmakları ensemden geçen saçlarıma işkence edercesine batıyor, tutuşu kaçmamı engelliyor.

Güzel gözlerinin boşluğuna bakmaya zorlandığımda, ayaklarımın altındaki zeminin yerçekimini kaybederek kaydığını hissediyorum. "Sen bana öyle bakarken sahneyi nasıl gözümde canlandırabilirim ki..." Bu cümleyi bitirmek istemediğim için kendimi durduruyorum.

Dudaklarını yalıyor, tedirginliğimin tadını çıkarıyor. "Eğer bir hayvanı aç bırakırsan, o hayvan yemeğini berbat eder."

"Yemek ben değilim," diyorum, sesim titremeyi kontrol etmek için öfkeyle karışıyor.

Gülümsemesi içime işliyor. Konuyu zorlamak yerine, "Burası senin suç mahallin Halen," dedi.

Beni kendi etrafında döndürüyor ve sırtımı göğsüne yaklaştırıyor, ellerini kalçalarımın sabitliyor. "Etrafındaki şu vahşi sefahate bak. Gözünde canlandırman, görmen ve *hissetmen* gereken şey bu."

Parmakları leğen kemiğimin üzerinde geziniyor ve bir titreme isyanı başlatıyor. "Kallum-"

"Şarabın topraksı notalarını hâlâ tadabiliyor musun?" diye sözümü kesiyor, sesimdeki yalvarmayı duymazdan geliyor. "Tanenlerin yoğun ve baş döndürücü olduğu kahverengi karışımı?"

Cabernet'in tadı hâlâ dilimde. Yutkunuyorum ve göğsüne doğru başımı sallıyorum.

"Gözlerinizi kapatın. Sadece davul sesini duy. Sazları hayal et. Karanlık ağaçları. Geceyi. Ay ışığının bataklığın üzerine nasıl döküldüğünü. Hepsi onun fedakarlığının bir parçası."

"Şüphelimizin ayak izlerinde dans et," diyorum, bunun çok kötü bir fikir olduğundan şüphelenerek.

Kaybedecek bir şeyim yok.

Kallum bizi sallarken "Ateşin sıcaklığını teninizde hissedin," diye teşvik ediyor, bedenlerimiz yanıp sönen ışıklar ve titreşen müziğin ortasında birbirine kaynaşmış durumda. "Kömürleşmiş sazları kokla. Dumanı tadın. Bırakın vücudunuza nüfuz etsin. Onunla bağlantı kurmanın tek yolu kendini çılgınlığa bırakmaktır."

Ne yapmaya çalıştığını, bana boyun eğdirmeye çalıştığını biliyorum ve yine de taktığının farkında olmak onu daha az etkili yapmıyor. Teslim olmak çok cazip geliyor... kendimi bırakıyorum.

Bileklerini kavriyorum, kalbim göğsümde öyle sert çarpıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Tempo arttıkça Kallum bizi daha hızlı sallıyor, müzik kalp atışlarımın çılgınca gümbürtüsünü bastırıyor. Beni alt ediyor, elleri

Karnımda, elbisemin altında yakıcı bir iz bırakıyor. Gözlerimi

kapatarak dalganın üzerime çökmesine izin verdim.

"Bana ritüelden bahset," diyorum, ellerinin bedenimi manipüle etme hissine yenik düşerek.

Ön kolu belimin etrafında geriliyor. Saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor, ağzını boynumun kıvrımlı yamacına dayıyor, nefesi tenime değiyor.

"Ne kadar derine inmek istiyorsun?"

Sorduğu soru kanıma panik aşısı yapıyor. Venüs sinek tuzağındaki bir örümcek gibi onu tuzağa düşürebilmek için onun için soluyorum. Ama bedenim ihanetimi bana bile inandırıcı kılıyor.

Kelimelerimi kalınlaştırıyorum. "Bana hissettir."

Alçak iniltisi sırtımda titreşiyor ve sistemime bir uyarılma dalgası gönderiyor. "Benimle yatmayacak mısın, Halen?"

Kallum'un niyetimi sorgulamasını sağlamak kararlılığımı artırıyor ve kalçalarımı kışkırtıcı bir şekilde döndürerek karnının gerildiğini hissedene kadar ona sürtünüyorum. Kollarımı kaldırarak, ona sürtünürken bileklerimi boynunun arkasına doluyorum.

"Ne bildiğini bilmek istiyorum," dedim ona. "Herhangi bir arama motorundan ya da FBI analistinden daha fazlasını biliyorsun."

Ereksiyonunun arkamdaki baskısı karnımda bir alev tutuşturuyor ve bir endişe şeridi cinsel sıcaklığı kesiyor - ama belirsizliğe karşı geri itiyorum.

"Ne istediğine dikkat et, küçük Halen," diyor, sesi kısıtlamayla kalınlaşıyor.

Sonra elleri bana dokunuyor, beni test ediyor. Başparmağı göğsümün altını sıyrıyor, parmakları aşağıya doğru iniyor, külotumun dikişini leğen kemiğim boyunca izliyor.

Yanıp sönen odaya karşı gözlerimi kapalı tutarak ateşli ağrıyı yutuyorum. "Bana her şeyi anlat," diye talep ediyorum.

"Dikkatini ver." Ellerini kalçalarımın kenetliyor, parmakları eteğimin yırtık kenarını yukarı doğru çekiyor. "Maenadlar kadar vahşi ve sınır tanımaz olmak için bir inisiyasyondan geçmek gerekir."

"Yani şüpheli kendini test ediyordu-"

Kallum parmaklarını saçlarıma geçirip çekiştirerek beni susturuyor. "Benim işim seni eğlendirmek. Senin işin düşünmek değil, sadece hissetmek ve cevapların gelmesine izin vermek." Ağzı boynumu okşuyor ve zihnim boşalıyor, önceki düşüncemi kavrayamıyorum.

"Onlardan hem korkulur hem de imrenilirdi," diyor bedenlerimizi ritme göre sallayarak. "Onlar korkusuzca yaşayan, geyik derisi giyen, kemik ve sarmaşıktan başlıklar takan çılgınlardı."

Parçalanmış geyik zihnimde beliriyor. Şüphelinin deriyi giydiğini, vücudunun kanla ıslandığını hayal ediyorum. Ateş çukurunun olacağı yerde duruyor; ateşi bu yüzden yaktı, kan ve şarabı kurban olarak sunmak için. Bunların hiçbirisi karşı önlem değildi.

"Kallum sözlerine şöyle devam ediyor: "Masonlar ayinlerin bu yönünün Dionysos gizem okuluna geçtiğini kaydetmişlerdir. "İnisiyeler mor bir cübbe giyer ve sarmaşıkla taçlandırılırdı."

Kalçalarımın gezinen ellerinin, külotumun iç dikişine çok tehlikeli bir şekilde yaklaşan sert parmaklarının dikkat dağıtıcı hissini düşünmemeye çalışıyorum. Dudaklarımdan düzensiz bir nefes geçiyor. "Bunu Google'da bulabilirim," diyorum sesimi sertleştirerek. "Bana kimsenin bilmediği şeyleri söyle."

Derin kahkahası göğsümü delip geçiyor, kaşıyamadığım bir kaşıntıyla içime işliyor.

Beden sürüsü odanın enerjisini istila ediyor ve bedenim buna karşılık olarak yüksek bir frekansta mırıldanıyor. Kallum parmaklarını elbisemin parçalanmış kumaşının altında kıvırıyor, başparmak halkası tenimi sıyrıyor ve bir ürperti uyandırıyor.

"Tanrının çılgınlığı tarafından ele geçirilen inisiyeler, temel, cinsel arzularına teslim oldular," diyor, sesi kulağıma boğuk bir gümbürtü gibi geliyor. "Dans ettiler

özgürce, vahşi seks partilerine katıldılar, şarapla tıka basa doydular ve delilik durumuna girdiler; burada değişmiş, ilkel bir varlık durumuna ulaştılar." Ağzı kulağımın arkasına bastırıyor. "Zevkten çıldırdılar."

Kallum'a karşı akılsızca dans ediyorum, suçluyu tutkulu bir ritüelin sancıları içinde hayal ederken duyusal bir imgenin içinde kayboluyorum. Bu çağrıştıracı... ilkel. Bir canavar gibi, kendini vahşileşmeye bırakmış.

"Bu duruma geldikten sonra avlanmaya başladılar. Hayvanlar... insanlar... Çılgınlıkları içinde avlarını parçaladılar. Dionysos'u hayvani bir formda çağırdılar ve tezahür ettirdiler. Boynuzlu Avcı oldular ve hayvanlar gibi yiyip bitirdiler."

Göbeğim kasılıyor ve sürtünme arayışıyla kalçalarımı istemsizce döndürüyorum. Kallum'un ellerinin vücudumun üzerinden her geçişi tüm erojen bölgelerimi uyarıyor ve sinirlerime zarar veriyor. İç uyuşumunu kavradığımda bir iniltiyi bastırıyorum.

"Sonra inisiyeller gece yolculuğuna çıktılar, yeraltı dünyasının derinliklerine indiler. Yeniden ortaya çıktıklarında, *yükseldiklerinde*, onlara tanrıların bilgeliği bahşedilmişti. İnsanların üstünde, hatta tanrıların bile üstünde, evrenin berraklığına sahiptiler ve her arzularını elde etme gücüne sahiptiler."

Kendimi sahneye kaptırdığımda, insan kalabalığı kayboluyor ve artık ne gördüklerini, ne suçluluk duygusunu ne de yargılamayı umursuyorum. Tamamen ete kemiğe büründüm ve arzuluyorum. Onun dokunuşunun alevini arayan bir paratonerim, uyluklarımın arasındaki zonklayan ağrıyı doyurmak için çaresizim.

"Çılgınlık saf bir baştan çıkarma," diye fısıldıyor kulağımın dibinde ve ben de hedonist zevkin içine çekilmenin cazibesini, yozlaşmayı hissedebiliyorum.

Hipnotik müzik ve çiğ, ahlaksız açlıkla Kallum'un kollarına sarılmak, unutmanın -geçmiş ya da tarihi olmayan başka bir şey ya da *biri* olmanın-cazibesidir.

Suçlunun yerine geçmek her zaman bir kaçış biçimidir. Bu yüzden kendimi işimde kaybetmiyorum muyum?

Kaçmak için... Başka bir şey hissetmek için...

Yine de geçemeyeceğim bir çizgi var.

Kallum bunu fark edemeyecek kadar zeki. Beni sınırın ötesine çekmek için hangi düğmelere basması biliyor.

Başım göğsüne yaslanıyor, zihnim korkunç bir sisin içinde sürükleniyor, bedenim onun ilkel dokunuşuna yenik düşüyor.

Eli uyluğumun iç kısmına doğru ilerlerken, başparmağı sadece külotumun şeffaf malzemesiyle korunan hassas kıvrımları aşındırıyor ve şok olmuş bir nefes alıyorum. Vücudum titreyen ışıklarla aynı anda nabız gibi atıyor.

Kalçalarımı kapatıp elini hapsediyorum. "Devam et," diyorum, sesim titriyor ve tırmanan müzikten zar zor duyuluyor.

Hırıltısının göğsünün derin çukurundan yırtıldığını hissediyorum. "Devam etmemi istiyorsun," diyor alay eder gibi. "Ya da devam et..." Bacaklarımı ayırıyor ve parmaklarını klitorisimin ve dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Sen elimi lanet külotundan ıslatırken ben nasıl odaklanacağım, Halen?"

Onun bu itirafı bende tehlikeli bir etki yaratıyor ve ben de bundan beslenerek şehvet ve sınır tanımayan bir özlemin harareti karması içinde kayboluyorum.

Zihnimin arka planında bir yerde, bir pişmanlık dalı kaydediyorum. Ama atmosfer çok sarhoş edici, Kallum çok ikna edici ve unutulma arzusu çok karşı konulmaz.

Elimi kalçalarımın arasına sokup parmaklarını kavıyorum, kalçalarımı dalgalandırarak utanmaz bir ivedilikle avucuna bastırıyorum.

"Lanet olsun." Dişlerini omzumla boynum arasındaki yumuşak birleşme noktasına batırmadan önce hırlaması kaslarımı sıkıca topluyor.

Keskin acı içimde spiraller çiziyor ve uykuda kalmış, kalp acısıyla körelmiş duyguları harekete geçirirken inliyorum. Dişlerinin deliciliği künt acının önüne geçiyor ve bedenim dokunulmaya olan doyumsuz ihtiyaçla alevleniyor - acıyı zevke dönüştürecek ateşli simya için çaresizim.

Kallum bir büyücü gibi ruhumdaki çılgınlıkla dalga geçiyor, bizi ahlaksız bir öfke ve çılgınlık fırtınasıyla örtüyor ve parmakları erotik bir şekilde yoğururken

Uyluklarımın arasında, inliyorum, müstehcen bir his tarafından çekiliyorum, vücudum uzun zamandır reddettiğim şey için aç.

Ağzı kulağımın kabuğuna değıyor, nefesleri ağırlaşıyor ve zonklayan ısıruk izini kesiyor. "Seni yırtıcı bir hayvan gibi parçalayacağım."

Karanlık iniltisi göğsümde yankılanıyor, şehvet derimin altında yanarken kalçalarımı en iğrenç alaylarla kabarmaya zorluyor. Kontrolümü kaybetmeye çok yakınım.

Acıyı Surrender.

Acı hissetmek bir seçimdir.

Farkına varış, keskin bir aydınlanmayla, acımda kaybolmayı ya da zevke teslim olmayı seçme yeteneğıyle birlikte gelir. Çıldırıcı kaos netlik sağlar.

"Aman Tanrım," diyorum, Kallum'un başparmak halkası meme ucumun üzerinde gezinirken titiriyorum ve neredeyse kırılmama neden oluyor. Göbeğim sıkılıyor, belim kavisleniyor ve yoğun çekim nefesimi çalarken uyluklarımı günahkârca açıyorum.

Ama netliğı korumak için verdiğim mücadele puslu havayı dağıtıyor. "Neden oyaladığını biliyorum," diyorum, "neden bitirmediğini."

Kallum'un eli saçlarıma dolanıyor ve köklerinden kavırıyor ve bu his o kadar baştan çıkarıcı, zevk o kadar bağımlılık yapıcı ki...

Suçlu zevkten kendini kaybetmiştir. Kendini sürekli bir çılgınlık haline soktu.

"Her arzunuzu yerine getirmek, her zevki yaşamak varken neden acı verici bir yükseliş yaşayasınız ki?" Yüksek sesle sordum. Nietzsche yükselişe giden yolun acıdan geçtiğini iddia etmişti. Bu yüzden layık olanlar bu kadar az.

Şüpheli değeriğini sorguluyor.

Kallum bedenlerimizi senkronize bir şekilde sallarken, zihinsel olarak notlarımı gözden geçiriyorum. "Sürü tarafından baştan çıkarıldı," diyorum mantığı takip ederek. "Bedensel arzularının üstesinden gelmek zorunda, ama yapamazsa..." Kallum'un boynumu arkadan kavrayan elinin verdiği şehvetli hisle sözümü kesiyorum.

Gözler. Kulaklar. Bataklıkta ortaya çıkan parçalanmış vücut parçaları.

Nihai fedakarlığı için çalışıyor.

Kallum'un şiddetli hırıltısı, kaya gibi sertleşmiş sikiğin kıcıma saplanmasıyla devam ediyor. "Bunu profiline sakla," diyor, sonra beni etrafında döndürerek göğsümü onunkiyle aynı hizaya getiriyor. Eliyle yüzümü emredici bir şekilde kavıyor. "Senin çılgınlığını tatmak istiyorum."

Gözlerini görmek, dipsiz uçurumun ötesinde bir şeyler görmek için çaresizce bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

Oda etrafımızda titreşiyor. Sanki ağır çekimdeymişiz gibi, bakışlarımız çarpışıyor. Delici gözleri beni esir alıyor ve ondan saklanamıyorum -aramızda olanlar beni etkilemiyormuş, değiştirmiyormuş gibi davranamıyorum.

Kallum yüzümü yukarı kaldırıyor. Başparmağındaki halkanın çeneme yaptığı serin baskı, tenimin altındaki yakıcı sıcaklıkla çarpışıyor ve elini elbisemin altına sokup parmakları külotumun dikişini sıyırdığında dişlerim dudağıma batıyor.

Bakırımsı tat dilime geliyor ve göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor.

Başparmağını dudağımdaki kanın üzerine sürdükten sonra ağzına götürüyor. Külotumun bariyerini iterken ve aynı zamanda başparmağındaki kanımı yalarken kontrol edilemeyen bir titreme karnıma saldırıyor.

"Acının tadının tatlı olacağını biliyordum."

"Sen bir canavarsın," diyorum.

Dili dudaklarını tarıyor ve orada gördüğüm uçucu yoğunluk -doymak bilmeyen açlık- bakışları ağzıma düşerken beni neredeyse dümdüz ediyor.

Nietzsche'nin meşhur sözünü alıntılararak, "Canavarlarla dövüşenler, canavara dönüşmemeye dikkat etmeli," diyor. "Ama benim küçük Halen'imin durumunda, sanırım canavarın dokunuşunu dövüşmek kadar çok arzuluyorsun."

Ondan uzaklaşıyorum, bileğimi yakalamadan önce dans eden bir çiftin arasına sendeleyerek giriyorum. Olay çıkarmamak için direniyorum, beni geri çekmesine izin veriyorum.

kollarına. Derisini pençeleme isteğimi dizginlerken nefeslerim göğsümde yırtılıyor.

Tırnaklarım kollarına batıyor ama bu sadece yüzüne sinsî bir gülümseme getiriyor.

Kolu belimi bağlıyor ve beni aşağıya indiriyor. Beni altında tutarken, kötü gözleri beni yutuyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor, basınç onu serbest bırakmaya zorlanana kadar artıyor, Kallum'un aç bakışları beni tüketirken bir inilti kaçıyor. Dudaklarını dudaklarıma o kadar yaklaştırıyor ki, nefeslerimle birlikte beni de içine çekiyor.

Gözleri yüzümde geziniyor, boynumun kıvrımlarında ateşli bir yol izliyor, sonra parmağını boğazıma dayanan kolyenin altına kaydırıyor.

"Söyle bana," diyor gözyaşı damlası elmasına bakarak. "Seni bu kadar canlı hissettirdi mi?"

Hava ciğerlerimi boşaltıyor.

Sanki bir rüyada düşüyormuşum gibi, korkunç bir his tenimi karıncalandırıyor, sonra aniden yere çarpmadan önce uyanıyorum. Parti etrafımda yıkılıyor, gerçeklik canlı ve net bir şekilde odaklanıyor.

Kallum'un göğsüne bastırıyorum. "Bırak-"

"Bunu yapamam."

Dizimi aramıza sıkıştırıyorum ve gerçekten yere düşmeden önce Kallum beni yakalayıp ayağa kaldırıyor.

Güçlü bir dönüşle kollarımı savuruyorum ve onun elinden kurtuluyorum. Ne yöne gittiğimi bilmeden bedenlerin arasında ilerliyorum ama insanlardan, müzikten ve beni parçalayan panikten yeterince uzaklaşıyorum.

Koridor karanlık ve kilitli kapılarla dolu. Açık bir oda bulana kadar üç tanesini deniyorum ve kapıyı çarpıp sırtımı soğuk ahşaba dayıyorum. Kapı beni ileri itmeden ve Kallum'un yüksek formu kapı aralığını doldurmadan önce iki engelsiz nefes çalabiliyorum.

Kapıyı kapatıyor, kaçmamı engelliyor ve müziği boğuyor. Kilidin yerine otururken *çıkardığı tıkırtı* odayı ve bedenimi patlatıyor.

Onun attığı her adımda ben bir adım geri çekiliyorum, ta ki sırtım duvara dayanana kadar. Burası birinin yatak odası. Bir yatak, yastıklar ve bir masa var ama silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok.

Karanlık boğucu ve eksiksiz... Kallum'un ayak bileği monitöründeki yanıp sönen kırmızı ışık hariç.

Bir adım daha atıyor.

Elleri başımın iki yanına geliyor ve beni duvara yaslıyor. "Daha işimiz bitmedi." Sesi çok alçak, aldatıcı bir şekilde sakın.

"İşimiz kesinlikle bitti," diyorum, hissetmediğim bir güçle. "Evrak işlerini hallediyorum. Özel hayatım yasak."

Ellerini duvara vurarak beni irkiltiyor. Nefeslerim dudaklarımdan bir iniltiyle titreyerek geçiyor. "Daha işimiz *bitmedi*."

Gözlerinin karanlık çukurları her türlü tartışmayı

kapatıyor. "Öldüğünde," diyor, "seni de yanında

götürdü mü?" "Siktir git."

"Hayır, tatlım. Siktir git." Kalçalarımı tutuyor ve kırım duvardan çekip çıkarıyor.

Yumruklarımı kollarına indiriyorum ama Kallum ben daha gerçek bir mücadele vermeden elbisemi göbeğime kadar sıyrıyor. Boynumun arkasını kavırıyor ve diğer eli karnıma yaslanırken beni yerimde tutuyor.

"Senin lanet acın beni her gün boğuyor," diyor alnını benimkine . Mürekkepli parmaklarının arkası hassas tenimi sıyrırken, midem kontrol edilemez titremelerle sarsılıyor, tüm bedenim şiddetli saldırıya yenik düşüyor.

"Lütfen..." Akıl yürütmeye çalışıyorum.

"Ne için *yalvarıyorsun*?" Soruyu hırıldayarak soruyor, talebi gözlerimin yaşarmasına neden oluyor. "Ne istiyorsun?"

Bilmiyorum.

Ağzını kulağıma dayayarak, "Seni görmeden önce bile acını hissettim. Beni bir siren gibi çağırdı, kalp kırıklığının ilham perisi. Onu tatmak, onunla ziyafet çekmek istedim, acın o kadar dayanılmazdı. Eğer o ilk gün bana izin verseydin, dizlerimin üzerine çöküp her bir damlanı yutardım, sırf sen nefes alabilesin diye... ben de nefes alabileyim diye."

Nefesim kesiliyor, sesim boğuluyor. "Seni tatmin eden şey buysa sen hastasın." Öfke içimi yakıyor, zayıflatan korkunun içinden yükseliyor. "Senin gibi ruhsuz bir iblis benim ne hissettiğimi asla anlayamaz."

Elini duvara vuruyor, yüzüme o kadar yakın ki, gücün kemiklerimde sektiğini hissediyorum. Şiddetinden titriyorum, gözlerimden yaşlar dökülüyor. Kızgın ve korkmuşum ama yine de *çığlık* atmak istiyorum.

"İşte orada," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından. Çılgın bakışları açıklıkla gözyaşlarımı takip ediyor, sonra bana doğru itiyor ve dilini boynumdan ve çenemden yukarı sürüklüyor, duygularımı tadıyor, gözyaşlarımı yalıyor.

"İstirabının tadını en baharatlı köri gibi alabiliyorum," diyor. "O kadar nefis ki, beni deli ediyor. İçine girip acını dindirmek istiyorum."

Onun bu itirafı içgüdüsel bir tepkiyi harekete geçiriyor ve bedenim isteğim dışında tepki veriyor. Isınan ıslaklığın külotumun içinde biriktiğini hissediyorum ve zonklayan ağrıyı dengelemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Kallum kenara çekiliyor ve alnını duvara yaslıyor, vücudu bana sımsıkı sarılıyor. Elinin topuğunu göğsüme yerleştiriyor, parmakları nişan yüzüğümün pırlantası olan tektaş kolyeyi yakalıyor.

İçgüdüsel olarak ellerim karnıma gidiyor, kaslarımı sarsan titremeleri kontrol etmeye çalışıyorum. Dizlerim bükülüyor. Beni dik tutan tek şey Kallum'un topraklayıcı dokunuşu olurken, istenmeyen anı acımasızca içime işliyor.

Gıcırdayan metalin sesi. Ambulansın yanıp sönen ışıkları. Jackson'ın ölüm haberini veren doktorun soğukkanlı yüzü ve

doğmamış bebeğimizin.

"Dur-" Kelimeyi yüksek sesle söylüyorum ama kime yönelik olduğundan emin değilim; bana mı yoksa Kallum'a mı?

Eli karnıma doğru ilerlerken kurşuni bir nefes bırakıyor. Elimi kavırıyor ve parmaklarının arkasını karnımın hassas düzleminde gezdirip bir başka sert ürpertiye neden olmadan önce bileğimi söylenmemiş bir emirle duvara sabitliyor.

"İşte acının gerçeği, tatlım." Parmakları leğen kemiğimin etini okşuyor. "Nietzsche arzularımıza ulaşmanın tek yolunun acı çekmek olduğuna inanırdı. Kolayca elde edilen her şey vasat olarak ölçülür. Herhangi bir sanat, herhangi bir tutku, herhangi bir büyük aşk"- bakışlarımı yakalamak için duvardan uzaklaşıyor "- sadece acı ve mücadele ile elde edilir. Senin güzel acın ilahi ve sen hala ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında değilsin."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diyorum sesim titreyerek.

Kıkırdaması şehvetli bir okşayışla etimin üzerinde kayıyor ve yüzümü acımasızca kavırıyor. Başparmağı yanağımdaki gözyaşı izlerini sildikten sonra ağzıma doğru ilerliyor ve dudaklarımı boyayan kan kalıntılarını temizliyor.

"Bir tadımlık." Bakışları ağzımda ve korku göğsüme saplanıyor, dudakları dudaklarıma değerse hayatta kalamayacağımı biliyorum.

Kallum dizlerinin üzerine çöküyor. Dişleri külotumun kenarını yakalamadan önce ağzı göbeğimi nazikçe fırçalıyor, leğen kemiğime doğru ilerliyor.

"Oh, Tanrım..."

"Tanrı'yı görmeni sağlayacağımdan emin olabilirsin." Külotumu ayak bileklerimden aşağı indiriyor ve kolunu dizlerimin yumuşak birleşim yerinin altına sokarak kalçalarımı aralıyor.

Ağzının beni çevrelediğini hissediyorum, dili kaygan kıvrımlarımın arasında geziniyor, dizlerimi büküyor. Beni tadarken duvara yapııştırıyor. Dudaklarımı ağzına almadan önce dişleri klitorisimin üzerinde gezinirken sırtımda ateş yanıyor.

Göğsümdeki ağırlı baskıyı aşarak kırık bir nefes çıkıyor ve aklımı kaybederek ellerimi saçlarına doluyorum. Vücudum tüm mantıklı düşüncelerden sıyrılmış bir halde ona doğru savruluyorum. Uçurumdan düşmeye çok yakınım...

Sonra aniden onun hissi kayboluyor, serin hava çıplak tenimi okşuyor.

Şans eseri aşağıya baktığımda, bana o çarpışan gözlerle baktığını görüyorum, cehennem ateşi ve çıldırtıcı arzu derinliklerinde dönüyor.

Külotumu yukarı çekip yavaşça yerine oturtuyor, sonra elbisemi aşağı indiriyor. Ayağa kalkmadan önce alnını karnıma dayıyor ve vücudumun titrediğini hissediyor. Geri çekiliyor, ateşli bakışları hâlâ bedenimde tahribata neden oluyor.

Ayak bileği monitörünün kırmızı ışığı ritmik darbelerle yanıp sönüyor, kalp atışımın hızlanmasını takip ediyor, sonra bir *bip* sesiyle duyuluyor.

Ellerini başının arkasına koyan Kallum'un ağzının kenarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. Ve bekler. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Daha işimiz bitmedi, küçük Halen." Uyarı için dudaklarını yalıyor.

Yatak odasının kapısı kırılarak açılıyor ve üç FBI ajanı odaya dalıyor. Onu yakalayıp bileklerini arkadan kelepçelerken Kallum'un bakışları üzerimde kalıyor. İçlerinden biri iyi olup olmadığını soruyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Gözlerimi kaçırırsam, büyüün bozulmasına izin verirsem, bu gece aramızda geçenler gerçek olur ve ben henüz bununla yüzleşmem.

Kallum gözaltına alınırken alevler beni sardı ve şeytanı kandırmaya ve aldatmaya yönelik tüm çabalarım rağmen onunla dans ettim. Sadece alev in cazibesine kapılmadım, onu kükreyen bir cehenneme dönüştürdüm.

Sonra yanmak için yalvardım.

O P O W E R'E GİTMEK İÇİN

KALLUM

T Halen'in gözyaşlarıyla ıslanmış rimelinin güzel yüzünü takip eden çekici görüntüsü, nezarethanede aklımı tamamen kaybetmemi engelliyor.

Görünüşe göre Dr. Stoll Verlice onu ekmemizi pek hoş karşılamamış. Monitör zaten sınırların dışındaydı ve onun ispiyon raporuyla birlikte, federaller beni FBI'nın en çok arananları gibi avlama tehditlerini yerine getirmeye karar verdiler.

Buna değdi.

Dizlerimi bankın üzerine koyup duvara yaslanıyorum ve Halen'in zihnimdeki görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Kederiyle yüzleşen ilham perimin harabeye dönmüş görüntüsü.

Çok lezzetli.

Tatlı tadı dilime yapışıyor ve onu parçalamaya, kırıldığını görmeye bu kadar yakinken kendimi durmaya nasıl ikna ettiğimden emin değilim... ama dayanıklılık değer verdiğim bir erdem.

Tatlınızı açlıktan çaresizlikten aceleyle yenen bir yemekle bozamazsınız.

Ve *tek bir tat* doymak bilmeyen iştahımı kabarttı.

Düşüncelerimi serbest bırakarak bilekliği inceliyorum. Cihazı kurcalamak bir sinyal gönderiyor. Ama her insan yapımı aygıt gibi, tasarımda her zaman kusurlar vardır.

Hold-cell kapısının gürültülü *tıkırtısı* dikkatimi çekiyor ve ayaklarımı yere indiriyorum. Dr. Verlice ayaklarını sürüyerek odaya giriyor, ardından da eğitim pantolonunu çıkaramayacak kadar genç görünen çaylak bir ajan geliyor.

"Profesör Locke," diye başlar Stoll. "Görevinizi kötüye kullanmanız konusunu ele almamız gerekiyor-"

"Halen nerede?" Talep ediyorum.

Solgun yüzünde belli belirsiz, alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bayan St. James sizi ilgilendirmez," dedi, klasörleri tek sandalyeye koyarken. "Ama sanırım davadan alındı. Yakında ayrılacak-"

Çaylak beni zapt etmek için hamle yapamadan karyoladan kalkıp onun önüne geçtim. Dr. Verlice'i duvara yaslamıştım, ellerim boğazına kenetlenmişti.

"Bu davayı bırakmayacağım." Sesim ölümcül bir onluğa düşüyor. "Bu da demek oluyor ki, çok yakında tekrar oda arkadaşı olacağız." Gülümsüyorum, o titrerken gözlerim onunkileri deliyor. "Ve bunun ne kadar çabuk olabileceğini gördün. Boynunun kırıldığını bile duymayacaklar."

Ajan bileğimi tutuyor ama Stoll'un ceketinin iç kısmından gerekli bir eşyayı almadan önce değil. Ajanın Stoll'u tutuşumu kaldırmasına izin veriyorum ve geri çekilirken çenemi kaldırıyorum, yüz hatlarım taşa kazınmış.

Bakışlarımı titreyen doktora dikmiş, ne karar vereceğini bekliyorum.

Boğazına dokunuyor ve öksürüyor, ama beni gülümseten pantolonunun önünde biriken ıslak iz oluyor.

Ajana bir göz attım, sonra Stoll'a baktım. "Kimsenin bilmesine gerek yok," diyorum ona.

Aşağılanmışlık yüzünü kabartır. Aceleyle ciltlerini kapıp odadan çıkmadan önce üzerini örtüyor.

Akıllıca bir seçim.

Sonra birden yalnız olduğumuzun farkına varan genç ajana bakıyorum. "Beni yetkili olduğunu düşünen adama götür."

Ajan Eğitim Pantolonu beni takım elbiseli federaller ve yerel departmanlardan ekip liderleriyle dolu bir odaya götürdüğünde brifing hâlâ devam ediyordu. Dev bir beyaz tahta, rahatsız edici miktarda yanlış bilgiyle kaplanmıştı.

Alanı tararken Dedektif Emmons'ı, olay yeri analisti Devyn'i ve geldiğimden beri beni izleyen iki jenerik federali tanıyorum.

Sonra bakışlarım Halen'a takıldı.

Arka tarafta oturuyor, gözden uzakta, saklanmış. Sanki kendini davadan çoktan uzaklaştırmış gibi.

Ajan Alister cümlesinin ortasında durup bana bakıyor, yüzü sıkıntısını vurgulamak için keskin açılarla paranteze alınmış. Halen bu kesinti üzerine başını kaldırdığında tek gördüğüm o oluyor ve onun çarpık belirsizliğinin ardında neyin saklı olduğunu anlıyorum.

Korku ve şehvet.

En güçlü, en ilkel iki duygu.

Genişlemiş ela gözlerinin altındaki koyu lekelerden de anlaşılacağı üzere fazla uyumamış. Onu kollarımın arasına alıp doğruca yatağa götürme arzusu beni bu kadar zorlarken, ayartı kaslarımı geriyor ve burada öylece durmamı acı verici hale getiriyor.

"Locke." Alister'ın hoşnutsuz ses tonu dikkatimi ondan uzaklaştırıyor. "Bu toplantı sadece yetkililer için. Sizinle birazdan ilgileneceğim."

Benimle anlaş. Küçümseyici azarlaması karşısında yüzümde bir gülümseme beliriyor ve başımı beyaz tahtaya doğru çeviriyorum. "Şeytani uygulamalar," diyorum, alaycı bir soru ima ederek.

Alister tahtaya bir göz attıktan sonra kollarını omuz kemerinin üzerinde kavuşturarak yüzünü tamamen bana çeviriyor. "Söyleyecek önemli bir şeyin var mı Locke? İşe yarar bir şey? Çünkü gördüğüm kadarıyla senin uzmanlığın pek işe yaramadı. Aslında, ekibim sembolleri sizin *uzmanlığınıza* ihtiyaç duymadan yorumlayabildiği için -" sesindeki alay, tanrılar tarafından "- FBI'ın artık sizin veya Bayan St. James'in hizmetlerine ihtiyacı yok." Dikkatini ajana yöneltti. "Onu odadan çıkarın."

Ajan tereddüt ederek bana Halen'i gölgelerin arasından çağırman için zaman verdi. "Bu saçmalığa katılıyor musunuz, Dr. St. James? Ne de olsa, parçalanmış geyik konusunda federallerin büyük bir dikkatsizliğine işaret etmişsiniz."

Tüm gözler ona çevrildiğinde, Alister genç ajana uyarıcı bir bakış fırlatır. Gözden kaçırdığı şeylerin söylenmesinden hoşlanmaz. "Çıkarın onu odamdan _."

"Dr. St. James'in söyleyeceklerini duymak isterim." Devyn odanın ortasında durur. Etrafı yerel departman üyeleriyle çevriliyken Alister'a hitap eder. "Federaller alınmasın ama burası sizin odanız ya da binanız değil. Burası kasabaya ait ve vergilerimizle ödeniyor."

Alister öfkeli bir sessizliğe büründü. Sonra bakışlarını Halen'a dikerek şöyle dedi: "Komşu kasabada şeytani ayinlerle ilgilenen bir okült uygulama hakkında bir ipucumuz var. Odaklandığımız yer burası ve profil sadece raydan çıkıyor."

Devyn başını sallar. "Profili okudum," diyor. "Meslektaşlarım ve Dedektif Emmons da öyle. Üç şüphelimiz var-"

"Bu dava üzerinde hâlâ FBI'ın yetkisi var," diye tersliyor Alister. "Hiç kimse Büro'nun soruşturması dışında herhangi bir görüşme yapmıyor."

"Şüpheliyi Hollow's Row'dan başka bir yerde ararsanız değerli vaktinizi boşa harcamış olursunuz." Halen oturmaya devam ediyor ama sesi odanın içinde yankılanıyor. Devyn'e bakıyor ve ona minnettar bir baş selamı veriyor.

Devyn devam ediyor. "Kimse yargının etrafından dolaşmıyor ama federaller bu kasabada asıl şüpheli havuzu dışında herkesi sorguladı." Yüz hatları birbirine yaklaşarak bir sonraki sözlerinin ağırlığını ortaya koyuyor. "Ve gerçek şu ki, Ajan Alister, buradaki bizim ailemiz. Arkadaşlarımız. Bizim kasabamız. Departmanımız kasaba sınırlarını geçmeden önce şüphelilerimizi temizlemeli. Bunun için de ne aradığımıza dair çok net cevaplara ihtiyacımız var. Verilere ve spekülasyonlara dayanan belirsiz parametrelere değil."

Ellerini kalçalarına sabitleyen Alister, Halen'e sadece bir kez başını sallayarak Devyn'in isteğine cevap vermesi için ona izin veriyor. Ona karşı yaptığı saygısızlık karşısında ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Devyn yerine oturur ve bir not defteri çıkarır, yüksek sesle bir kalem tıklar. "Peki ya okült bağlantı? Ne arayacağız?" Sorularını Halen'e yöneltiyor.

Tablet elinde, Halen ayağa kalkıyor. "Benim görüşüme göre okültizm bir odak noktası olmamalı. Okült uygulamalar doğaları gereği uğursuz değildir. Sadece genel toplumdan gizlenirler." Alister'a bu dersi vermek yerine, odağını Devyn'e ve yankı bulabileceği yerel halka çeviriyor.

"Okült, büyüculük, cadılık, Wicca gibi girebilir, hatta Satanizm'i bile araştırabilir. Ancak, kusurlu olan insandır. İnsan herhangi bir ruhani kavramı, aydınlatmayı amaçlayan herhangi bir yüksek bilgeliği alabilir ve bencil kibri, açgözlülüğü ve güç arzusuyla kesinlikle yozlaştırabilir. Bunu tarih boyunca daha yüksek bir amaç ya da tanrı adına yok eden ve öldüren dünya liderleri ve tiranlarda gördük. Ama kötü olan insandır, uygulamanın kendisi değil."

Alister sözünü kesmek için ağzını açar ama Halen yılmadan devam eder.

"Profile gelince, suçlu bir ideolojiyi kendi kibri için çarpıtıyor. Frederick Nietzsche'yi bir peygamber olarak görüyor ve felsefi eseri *Böyle Buyurdu Zerdüşt*'ü, daha yüksek bir varlığa yükselmenin üç aşamasını deşifre etmeye layık görülenler için yazılmış bir rehber ve kullanım kılavuzu olarak ele alıyor. Üstinsan."

Odanın arka tarafına doğru yürümeye başladığımda, Halen gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, sanki yakınlığım onu fiziksel olarak rahatsız ediyormuş gibi. Ben durmuyorum, o da durmuyor.

"Suçlu yalnız, münzevi biri olabilir," diyor Halen. "Kasabaya sık sık girdiğini görmediğiniz biri. İçine kapanıktır. Hatta tam zamanlı olarak burada yaşamayabilir, geçici bir tatil evi tutabilir. Bunun nedeni, Zerdüşt ile özdeşleştiği gibi, aydınlanmak için aylarını hatta yıllarını yalnızlık içinde 'meditasyon' yaparak geçirmiş olmasıdır. Kendisine yaklaşıldığında dostça davranacaktır, ancak bu zorlama ve yapmacık gelecektir. Küçük kasaba hayatını vasat, insanların da daha aşağı insanlar olarak görür, çünkü acı çekmeden yaşamaktan ve hayatta daha yüksek bir amaç edinmek için mücadele etmekten memnundurlar."

Arşivlere dalmış. Ben buruşuk bir takım elbisenin içinde saat boyunca durgun bir şekilde otururken, Halen araştırmasını inceliyor, bağlantılarını kuruyordu-

Kollarıma sarılıp çılgınlığımıza boyun eğerken formüle ettiği bağlantılar.

"Zeki olacak," diyor. "Kitap akıllısı. Üniversiteye gitmiş ya da gitmemiş olabilir ama mezun olmamış. Batı ezoterik mezhepleri ve felsefesi hakkındaki bilgisi kendi kendine öğrenilmiş. Hayatının bir yerinde, önemli biri ona kendini yetersiz hissettirmiş. Üstünlük kompleksi var ama entelektüel tartışmalardan nefret ediyor. Usta filozoflara karşı güçlü bir bağ hisseder ve hatta onlardan birinin veya birçoğunun reenkarnasyonu olduğuna inanabilir.

"Ama en rahatsız edici olan ve suçluyu yakalamanın zaman açısından son derece hassas olmasının nedeni, kendisinin üstinsana yükselmeye layık olduğuna inanmasına rağmen, onu geride tutan zayıflıklara sahip olmasıdır." Sıranın sonunda durduğum yerde bakışları kısa bir süreliğine bana yöneliyor ve söylenmemiş ve yarım kalmış her şey aramızda alevleniyor.

"Şüphesi sanrısız bir duruma dönüşüyor," diye devam ediyor, "korkusunu yenemezse, bedensel zayıflığının üstesinden gelememezse, çaresizlikten amacına ulaşmak için ilkel bir simyaya, insan kurban etmeyi içeren bir simyaya yönelebilir." Sözlerinin ağırlığı odanın üzerine çökerken sakin bir nefes alıyor. "Kurbanlarını Dionysos'a kurban ederek, kendini daha az insan yapacak, böylece kendini ölümlü yönünden ayıracak ve yükselmesine ve başka, ilahi olmasına izin verecek."

Ama farkına vardığı şeyin tam kapsamı bu değil. Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum.

Suçlunun metaforları yorumladığı gerçek damarı hesaba katarsak, kurban etmekten yamyamlığa geçmek çok büyük bir sıçrama değildir.

Aslında bu bir sıçrama değil, bir köprü.

Zerdüşt sürüde yalnızca üstinsanın özelliklerini bulabildi. "Yüksek insanlar" olarak adlandırdığı kişileri mağarasına gönderdi ve bu insanların üstinsana köprü olduklarını ilan etti. Sonra da ziyafet çektiler.

Halen'in yerel halkla göz teması kurmaktan kaçınmasından, belki de suçlunun kendi adamlarıyla ziyafet çekmekten yorulduğu sonucuna vardığı anlaşılıyor.

Yüksek insanları seçti ve yakında onların üst insan yönlerini kendi içine almak için onlarla ziyafet *çekecek*.

"Yani bu hasta herif zayıf bir sapık olduğu için mi insanlardan parçalar koparıyor, bunu mu söylüyorsunuz?" Dedektif Emmons soruyor. Ses tonundaki keskinlik gergin odayı yarıp geçiyor. Elini sabırsız bir tavırla tıraşsız yüzünde gezdiriyor.

Halen tabletini indiriyor, ifadesi kasvetli. "Esasen, evet." "Peki

kurbanların hayatta olduğundan emin misiniz?" Emmons bastırır.

Halen'in dudakları yüzünü buruşturarak birbirine yapışır. "Bu soruya cevap verecek kişi ben değilim, Dedektif Emmons. Özür dilerim."

Alister adli tabibe bulgularını teyit etmesi için talimat verirken, ben de onun içindeki karışık duyguları hissederek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bugün, kafa karışıklığı kederinden daha güçlü ve bu onu tüketiyor.

Yanında durmak için hareket ediyorum ve yerdeki bavulu fark ediyorum. "Gitmiyorsun."

Bana doğrudan cevap vermeden tabletini çantasına yerleştiriyor. "Burada işim resmen bitti." Dün geceki sözlerimi bana geri atarak meramını anlatıyor.

"Hayır, işin bitmedi. Koşuyorsun. Arada fark var."

Hayal kırıklığı minyon bedenini ele geçirir ve el çantasını sandalyenin koltuğuna bırakır. "Haklısın. . Senden kaçıyorum, Kallum. Duymak istediğin bu mu? İtiraf ediyorum."

Kaza raporunda Halen'in nişanlısının ölümüne neden olan trafik kazasındaki sürücü olduğu belirtilmişti. Dün geceye kadar diğer kaybından, düşük yaptığından haberdar değildim. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu; acı gerçeği karnına dokunma şeklinden, artık kendini tutamayacak hale gelene kadar onu saran yıkıcı ağrıdan okudum.

Hastaneden taburcu olduğu günden beri bu kederden kaçıyor. Yaralarını gizliyor. Hayatından, gerçeklikten saklanıyor. Acıdan kaçmak için kendini davalarına o kadar kaptırmış ki.

Ve şimdi, bir kez daha ondan kaçmak için, çaresizce arzuladığı gerçeği feda etmeye bile razıdır.

"Cevaplarını almadan gidiyorsun," diyorum ona. "Ama ikimiz de bunun nedenini biliyoruz."

Sonunda bana baktığında, kızgınlığının derinliği beni neredeyse canlı canlı öldürüyor. Onun *istemesini* sağladım. *Hissetmesini* sağladım. Ama en büyük suçum: kısa bir süreliğine *unutmasını* sağladım.

Ve bu gerçek, etrafımızdaki gergin boşlukta geziniyor, aramızda olanları çok yakından incelerse, neler yapabileceğinin korkutucu farkındalığıyla yüzleşmek zorunda kalacağı kendi kendini küçümseyen duygularına ağırlık katıyor.

Bir katille birlikte olmayı nasıl mantıklı bulacak?

Doktorlarıma zarar verdim. Rakiplerimi öldürdüm. Ben sanrılı, psikotik bir seri katilim. Ben kaos büyüsunün rahatsız bir uygulayıcısıyım.

Tüm bunları, kötü adama karşı hastalıklı bir çekim hissetmesi için nasıl manipüle edildiğini hesaplamak için gerçek olarak kabul ediyor.

Onun hastalığı olmak benim için sorun değil. Panzehiri bile olabilirim.

Tüm bunları söylemeden, dikkatini odanın ön tarafına verir; burada Dedektif Emmons'un sandalyesinin arkasını sıyırarak ayağa kalkarken çıkardığı gürültü herkesin dikkatini çeker.

Geniş polis şapkasını düzeltiyor. "O zaman neden şu anda olası her bir şüpheliyi sorgulamak yerine burada oturup saçma sapan teorileri dinliyoruz?"

Emmons hışımla odadan çıkarak meramını anlatır. Birkaç meslektaşısı sessizce onu takip eder.

Ajan Alister odanın kontrolünü yeniden ele geçiriyor ve beyaz tahtayı güncellemeye devam ediyor, ardından kişiselleştirilmiş ödevleri dağıtmaya başlıyor. Tüm bu süre boyunca Halen'i bakışlarımdan ayırmayı reddediyor, varlığımdan bariz bir şekilde kaçınma şeklini inceliyorum.

"Çok etkileyiciydi Profesör Locke." Devyn karşımızda duruyor, önünde bir sıra metal sandalye var.

"Senin açıdan da öyle," diyorum, Halen Halen'i gözümün önünde tutarak. "Alister'ı kızdıran tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Çevremde gülümsemesini yakalıyorum, sonra Halen'e doğru ciddi bir bakış yöneltiyor. "Söylediklerinize dayanarak, sanırım bir ana şüphelimiz var," diyor ona. "Kasabanın dışında ürkütücü gotik bir yaşayan münzevi bir adam var. Biliyorum, politik olarak doğru değil ama aslında insanlar ona böyle diyor. Ürkütücü malikanede yaşayan münzevi adam. Bana borçlu olduğun için, onu sorgulamak üzere benimle gelersen çok memnun olurum."

Halen çantasını omuzluyor ve kayışı baskın olduğu sağ omzu yerine sol omzuna nasıl taktığına ve termal düğmelerini sonuna kadar nasıl iliklediğine dikkat ediyorum.

Halen Devyn'le yüzleşirken nefesini tutuyor. "Profilim işinize yaradığı için rahatladım," diyor, "ve her ne kadar daha fazla yardım etmek istesem ve yaptıklarınız için gerçekten minnettar olsam da, Devyn..." Oyalanıyor. "Ben davadan alındım. Sizinle gelirim, varlığım soruşturmanıza zarar vermekten başka bir işe yaramaz."

Devyn'in büzülmüş yüz hatları kasvetli kabullenişini yansıtıyor. Başını iki yana sallar. "Lanet olası federaller."

Halen ona kırılğan ama içten bir gülümseme veriyor. "Profesör Locke'un size yardım edebileceğinden emin olacağım. Zaten o benden daha çok işe yarayacaktır. Profili oluşturan onun uzmanlığıydı, bu yüzden görüşmelerin yapılmasına yardımcı olacak kişi o olmalı."

"Böyle bir şey olmayacak." Alister yaklaşıyor, sanki burada duran iki kadın onu yüzlerce basamak aşağı indirmemiş gibi küstahça konuşuyor. "Childs," diye hitap eder Devyn'e. "Şüphelinin evine kadar sana eşlik etmeleri için birkaç ajan görevlendirdim. Şimdi gidiyorlar."

Temkinli bir bakışla Alister'a başını sallar. "Pekâlâ. En azından ilerliyoruz." Halen'in koluna dokunur. "Yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"İyi şanslar, Devyn." Halen, arkasını dönmeye başlamadan önce arkadaşının takım elbise kümesine doğru gidişini izliyor.

"St. James, Locke, bir kelime." Alister dönüyor, bizim de onu takip etmemizi bekliyor.

Halen'in bakışları kısa bir süre benimkilere değdikten sonra Alister'ın arkasından camla çevrili bir ofise doğru ilerliyor.

Alister kapıyı kapattıktan sonra Halen çantasından basılı bir rapor çıkarır ve ajana doğru iter. "İşte son profil. Gerekli takip raporları size departmanım aracılığıyla verilecektir."

Alister raporu bakmadan kabul eder ve masanın üzerine koyar. Sonra telefonunun ekranına dokunur. Bir yazıcı uyanır ve kağıtları çizmeye başlar.

Halen kararsız bir şekilde çantasının askısını kavırıyor. "Dava için artık bir değerim kalmadığı ve olay yeri incelemem tamamlandığı için bugün ayrılıyorum. Ancak" -bana bakıyor- "Profesör Locke hala değerli bir varlık olarak görülmeli ve davada kalmalı, çünkü gelecekteki suç mahallerini veya keşifleri deşifre etmek için onun uzmanlığına ihtiyaç duyulacak."

"Departmanınızın birkaç dakika önce bana gönderdiği keşif gibi mi?" diye uyarıyor ensesini ovuşturarak. "Görünüşe göre soruşturmanız tamamlanmamış. Tabii güncellenmiş profiliniz sazlık otlarının altında bulunan işaretleri dikkate almıyorsa. Yoksa bu güncellemeyi sizden telepati yoluyla mı almam gerekiyordu?"

Halen meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Bu benim departmanımın keşfiydi," diyor, "bu yüzden uygun kanallardan geçti-"

"Hangi işaretler?" böldüm. "Neden bana söylenmedi?"

Alister öfkeli bir ifadeyle bana döndü. "Tutukluydunuz ve her güncellemeye vakıf değilsiniz. Sadece benim onayladıklarım."

"Seninle konuşmuyordum." Halen'e dönerek ona sırtımı dönüyorum. Cevap vermeyince başımı salladım. "Gravürler yüzünden. Turnabout'un adil oyunu o zaman."

Uzun bir nefes alır. "Hayatları riske atacak kadar önemsiz biri değilim. Ajan Alister'ın da belirttiği gibi, siz gözaltındaydınız ve ben zaten davadan alınmışım."

"Artık kaldırılmıyorsunuz," diye araya giriyor Alister. "Saha ajanlarından oluşan bir ekip, işaretlerin düzgün bir şekilde işlenebilmesi için kamışları sökmeye başlamak üzere ölüm tarlalarına doğru yola çıktı bile." Aramıza bakıyor ve her birimize sert, azarlayıcı bir bakış atıyor. "Kırk sekiz saat. Lanet olası gerçek bir şüpheli istiyorum ve ikinizin de bana bir isim vermek için kırk sekiz saati var."

Yere bakan Halen içsel bir mücadele verir ve Alister'ın kaşlarını çatmasıyla karşılaşır. "Evet, efendim."

İçimdeki ilkel dürtü onu kana bulamak için alev alev yanıyor. Ona boyun eğmiyor.

Halen kapıya yönelirken, "Dr. St. James, bir şey daha var" diye ekler. Kapı aralığında geziniyor. "Dr. Verlice istifasını verdiğine ve resmi olarak birimden ayrıldığına göre, Locke'un psikiyatristi olarak siz atandınız."

"Ajan Alister, bu benim özel alanım değil-"

"Doktoran yok mu senin?" Masadaki yazıcıya doğru dönmeden önce retorik sorusunu yönelterek onun sözünü kesiyor. "O zaman onu kullan. Sizin de altını çizdiğiniz gibi, bu davanın aciliyeti ve zaman kısıtlaması nedeniyle tüm kaynaklarımızı kullanıyoruz."

Alister basılı sayfaları bize uzatıyor, her iki elimizde de ince bir deste var. "Hepimiz aynı fikirdeyiz, işte Büro'nun resmi laboratuvar sonuçları."

İstifa eden Halen raporu kabul ediyor ve Alister'ın başka bir emir vermesine fırsat vermeden ofisten çıkıyor. Elimdeki kopyayı alıp merakla inceliyorum.

- Organlar ve vücut parçaları, olay yerlerinin keşfinden sonraki kırk sekiz saat içinde cesetlerden çıkarılmıştır. Saklandıklarına ya da dondurulduklarına dair bir işaret yok. Suçlunun kurbanları olay yerlerinin yakın çevresinde tuttuğunu gösteriyor.

- Organ ve deri dokularında ilaç veya yabancı madde bulunmamıştır.

- Geyik/geyik analizi. Test amacıyla yapılan keşifte yetersiz hacim sağlandı ve/veya tükürük bozuldu. Veri tabanlarında arama yapmak için dış izi hazırlanmış dökümler.

- Baldıran otu. Onaylanmış türler: *Cicuta douglasii*. Sikutoksin, yutulduktan sonra bir saatten kısa bir süre içinde deliryum, karın ağrısı, bulantı, kasılmalar, kusma ve şiddetli nöbetlerle sonuçlanır ve çoğu zaman ölüme yol açar.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı Locke?" Alister sorar.

Sayfaları katlayıp takım elbisemin iç cebine yerleştiriyorum, sonra da yüz hatlarımı doğal, duygusuz hallerine bırakıyorum. Alister değişimdeki farkı fark etti.

"Neden benekli baldıran değil, Sokrates'i öldüren baldıran türü?" Akıl yürüterek soruyorum. "Tarihsel olarak daha doğru ve suçlunun temasına daha sadık olurdu."

Alister bana sadece boş boş bakıyor. "Ben botanikçi değilim Locke."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu su baldıranı türü mü? Dünyanın en zehirli ve en ölümcül türlerinden biridir." Başka bir deyişle, suçlu bir sebepten dolayı anlattıklarından sapmıştı. "Ben olsam bu kasabada kimi gücendirdiğime dikkat ederdim, Alister. Ne de olsa şüpheli büyük ihtimalle buranın yerlisi ve şimdilik yemeklerinizi hazırlayanlar da buranın yerlileri."

Yüzü kızarıyor, öfkesi boynundaki damarlardan dışarı taşıyor. "Herkesten daha zeki olduğunu sanıyorsun," diyor, kısık gözlerle beni süzerek. "Ona nasıl baktığını görüyorum."

Kan dolaşımda bir öfke akımı kaynıyor ve tüm numaraları bırakıyorum. "Ona nasıl baktığını görüyorum."

Çenesi geriliyor ve yavaşça başını sallıyor. "Ofisimden defol git."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle öfkeli bakışlarını tutuyorum. Sonra işimizin henüz bitmediğini bilerek ayrılıyorum.

Binanın ön kapısına tam zamanında ulaşıyorum ve Halen'i karakolun önünde kamp kurmuş medya kalabalığının içinde kaybolurken yakalıyorum. Muhabir kalabalığının arasından bir yol açıyor, bavulunu da arkasından sürüklüyor.

Kalabalığın arasından sıyrılarak kaldırımda ona yetişiyorum. "Sanırım bir seansa ihtiyacım var. Üzerinde çalışmam gereken bazı sorunlar var, Dr. St.

James."

"Ben senin doktorun değilim," diyor, hızını artırarak. "Bu etik olmaz."

Karanlık düşüncelerim birlikte ne kadar etik dışı olabileceğimize dolu.

Başparmağımdaki halkayı birkaç kez çeviriyorum: "Profilinizde Üç Metamorfoz'dan hiç bahsedilmemiş." Ona bakıyorum, daha hızlı yürüyor. "Yerel halka hiçbir ayrıntı vermemişsin."

"Tüm detaylara ihtiyaçları yok. Bu sadece gerçekleri bulanıklaştırır. Şüphelinin yerini tespit etmek için sadece suçlunun eşkalini bilmeleri yeterli."

"Bu şüpheliyi merak etmiyor musun?" Adımlarım onunkilere uyarak soruyorum.

Otelin boyalı kapısına ulaşıyor ve ben de ona kapıyı açıyorum. İçeri girmeden önce bir an tereddüt ediyor. "Devyn zeki ve yetenekli," diyor. "Eğer münzevi onların adamıysa, ne yapacağını bilir."

"Eğer oysa, malikanede olmayacaktır. Bunu sen de kadar iyi biliyorsun. O çoktan mağarasından indi, Zerdüş'tün adımlarıyla yürüyor. Onu dışarı çekmenin tek bir yolu var."

"Artık senin yöntemlerinle ilgilenmiyorum."

"Çünkü gerçekte yüzleşmekten korkuyorsun."

Merdivenlerde duran Halen, desenli, yıpranmış halıya bakar. Sonra bavulunu alıp merdivenleri çıkmaya başlarken, "Aramızda hiçbir şey yok," der.

Ona meydan okumadan önce inişe ulaşana kadar bekliyorum. "Dilimde kalan tadın farklı söylüyor."

Güzel yüzü pembenin en soluk tonuyla kızarıyor. "Egonun bunu kabul etmene izin vermeyeceğini biliyorum ama sen özel değilsin Kallum," diye çıkışıyor. "Daha önce de kendimi bir suçlunun zihin yapısına sokarken kendimi kaptırmıştım. Ve dün gece de bundan ibaretti."

"Gerçekten çok güzel yalan söylüyorsun, tatlım."

Yüz hatları ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Amacın beni küçük düşürmekti," diyor. "Beni kıvranırken görmek ve küçük düşürmek istedin. Buraya ne için geldiysen onu aldın. Ben de profili bitirmek için ihtiyacım olanı aldım. O yüzden artık rol yapmayı bırakalım. Bu dava üzerinde kırk sekiz saat daha çalışacağız, sonra bitecek."

"O zaman kaçabilirsin. Ama ondan önce, belki de olay yerindeki işaretleri kontrol etmeliyiz. Benden sakladıklarına."

Otel odasına doğru döner "Ne istersen yapabilirsin, Kallum. Ben biraz uyuyacağım."

"Peki bunu nerede yapacaksın?"

Anahtarı almak için elini cebine atıyor ve soluk soluğa bir küfür savurarak anahtarı çoktan masaya teslim ettiğini mırıldanıyor.

Kapının pervazına yaslanıp Stoll'dan aşırıldığı oda anahtarını havaya kaldırıyorum. "Anahtarın burada, oda arkadaşım."

Sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi koridora doğru bir bakış atıyor, omuzlarına bir yorgunluk çöküyor. Sonra anahtarı elimden kaptı. O kendi odasına girerken ben de odama giriyorum ve onunla açık, bitişik kapı aralığında buluşuyorum.

"Işıklar açıkken sevişmeyi tercih ederim," diyorum. "Senin ne?" Elini kapı koluna dayayarak, "İyi geceler, Kallum" diyor.

O kapıyı kapatırken, ben onu yakalıyorum ve omzumla açık tutuyorum. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Tatlı rüyalar, Halen."

Kapıyı kapatmasına izin vermeden önce dar kapı aralığında gergin bir hava oluşuyor. Kilidi yerine kaydırırken zincirin takırtısını duyuyorum.

BRIDGE TO REBIRTH

KALLUM

Ieytanın boş elleri kullanması üzerine türetilmiş özdeyişi ilk kaleme alan Chaucer olabilir. Yüzlerce yıl sonra, sözcükler değişmiş, ancak anlam değişmemiştir.

Yaptığımız için hâlâ şeytanları suçluyoruz.

Halen uyurken, boşta kalan ellerimi bu gece için gerekli eşyaları aşırarak meşgul ettim.

Zaman her zaman düşmandır.

Otel odama yeniden girdiğim ve Halen'in günahkâr kokusu mideme ucuz bir darbe indirdiği an, sahip olduğum sabır tükendi.

Şampuanının kokusu, kan dolaşımımı istila eden bir toksin gibi havaya karışıyor. Vadideki zambak çekici bir şekilde kapının altından süzülüyor. Ylang- ylang duyularımı bir kıskaçla sarıyor. Şiddetli saldırı beni kör bir öfkeyle kavırıyor, ta ki bitişik kapıyı omuzlamak zorunda kalıp zincir sürgüsünü menteşesinden koparana kadar.

Eşikte belirirken göğsüm kabarıyor, kemiklerimi saran sinirlerim geriliyor ve şiddetli arzuyu dizginlemeye çalışırken kaslarım yanıyor.

Banyonun ışığı karanlık odaya yayılıyor ve Halen'in çarşafın altındaki kıvrılmış figürünü düşmüş bir melek gibi yıkıyor.

Belirgin bir kısıtlamayla arzumu bastırıyorum ve kendimi odanın köşesindeki sandalyeye oturtuyorum. Ellerimi kalçalarımın dayayarak onun uykusunu izliyor, nefes alış verişlerini dinliyorum. Bacakları yorganın altında seğiriyor ve yumuşak bir inilti çıkararak irkiliyor. Zihni dinlenmesine izin vermiyor, bedeni buna hayati derecede ihtiyaç duysa bile.

"Kallum..."

Dudaklarından dökülen isimle tüm vücudum geriliyor.

Örtüleri sıyırıp onun kalçalarının arasına girmenin kötü cazibesi zihnimde yıkıcı bir yol açıyor ve beni

Lanet olası akıl sağlığı.

Gecenin bir yarısı dűşüncelerimize sızan ve bizi iyi ile kötü arasındaki çizgide ayartan güzel ve kötü şeylerdir. En derin, en sapkın arzularımızı kışkırtan o işkence gibi güzel günahlar. Bizi karanlıkta besler, zayıf bir alevi körükleyerek artık karşı koyamayacağımız bir cehenneme dönüştürür.

O benim alevim.

Ve ilham perimin beni diri diri yakması için yalvarıyorum.

Duyularım çılgına dönerken, onun sakarın korkusunu tadabiliyorum. Sessiz ığlığı sırtımdaki tırnakları tırmalıyor. Nabzının avucuma vurduğunu hissedebiliyorum. Ona olan ihtiyacım elle tutulur gibi. O benim lanet etime kazınmış.

Onun uyumasını izledikçe, arzularımı gerçekleştirme dürtüm daha da güçleniyor.

Kendimi tutarken parmaklarım kalalarımaya gömölüyor. Kot pantolonumun azgın sikimin üzerindeki en ufak aşındırıcı sürtünmesi neredeyse beni azdırıyor.

Bu yüzden gözleri sinsi cazibeyi ortadan kaldırmak için açıldığında, rahatlama bedenime çarpıyor.

Varlığına kendini yataktan dışarı atarak ya da çığlık atarak tepki vermiyor. Uykusundan uyandığında bile yumuşak ve uysal oluyor.

Kendine geldiğinde ela gözleri üzerimde geziniyor. "Kapının zincirini nasıl özdün?"

Zorla nefes verirken daralan göğsümdeki gerginlik azalıyor. "Bir tahta parçası beni senden uzak tutamaz. Rüyanda ne görüyordun?"

Saçlarını alnından süpürürken bana ciddi bir şüpheyile bakıyor. Sonra kırık zincir kilidini görmek için kapıya bakıyor. "Sigiller," diyor, sesi uykudan gırtlaktan gelen bir törpü gibi.

Onun cezalandırıcı kokusunu içime çekiyor, burun deliklerim onun itirafıyla alevleniyor. "Devam et."

"Vücudumda bir sembol belirmeye başladı" diyor. "Her . Neden ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belirsizdi, tüm rüyalar gibi."

Kendini yatak başlığındaki yastığa doğru itiyor. Geceliğı göğüslerini sıkıca sarıyor. Pembe külotunun bir parçası çarşafın üzerinden görünüyor. Onu gördüğümde kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyor.

"Mühür ilk nerede ortaya çıktı?" diye sordum.

İnce kaşlarının tereddütlü bir kavis, sonra çarşafı cesurca aşağı çekiyor. Bakışlarını parmaklarıyla yönlendirirken nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. Karnının üzerinden, kalçasının üzerinden. Bacaklarını ayırdığında ve parmakları uyluğunun en iç kısmının baştan çıkarıcı tenine yerleştğinde ciğerlerim oksijen için yanıyor.

"İşte," diyor.

Her ne kadar kontrollü olsam da koptu.

Sandalyeden kalkıp yatağın kenarına doğru ilerliyorum ve ona ulaştığımda dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Nefeslerim ciğerlerimden kaçmaya başladı.

Gözlerinde bir korku közü kıvılcımlanıyor ama bu, egemenlik için savaşı karanlık duygu girdabını bastıracak kadar güçlü değil. Şehvet. Öfke. Tehlikeye boyun eğme arzusu.

Direnmek sadece açlığı artırır. Arzularımızı kontrol altında tutmak için verdiğimiz sürekli savaş yorucudur ve sonunda o tatlı teslimiyet bizi ele geçirdiğinde, kendimizden geçme hali ilahidir.

"Mühür neye benziyordu?" Kısıtlama gergin kaslarımı kemiklerimin etrafına sarıyor.

Telefonu kısa süreliğine dikkatini çekmek için yanar. Cihaza uzanır ve bir mesaj okur. "Devyn münzevi şüphelinin yerini tespit edemediklerini söylüyor. Gerçekten daha iyi bir lakap seçebilirdi. Ama Alister'ın ekibi arama çalışmalarına katılmış."

Telefonu elinden alıp yatağın üzerine fırlatıyorum. "Bulunamayacağını biliyordun. Onu nasıl bulacağını da biliyorsun."

Gergin yutkunması boğazında davetkâr şekilde sürüklenirken beni araştıran bir bakışla kısıtıyor. "Seninle bu akıl oyunlarını oynamayacağım, Kallum." Yorganı kenara fırlatıp yatağın diğer tarafına doğru kayıyor.

Ayak bileklerinden tutup kendime doğru çekiyorum, sonra da sırt üstü çeviriyorum. Bir elimi boğazına doladığımda damarlarımda vahşi bir arzu ateşleniyor. Parmaklarımı ensesinde birleştirip başparmağımı çenesinin altındaki yumuşak kıvrıma bastırıyorum ve tek bir sert hareketle onu kendime doğru çekerek yüzünü benimkinin tam altına getiriyorum.

Dizlerinin üzerinde dengede duran Halen titrek bir nefes alıyor. Onu istediğim yerde tutarken vücudu titriyor.

"Mühür neye benziyordu?" Bu kez talep ediyorum, sesim kükürt üzerine ateş gibi.

Gözlerini kırıştırıyor, nabızı avucuma çarparken bakışları sertleşmiş yüz hatlarımda geziniyor. Çekinerek elini bileğime götürüyor ve mürekkepli bir deseni ortaya çıkarmak için kolumu geriye doğru kaydırıyor.

"Bunun gibi," diyor, sesi sinirden boğuluyor. "Ama üzerinde bir çizgi vardı. Ve dövmelerini gördüm. Aşırı yorgun ve stresliyim." Yutkunuşu avucumu okşuyor. "Anlamını bilmek istesem bile hatırlayamazsın."

Boştaki elimle gömleğimin yakasındaki düğmeleri açarak mazeretlerini etkili bir şekilde susturuyorum. Gömleği açtığımda gözleri dövmelere kayıyor ve narin nefesi tenimi okşuyor.

Şok olmuş sessizliği açlığımı daha da artırıyor ve elini kavrayıp parmaklarını sol göğüs kafesime oyulmuş mühre bastırırken dişlerimi gösteriyorum - rüyasında gördüğü tasarımı.

Vücudumdaki dövmelerin çoğunu gördü. Rüyaları, beni Haberci katil olarak adlandırmaya yönelik saplantılı arzusunun ve aşırı çalışan ruhunun bir tezahürü olabilir. Mantıklı bir analiz.

Yine de bastırılmış arzularımız yüzeye çıkmak için savaştığında, okyanusa doğru yeni bir kanal oluşturan suyun yıkıcı gücü gibi, herhangi bir çıkışta şekil almaya çalışırlar.

"Wellington'ın öldürüldüğü gece bunu derime kazıdım," diyorum. "Anlamını ve amacını biliyorum, çünkü her lanet gün unutmama izin vermiyor."

Teslim olurken meraklı bakışları içimi yakıyor. "İşaret nedir?" "İlham perimin mührü."

Ağzını açıyor, tereddütü aramızdaki havayı tıkıyor. Daha fazla araştırmıyor. Çünkü sorarsa, cevapla ne yapacağına karar vermek zorunda.

Onu bırakmadan önce, kendim için bir şey alıyorum.

Elimi onunkinden çekip kolunu geri sardım. Kelepçeyi titreyen kolundan yukarı iterken onu sıkıca tutuyorum. Bu sefer beni reddetmiyor.

Parmaklarım pürüzlü, eğimli yara dokusunu sıyrıyor, ama kalbimin kafesine çarpmasına neden olan şey kaza sırasında aldığı yara değil.

Yara izinin üzerine dövmeyle yazılan kelimeler şöyle: *Kişi kendi bahçesini yetiştirmelidir.*

"Bu Voltaire," diyor, sesinin yumuşak temposu kafamın içine yayılıyor. "Ama bunu biliyorsun, eminim. Bana şimdiki zamanda kalmam gerektiğini hatırlatıyor."

Candide'den alıntılanan cümleyi biliyorum ve bu cümlenin onun için ne anlama geldiğini ve bu cümleyi cildine damgalamanın onun için neden zorunlu olduğunu da biliyorum. Bu mantrayı her gün kendine okuması.

Dehşeti o kadar somut ki boğazımın arkasını yakıyor.

"Eğer vücuduna kazınacak bir filozof olsaydı," diyorum, parmaklarımı yara izine kazınmış sözcüklerin üzerinde hafifçe gezdirerek, "bu senin için benim seçimim olurdu."

Bakışlarının altında cüretkâr bir şey yanıp sönüyor ve yemin ederim ki o iri peri gözleriyle bana bakmaya devam ederse, nabzının lanet olası hipnotik ritmi beni baştan çıkarırsa, yapacağım katliamdan ben sorumlu olmayacağım.

Başparmağımı çenesinin altından çekip çenesi boyunca gezdiriyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum.

"Dün gece," diyor, "yaptığın şeyi söylediğinde..." Yutkunuyor. "Acımla alay etme, Kallum."

Boştaki elimle kolunun yenini indirerek kederinin bu kısmını saklamasına izin veriyorum ama kolyesini gömleğinin altından çıkarıp saklandığı yerden çıkarıyorum. Sonra parmağımı omzundaki gizli ısırık izinin üzerinde gezdiriyorum. "Acını benden saklama, ben de saklaman için seni asla utandırmayacağım."

Yüz hatlarına çiğ bir kırılganlık sızıyor. Dengesini yeniden sağlamak için elini göğsüme dayıyor. "Acımdan zevk alıyorsun."

Bu bir suçlama olduğu kadar bir sorudur da.

Yüzümde tehlikeli bir gülümseme belirliyor. Onu bir kez daha sıkıca tutarken, ağzımı kulağının yanına indiriyorum. "Bana psikanaliz yapma doktor." Geri çekiliyorum ve kesik nefeslerini tatmak için dudaklarına yaklaşmadan önce kokusunu yakıcı bir şekilde içime çekiyorum. "Sana yapmak istediğim çok ama çok kötü şeyler... ikimiz de zevk alırız."

Bir ürperti vücudunu sarsıyor ve dudaklarını yalıyor. Onu yatağa sabitlemek için duyduğum talepkâr dürtü, zayıf kontrolümü yok etmekle tehdit ediyor.

Tehlikeyi sezerek bakışlarımı yakaladı. "Artık neyin gerçek olduğunu söyleyemiyorum."

Gergin bir nefes bırakıyorum. "Aramızda hiçbir zaman *rol* olmadı, küçük Halen. Bu gerçek. Aramızdaki her şey... hiçbir şey daha gerçek olmadı."

Yerçekiminin içgüdüsel cazibesi beni esir alıyor, çekimi çok güçlü. Daha fazlasını isterse, lanet olası bir damarı açacağım ve her gerçeğin kanamasına izin vereceğim - ama yine de tehlikeli kenara çok yaklaştığını bilecek kadar dikkatli.

Korku, gümüşi bakışlarının derinliklerinde yükseliyor ve elini bırakarak dokunuşunu kaldırıyor. Kopan bağıın gücünü iliklerime kadar hissediyorum.

Gırtlaktan gelen bir lanetle, pençelerimdeki açlığı bastırıp onu serbest bırakıyorum. Zorla geri adım atarak gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Odanın karanlığı bastırıyor.

"Kırk sekiz saatten az kaldı," diyorum ve ona kısıtlı zamanımızı hatırlatıyorum.

Kendini yatağa bırakıyor ve bacaklarını altına çekiyor, nabzımı daha da kötüleştirmek için bana külotunun kışkırtıcı bir görüntüsünü sunuyor. Hâlâ dün gecedен kalma tadını alabiliyorum. Bu dayanıksız bariyer, malzemeyi yırtmam ve benim olanı talep etmem için beni cesaretlendiriyor.

Yüzeyini kazımaktan başka bir şey yapmadım. Sadece şeffaf bir peçe kaldı.

Telefonu eline alıp ekrana dokunmadan önce boynuna dokunuyor, düşünceleri içine çekiliyor. Sanki bir düğmeyi çevirir gibi, ördüğü duvarların onu benden koruduğuna inandığı rahat kişiliğine kayıyor. Sonra ekranı bana doğru çeviriyor.

"Departmanımdaki bir analist sazlıklarda bir şekle dikkat çekti," diyor ve onu saklamakla suçladığım bilgiyi bana sunuyor. "Bir daire."

Ve böylece, parmaklarımın arasından tekrar kayıp gidiyor.

Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp dikkatimi görüntüye veriyorum. Havadan çekilmiş bir fotoğraf. Daire, sazlıkların zemini işaretlemek için kırıldığı yerde açıkça tanımlanmış.

Halen başka bir ekrana geçiyor, tavrı giderek sabırsızlaşıyor. "Alister'ın ekibi bunun bir ritüel olduğunu doğrulayan bir güncelleme yayınladı, tanımlanamayan bir nesne tarafından toprağa oyulmuş."

"Bir thyrsus," diyorum, ona belirtilen cevabı vererek. "Dionysos ve takipçileriyle ilişkilendirilen asa. Törenler ve ritüeller sırasında kullanılırdı. Şüphelinizin de bunu kullandığını varsayabiliriz."

Telefonundaki sekmeyi kapatıyor ve cihazı bir kenara koyuyor. "Gözleri bu kadar yüksekteki ağaçlara bağlamak için kullanılmış olabilir mi?"

Hâlâ mantıklı açıklamalara, açıklanamaz ve tuhaf olanı bir araya getirmenin bir yoluna ulaşmaya çalışıyor. Çünkü ayaklarının altındaki katı toprak parçalanmadan önce yaptığı şey buydu, eskiden olduğu kişiydi.

"Halen, her şey mümkün." Duruşma sırasındaki iddiasını hatırlayarak sırtıtıyorum. "Bir keresinde bunu söylememiş miydin?"

Bakışları uzaklara dalıyor, stresli yüz hatlarında kırılğan bir farkındalık belirliyor. Beyaz perçemini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bacaklarını koltuğun üzerine atıyor.

yatağın yanında. "O zaman olay yerinde bağlantı kurabileceğimiz hiçbir şey kalmadı."

Kollarımı ön kollarıma kadar kıvrıyorum, bedenim hala gergin ve etim aşırı ısınmış durumda. Saplantılı düşüncelerimi kafesleyerek örümceği baştan çıkarıcı bir avla cezbetmeye çalışıyorum.

"Anlatısı," diyorum ve o da bana çatık kaşlarla bakıyor. "Hikayesini birbirine bağlamak, o anlaşılması zor sebep. Sahnelerde aradığınız şey bu değil mi?"

Bakışları temkinli bir şekilde azalıyor. "Sanırım onun nedenini yeterince ortaya çıkardım," diyor ve bana yöneltilen çifte imayı kaçırmıyorum.

Başparmağımdaki halkayı birkaç kez döndürüyorum. "Aklını yitirmiş bir zihin doğrusal düşünmez," diyorum. "Kendi tasarımına göre aşamalardan geçiyor. Yakında ziyafet çekecek."

Elimden kaçarak telefonu çarşafın üzerinden aldı ve yatağın ayakucunda durdu. "Yerel halk şüphelilerini herkesten daha iyi tanır." Mesajlarını tarıyor, sonra açık bavulundan bir kot pantolon çıkarıyor. "Belki de onların izinden gitmenin zamanı gelmiştir."

"Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum.

Bitişikteki kapıyı açıyor, kırık zincir tahtaya çarpıyor. "Aramaya yardım edeceğim." Kapı aralığını işaret ediyor. "Ve sen de kendi odana gidiyorsun."

İki günden az bir süre sonra Briar'a geri döneceğim. Ve o benim ulaşamayacağım bir yerde olacak.

Kendimi sandalyeye yeniden oturtuyorum ve ondan bıkkın bir nefes alıyorum. "Kallum-"

"Uçuruma baktı," diyorum, sesimdeki çakıllar kısakan sigortamı yansıtıyor. "Anlatı ritüel zemininden kaynaklanıyor. *Biz de* oraya gidiyoruz."

"O zaman git." Parmaklarını aceleyle saçlarında gezdiriyor. "Çünkü eğer benimle paylaşmadığın bir bilgin varsa... ya söyle, ya da aksi takdirde Devyn'e yardım edeceğim. Ona borçluyum."

Damarlarımda hararetli bir öfke dolaşıyor. Bacaklarını kot pantolonunun içine sokmasını izlerken çenem geriliyor. Kime borçlu olduğunu düşündüğü konusunda düzeltilmesi gerekiyor.

Pantolonunun düğmelerini iliklerken bakışlarım onun seksi poposuna takılıyor ve sabırsızlığımı dizginlemek için yakıcı bir nefes çekiyorum. "Uçuruma baktı," diyorum. "Ölümün gözlerinin içine baktı. Tüm bunların bir hiç uğruna olduğunu, yaptığımız her şeyin anlamsız olduğunu çünkü her şeyin sona erdiğini fark etti."

Yüzünü bana dönüyor. "Herkes bir noktada bunun farkına varır," diye karşı çıkıyor. "Bu büyüklükte bir ayrışmayı haklı çıkarmak için yeterli bir neden değil."

"Ama gerçekten öyle mi?" Onunla göz teması kurmaya zorluyorum. "Hepimizin sonumuzla ilgili belli belirsiz bir hatırası vardır. Ama kaçımız ölümlülüğümüzle gerçekten samimi bir düzeyde yüzleşiyoruz ki, bir kez öğrendiğimizde - bir kez tüm varoluş durumumuza bulaştığında - Bir zamanlar olduğumuz gibi hayata geri dönemeyiz."

Sözlerimi daha da içine alıyor gibi görünüyor ve ulaşamayacağı kadar uzağa kaymasından duyduğum ani endişe nefesimi kesiyor. "Zerdüşt için nasıl bitiyor?" Düşüncelerini değiştirerek soruyorum.

"Bitmiyor," diyor mantık yürüterek. "En azından gerçek anlamda bitmiyor. Son günahının üstesinden geliyor. Merhamet... acıma. Sonra bir aslan var ve yazarın kibri düzyazıya sızıyor."

Ağzım eğik bir gülümsemeye dönüşüyor. Haksız değil; Zerdüşt, Nietzsche'nin ilahi bir tasviridir. Filozoflar egolarını beslemeye karşı koyamazlar. Ama mantık ve rasyonel çıkarımlar sadece onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmaya hizmet edecektir. Ve bana hiç faydası olmayacak.

Perdeyi indirmeye başlamanın zamanı geldi.

"Nietzsche akıl yerine içgüdüyü savunurdu." Dirseklerimi kolçaklara dayayıp parmaklarımı birleştiriyorum. "Güç istenci. Esasen, irademizin evreni değiştirdiği inancı. Suçlunuzun sonucuyla ilgili sakatlayıcı korkusunun, bedeninin zayıflığının ortasında, bu inanca tutunacaktır."

Yatağın kenarına oturur ve başını ellerinin arasına alır. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz, Kallum. *Mağara Alegorisi*'ni ilk okuduğumda tavşan deliğine düşmüş gibi hissetmiştim. Yine de her sembolizmi kendi sanrısına dahil etti." Nefesini üflüyor ve saçlarını geriye doğru itiyor.

ellerini boynunun arkasına koydu. "Her şey birbirine bağı. Sanki cevaplara, tüm parçalara zaten sahipmişim gibi, ama bulmacayı bitirmek bir milyondan fazla karmaşık parçayı bir araya getirmeye çalışmak gibi."

"Eşzamanlılık," diyorum.

"Ama şimdi çok yorgunum." Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Daha fazla tavşan deliğı yok, daha fazla varoluşsal gezinti yok. Gerçeklere ihtiyacım var. Ya da... Gitmem ve vakayı çözenlerin işlerini yapmalarına izin vermem gerekiyor."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kaçmak senin varsayılan özelliğın."

"Benim hakkımda gerçek hiçbir şey bilmiyorsun."

"Başınızı döndürecek şeyler biliyorum." "Bu insanları nasıl kurtaracağımı düşünmeye çalışıyorum-"

"Bugün ayrılırken araba kiralamayı mantıklı bulmuştun," diyorum. "Nereye gitmek için?"

Sorum onu duraksattı. Kapıya doğru baktı. "Emin değildim," diye itiraf ediyor.

"İkimizin de ait olduğı bir yer yok." Başımı eğiyorum. "Biz lanet bir çift değil miyiz?"

Alaycı bir nefes veriyor. "Evet. Çıldırımış, katil bir şeytan ve hayatların tehlikede olduğı acil bir davanın ortasında onun üzerine gitmesine izin veren ilgisiz bir profil uzmanı." Başını sallıyor, iğrendiğı yüz hatlarından belli oluyor.

Dudaklarımı okşayan şeytani gülümsemeye engel olamıyorum. Ayağı kalkıp ona doğru yürüyorum. Bakışlarını yere dikmiş, ben de dizlerimin üzerine çöküp yüzünü avuçluyorum.

"Acı çekerek düşmek kaosa doğru bir iniştir," diyorum yumuşak teninin tadını çıkararak. "Bu en karanlık bilinmezlik, en büyük dehşettir. Ama uçurumdan çıkış en hassas anlarda kendini gösterir."

Bakışları bana odaklanıyor ve gözlerinde bir umut kırıntısı -gerçek umutsuzluğun ortasında her zaman çok zor bulunan o nadir duygu- parlıyor. İçindeki huşu şişeleylebilseydim

egom ziyafet çekebilir ve asla aç kalmaz. Ama benim oburluğum onun yumuşak karnına değil.

Elimi ensesine götürüyorum ve parmaklarımı saçlarına batırıyorum. Saçlarını kavırıyorum ve ayağa kalkarken başını geriye itiyorum. Yüzüne bakarak, onu saran duygusal korkuyu içime çekiyorum.

Diğer elimi göğsüne dayayıp kalbinin şiddetli çarpıntısını emiyorum.

"O gün avluda sana yaklaştığımda," diyorum, "kalbinin ilk kez attığını hissettin." Yanıt olarak kalp atışları hızlandı. "Seni korkutan da buydu."

Tutuşuma karşı mücadele ediyor, tırnakları bileklerime hilaller kazıyor. "Her şeyi büküyorsun-"

"Bu ateş gerçekten de neden bana deli gibi aşık olduğunu açıklıyor," diye devam ediyorum. "Kariyerin tehlikedeyken bile beni düşünmeden edememenin nedeni buydu."

Mücadelesi durur. Nefesleri kesiliyor ama inkar etmiyor.

"Seni boğabilirim." Başını daha da geriye çektim. "Bu seni korkutuyor mu?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Hayır."

Bakışlarım onun yüz hatlarında geziniyor, gerçeği kendim için değerlendiriyorum. "Ölüm seni korkutmuyor," diyorum, "çünkü kaybetmekten korkacak hiçbir şeyin kalmadı. Uçuruma baktın, en büyük dehşetinle yüzleştin ve şimdi hiçbir şeyden korkmuyorsun."

Sertçe yutkunur ve şehvetiyle dehşetinin sarhoş edici karışımı en güçlü afrodisyaktır.

"Ben hariç." Dilimi dişlerimin üzerinden kaydırıyorum. "Benimle ilgili her şeyden korkuyorsun. Kontrolünü kaybetmen için seni kışkırtmamdan. Zihnindeki o karanlık hapisanenin kafesini sarsmaya cesaret etmemden. Ama en çok, sana *hissettirdiklerimden* korkuyorsun. Bu seni o kadar derinden korkutuyor ki bana her baktığında tadını alabiliyorum."

Kalp atışları hızlanıyor, avucuma çarpıyor.

"Neden korkuyorsun, Kallum?" diye soruyor, sesi nefes verirken kesiliyor.

Gülümsemem düşüyor. "Sanki sana benim üzerimde başka bir güç verecekmişim gibi, tatlım." *Cık cık*. "Kendi bilmecelerini çözmen gerekecek."

Elimi göğsünden çekip yüzüne dokunuyorum. Başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde öyle yoğun bir özlemle gezdiriyorum ki, dişlerim ihtiyaca karşı gıcırıyor.

"Ne kadar acı çekersen, acın o kadar derinleşir, kendinden geçmen o kadar sarhoş edici olur." Dudaklarımı ıslattım. "Dün geceki çılgınlığın seni bu kadar baştan çıkarmasının nedeni buydu, Halen. Sen cehennemi yaşadın. Bunun üzerindeki her şey katıksız, dönüştürücü bir coşkudur. Bu Nietzsche'nin *rausch*'u. Felsefe taşına giden yol. Şüphelinin umutsuzca arzuladığı şey."

"Sen kesin olarak delisin," diyor.

"*İstemek* sizi çıldırtıcı derinliklere sürükleyecektir, sizi temin ederim. Ama ateşle, tutkuyla istemelisiniz. İstemekten vazgeçtiğin gün, ölmeye karar verdiğin gündür." Aramıza gergin bir ritim yerleşiyor, hava kalınlaşıyor. "Bunu biliyorum, çünkü ilham perimi asla bulamayacağıma inanıyordum. Benim için son gelene kadar tatmin olmadım. Sıkıldım. Kayıtsız. İlhamsız."

İbadet edercesine, parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Ama sonra sen vardın - ve sen doymak bilmez bir arzuyu ateşledin, dizlerimin üzerine çöküp uğruna sürüneceğim bir arzuyu."

İçindeki korku zirve yapıyor, savunması beni kapatmak için dikiliyor. "Yardıma ihtiyacın var, Kallum," diyor. "Seni o hastanede çürümeye terk etmeliydim."

Derin bir kıkırdama duyuyorum ve elimi çenesine götürüyorum. "Bana ulaşmak için o uçağa yeterince hızlı atlayamadın. Sen de benim gibi saplantının esiri olmuşsun. Gidecek hiçbir yer yok, küçük Halen. Seni rahatsız eden soruların cevaplarını sana başka kimse veremez."

Sözlerimin doğruluğu onun inatçı savunmasını delip geçiyor ve ifadesi açılıyor.

"Ve cevaplar benim yolumdan gidecek çünkü *bana borçlusun*." Kelimeleri ıslatıp ağzına doğru bırakıyorum.

Elimde kalan kısıtlamayla onu serbest bırakıyorum ve o da benden uzaklaşıyor.

"Şimdi, isteyerek mi geliyorsun? Yoksa seni omzuma atıp ağzını bağlayacak mıyım?"

Öfkesi ateşli bir kırbaç gibi bana vuruyor. "Gerçekten deli misin değil misin bilmiyorum ama sen lanet olası bir sadistsin." Öfkeli bakışlarında alaycı bir ifadeyle bir saç bandı kapıyor ve saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde bağlıyor, ardından çantasının yanından çamurla kaplı botlarını alıyor ve kararını veriyor.

Aferin kızıma. Yine de ilk seçenikle gitmediğimiz için hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim.

Odamın kapısına yönelirken, "Benim yöntemlerime güvenmek seni buraya kadar getirdi. Sonuna kadar gitmeye cesaret et, küçük Halen."

"Şeytanın kendisiyle birlikte cehennem çukurlarına kadar." Kesik peri gözleri beni yakıyor. "Bana hangimizin ruhunu sattığını sormuştun. Sanırım artık cevabını aldın."

Kapı aralığında gezinirken bir gülümseme oluşuyor. "Dokuzuncu çember seni ağırlıyor, tatlım."

Ayaklarını çamur çizmelerinin içine sokuyor. "Söylediğin her şeye gerçekten inanıyorsun." Beni bir psikolog gözüyle soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde değerlendiriyor.

"İnanç ve güvenle olan mücadelem üzerinde çalışmak için biraz zamanım oldu. Eğer kendi aklına güvenemiyorsan, o zaman neye güvenebilirsin Halen?" Malzemeleri toplamak için odama dalarken onu bu sözlerle baş başa bırakıyorum.

Şüpheli ile benim en azından bir ortak noktamız var: İkimizin de bir köprüye ihtiyacı var.

Ona göre, yüksek insanlara duyduğu acımanın üstesinden gelmek ve kendini yüceltmeye yönelik amansız arzusunu beslemek için gerekeni yapmak için onları feda etmelidir. Özenle seçtiklerini. Sevdiklerini bile.

Onlar onun köprüsü.

Benim için, hayatları ya da bu şehri kurtarmak için burada değilim. Adaletle hizmet etmek için burada değilim. Pazarlık kozuna ihtiyacım yok.

İlham perimin bana

borcu var. Ve ben de

tahsil etmek için

buradayım.

Köprüm kan ve kemikten inşa edilecek. Korku ve katıksız şehvet.

Tutkularımızı elde etmek için sevdiklerimizi feda ederiz.

Halen'le koridorda buluşmadan önce, ayak bileği monitörümün plastik kaplamasını çıkarmak için bir döner bıçağı kullanıyorum. Devreyi kesmek, uyarı göndermek için sinyal veren şeydir. Devreyi atlıyorum ve pimleri söküyorum. Bandı çıkarıyorum ve bileziği şifonyerin üzerindeki alıcının yanına koyuyorum, böylece sabaha kadar serbestçe dolaşabiliyorum.

Acil durum merdivenlerinin basamaklarını inip otelin arka tarafından çıkarken sessiziz.

Halen cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıyor. "Gerçeği öğrendikten sonra," diyor kiralık arabanın sürücü kapısında durarak. "Kendini öylece teslim etmeyeceksin."

Bakışlarını arabanın tavanında tutuyorum. "Gerçek seni özgür kılar."

Ağzı sert bir çizgide sıkışmış, yavaşça başını sallıyor. "Doğru."

Ona verdiğim dürüst cevapları hiçbir zaman takdir etmedi.

Arabanın kapısını açarken, "İşte sana üzerinde düşünmen gereken bir gerçek daha," diyorum. "Şüphelinizin, başka birinin yükselmeye kendisinden daha layık olduğunu hissetmesi gerekiyor."

Çantasını arka koltuğa atarak, "Peki kim daha layık olurdu...?" diye soruyor. Tüm resim odaklanmaya başladığında sesi titriyor.

Halen, üzerinde ateşli yıldızlardan oluşan bir denizde asılı duran hilal ile birlikte boynundaki elmasa dokunur.

"Ayini gerçekleştirmelisin," diyorum, şüphesini doğrulayarak. "Dionysos'u çağır. Derinlere inin. Şüphelinin senin

yükselmeye ondan daha yakın. Bu onu bir arama ekibinden çok daha hızlı bir şekilde saklandığı yerden çıkaracaktır."

Bu sadece o olabilir. Onun acısı ve ıstırapı kayıplar için bir siren şarkısıdır. İlahi deliliğe ulaşmak için doymak bilmez çılgınlığı onu göksel bir baştan çıkarıcıya yükseltir.

"Bana ne yapacaksın, Kallum?"

"Seni bir içkiyle yıkayacağım," diyorum, düşüncesi bile kanımı kaynatıyor. "Seni nihai baştan çıkarıcı yapacağım."

"Beni kurban edeceksin." Nefes nefese iddiası tenimin üzerinde kayıyor.

İkimize de arzuladığımız şeyi etkili bir şekilde vermek için, Halen'ı bir pagan tanrıçasına dönüştüreceğim. Başını kemikten bir taçla süsleyeceğim, onu çorak bir ağaca yaslayacağım, tam ay ışığının altında, onu kanla yıkayacağım ve onu yemeden önce vücuduna tapacağım.

Aklın, bedeninin ve ruhunun baştan çıkarılması. Kutsal üçlü. Çılgınlığın doruğunda, onun her şeyini alacağım.

Bu *benim* ritüelim.

İlham perimi uyandırma zamanı geldi.

"Hayır, tatlım. Seni asla feda edemem. Arzularım konusunda çok açgözlüyüm." Dudaklarımı acılı bir açlıkla yalıyorum. "Sen yükseleceksin."

AWAKENING

HALEN

T burada hepimiz için bir uçurum var.

Hayatta her yürüyüşümüz, en karanlık korkularımızın ve en derin pişmanlıklarımızın mezarımızın duvarlarını diktiği bir uçurumu şekillendirir. Yatacağımız ve huzur bulacağımız fiziksel bir yer değil, umutsuzluğumuzun boşluğu. Herhangi bir mezardan çok daha karanlık ve herhangi bir fiziksel ölümden daha korkunçtur.

Bu, yalnızlığımızın mutlak kesinliğidir.

Hayatta bağlandığımız tüm sevgi, mutluluk ve bağlantılara rağmen, böylesine nadir, mutlu anlar ancak katlandığımız acılar sayesinde yaşanabilir. Bu Nietzsche'nin temel inancıydı ve ben de bunu acı bir şekilde kabul ediyorum.

Uçurumumuz, cehennemin derinliklerinde ruhları parçalayan iblisler gibi hayatlarımızı parçalıyor. Bu çaresiz acı öylesine dayanılmaz bir azaptır ki, ıstırabımızı sona erdirmek için ölümün unutulmasını bile isteyebiliriz.

Şüpheli benim gözümde korkusu yüzünden zayıftır - çünkü hayatına tutunur, acıdan kaçınmaya çalışır, bilinmezliğe düşmekten çok korkar.

Ancak Nietzsche, kendini aşmanın ancak acı çekerek ve yalnız kalarak elde edilebileceğine inanıyordu. Acıdan başka aydınlanmaya giden yol yoktur.

Korku ve acısının üstesinden gelmek için kullandığı yöntem, zihninin uçurumuna kendi kişisel inişiydi - bir daha asla çıkamadığı, derinlerde çürüdüğü, zihnini deliliğe kaptırdığı bir iniş.

Yoksa deliliği bir kaçış, daha yüksek bir bilgelik bulduğu gerçek bir aydınlanma biçimi miydi?

Gerçeklik öznedir.

Yüksek bir argüman ortaya koyamam ama soğuk ve net bir mantıkla ölümümüzü kabullenmenin bir güç olmadığını iddia edebilirim. Ölüm korkusunun üstesinden gelmek cesaret değildir. Canavarın gözlerinin içine bakmak ve kendimizi ölümsüzleştirmek için şişirilmiş egomuzla kaderimizi alt etmek değildir.

Gerçek güç, kalp acımızı kabul edecek, her gün uyanıp acımızı hissedecek, ıstırabımızı kucaklayacak ve büyük kayıplarımıza rağmen yaşamayı seçecek sarsılmaz bir iradeye ve sakin bir teslimiyete sahip olmaktır.

Ölümün yüzüne baktım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve canavarın önünde

ağladım. En karanlık uçurumun içine battım.

Ama beni korkutan ölümüm değildi; bu dünyada en çok sevdiklerimi beni sonsuz, esneyen bir uçuruma sürükledi.

Hayatımın tüm kırık parçaları keskin bir şekilde törpülendi. Onları bir araya getirmeye çalıştıkça, yırttığım dikiş daha da büyüdü.

Karanlığım sonsuz bir boşluğa uzanıyor.

Kallum'u uçurumumun sivri kayalıklarına çağıran şey de ruhumun o karanlık boşluğuydu. Onu çağırdı. Tam içime baktı ve sürünerek içeri girdi.

Şeytan beni bulana kadar kaybolduğumu sanıyordum.

Acıya karşı sunduğu soluklanmayı, göğsümün ortasındaki dayanılmaz ağrıyı dindiren kollarında hissettiğim uyuşturan merhemi ve dokunuşunun getirdiği mutlu unutuşu arzuluyorum, işkence dolu düşüncelerimi hiçliğe teslim ediyorum.

Bu onun günahkâr baştan çıkarmasıdır.

Ve benim günahım baştan çıkarılma

arzusudur. Onun kötülüğü benimkini

çağırıyor.

İstemenin, arzulamanın, tutkuyla yaşamamanın cazibesi, ben onun çılgınlığına yenik düşene kadar ruhumu çılgınca harekete geçirecek.

Ama delilik acıdan daha katlanılabilir. Belki de Nietzsche'nin ortaya çıkardığı tek bilgelik budur.

Ve belki de bu yüzden Kallum'un fark edilmeden içeri sızmasına izin verdim, tıpkı bir rüyaya girip onu kâbusa çeviren bir iblis gibi.

Bir ağacın arkasından çıkıp ayın alanına girdiğimde o uyanık kâbus etrafımı sarıyor.

Gece gökyüzü, ölüm tarlalarının üzerindeki yıldızların ateşli korlarını boğan ruhsuz bir siyahtır.

Sazlıklar temizlenmiştir. İşaretçiler çemberin çevresini işaretliyor. Ortada bir ateş halkası çıtırdıyor. Ateşin ışığı Kallum'un yüzünün düzlemleri üzerinde dans ediyor, konturlu çukurları gölgeliyor.

O, güzellik ve illüzyonla yıkanan Azrail'dir.

Yine de, her ne kadar iyilik yapma arzusuyla bu davada kalsam da, ben bir şehit değilim.

Şüpheliyi *kıskanıyorum*. Bir an bile huzur veren bu sanrısını *kıskanıyorum*. Eğer bana ailemi geri getirmek için bir canı feda etme seçeneği sunulsaydı.

Benim ailem. Jackson. Bebeğimiz.

Acı gerçek şu ki, özverili bir seçim yapabileceğimden emin değilim. Bu alanda otuz üç kurbanı uçurumdan kurtarmak için durmuyorum.

Ben lanet olası bir uçurumum.

Boş ruhumda ikamet eden şeytanı öldürmek için buradayım.

Kanıt masalarından birine doğru yürürken bohçalanmış giysilerimi göğsüme doğru çekiyorum. Kallum'un yoğun bakışlarının beni izlediğini hissediyorum, sonra ayak seslerinin hışırtısını duyuyorum. Boynumdaki elmasa dokunuyorum, bir an yalnız kalmak için gözlerimi kapatıyorum, sonra tokayı açmak için boynumun arkasına uzanıyorum.

Kallum'un enseme okşayan parmaklarının aşındırıcı hissi nabzımda bir isyan başlatıyor. Ellerim titreyerek kollarımı indiriyorum ve kolyeyi çıkarmasını bekliyorum.

Zincir yakam boyunca kayıyor ve beni çevirirken elimi kaldırıp kolyeyi avucuma bırakıyor. Jackson'ın cenazesinden sonra boynuma taktığımdan beri boynumdan hiç çıkmadı.

Acıyan bakışlardan, dedikodulardan, nişan yüzüğümü ne zaman çıkaracağıma dair söylentilerden sonra.

Kallum bana hararetli gözlerle bakarken parmaklarımı vücut ısımdan hâlâ sıcak olan elmasın etrafında kıvırıyorum.

"Cübbe mor değil," diyor, "ama bu görür. Şimdilik."

Otelimin banyosundan aldığım beyaz, yırtık pırtık bornoz vücudumu gevşekçe örtüyor, kemeri belimi kapatmakta yetersiz kalıyor. Gecenin serin havası tenimin açıkta kalan her bölgesine dokunuyor, Kallum'un bakışlarındaki ateşin ve sel alevinin çarpışıyor.

Kolyeyi katlanmış kıyafetlerimin üzerine koymak için dönüyorum. "Ve sonunda işimiz bittiğinde..."

Ateşin şangırtısı gerginliği kırıyor. Beni kendisine doğru çeviriyor, çenemi ve bakışlarımı kaldırıyor. "O zaman ikimiz de buradan memnun ayrılabiliriz."

Gözleri çakmaktaşı gibi karanlık. Gecede bilinmeyen ve korkulan her şeyi temsil ediyor. Ve yaklaştıkça, odunsu kolonyası ateşin kokusuyla karışarak duyularımı aşırı yüklüyor.

Ağzı benimkine çok yakın duruyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Sadece başımı sallıyorum çünkü omurgamı saran kargaşa ve huzursuzluğun altında bir yerlerde elektrik vızıltısını hissedebiliyorum - bir suç mahalline ilk girdiğimde hissettiğim aynı his, kaynayan eşek arıları yuvası gibi. Fail arkasında bir iz bırakıyor, varlığı toprağa kök salmış ve havaya karışmış, o kadar yoğun ki katranın içinden nefes almaya çalışmak gibi.

Uyumlandığında, zamanın ardında bıraktığı lekeyi görebilirsin. Duyguların titreşimlerini bile algılayabilirsin, Kallum'un beni algıladığı gibi, acım onun karanlık ruhu için bir ziyafet.

Bataklığın titreşen akımı, dudaklarımızın arasından yayılan kıvılcımın yanında solup gidiyor. Aramızda inkâr edilemeyecek kadar güçlü bir kuvvet var. Bunun ne anlama geldiğini ya da yıkımına direnecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum.

Dumanlı havada Kallum'un tadını alarak dudaklarımı yalıyorum ve vahşi bir açlıkla hareketi izlerken karanlık enerjisi bana çarpıyor.

Parmaklarını benimkilere doluyor, sonra beni ateşin iki âlem arasındaki bir dikişi yaladığı çemberin ortasına doğru götürüyor. Biri hayatım boyunca güvendiğim gerçeklik, diğeri ise gecenin yaratıklarının maskeler takıp şehvetlerini doyurmak için sefahat eylemlerinde bulundukları bir ikilik dünyası.

Kallum elimi bıraktığında cübbemi daha sıkı çekiyorum. Kallum toplanan erzaklara doğru yürürken kaba kumaş bana tutunabileceğim sağlam bir şey veriyor.

Topladığı eşyalar.

Odama girmeden önce bu gecenin sonucunu bildiğini kanıtlıyor.

Ben o ziyaret masasına oturmadan önce sonucu biliyor bile olabilirdi.

Bana ayın için niyetini söylediğinde kaçabilirdim. Onu göndermek için gerekli evrakları doldurabilirdim. Hatta Ajan Alister'a yerimi söyleyebilir, telefonumu kayda ayarlayabilir ve ajanların bölgeye gelmesini bekleyebilirdim.

Ve bunların hiçbirini neden yapmadığımı mantıklı bir şekilde kavrayabilmemin tek nedeni kalbimin öfkeli atışları. Öyle ya da böyle, bu geceden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağının farkındalığı.

Sürekli bir belirsizlik içinde var olan biri için değişim en korkutucu fikirdir... ama aynı zamanda en cazip olanıdır.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanan sazların duman dolu kokusunu içime çekiyorum.

Gözlerimi açtığımda Kallum çalınan eşyaları etrafımızda yere dizmişti. Oyma bıçağı. Bir şişe merlot. Geyik kemiklerinden yapılmış bir yüzük.

Ağarmış kemiklerden oluşan halkaya bakıyorum. Bir sarmaşıkla örülmüş kırılğan kemik parçaları, soluk, narin ve ince geyik boynuzlarının dolandığı tabanı oluşturuyor.

Kallum'un otel odasının duvarından söktüğü boynuzlar ve bu sahneye geldiğim her gün yanından geçtiğim geyik kemikleri, bu geceye kadar hep benim için tasarlandıklarını hiç fark etmemiştim. Tıpkı aylar önce, bir delinin şaşırtıcı güzellikteki gözlerine bakarken, onun sonunda bana bağlı olduğunu hiç fark etmediğim gibi.

Telefonumu bıçağın yanına koyan Kallum, küçük hoparlörün sesini yükselterek geceyi ritmik bir davul sesiyle dolduruyor. Durgun alevler, sanki hissedemeyeceğim kadar uykuda olduğum kinetik bir güç tarafından çağrılmış gibi, yanıt olarak canlanıyor.

Kallum ayağa kalkarken, gelgitteki değişimi hissediyorum. Yerçekimi her molekülü kaplıyor, hükmedici varlığıyla elementlere hükmediyor.

Bana doğru dönüyor ve siyah gömleğinin düğmelerini açıyor. Gözleri erimiş, ateşin kıpır kıpır dansını yansıtıyor. Nabzımı hızlandıran güçlü ama zahmetsiz bir şekilde gömleğini çıkarıyor.

Bakışlarım onun sıkı hatlarına, çarpıcı vücudunun düzlemlerini haritalandıran ince oyulmuş kaslarına çekiliyor. O yaklaştıkça, bakışlarım beni bu gece odada tutsak eden mürekkebin izini sürüyor.

Göğsünün ortasında bir geyiğin kafatası bulunur. Girdaplı boynuzlar köprücük kemiğinden yukarı doğru kıvrılıyor ve boynunun her iki yanının alt yarısını sarıyor. O boş yuvalara ilk baktığımda, sanki Kallum'un ruhunun mürekkep gibi karanlığı benimkine akıyor gibiydi.

Ama şimdi bana doğru ilerlerken bakışlarım geyiğe değil, ilham perisinin mührünü, kalbinin üzerindeki ete işlenmiş tasarımı görünce nefesim kesiliyor.

Kallum gömleğini yeni devrilmiş toprağa atıyor ve kırmızı şarap şişesini alıyor. Yaklaşırken yüz hatları gölgeler tarafından keskinleştirilmiştir.

Şişenin ağzını açarak, partide yaptığı gibi ağzıma doğru uzatırken, "İç," diye emrediyor.

O doldururken başımı arkaya yatırıyorum. Fermente üzümlerin ekşi tadı dilimin üzerinde kayıyor. Yutmak için ağzımı kapatıyorum ve şarap çenemden aşağı dökülüyor. Kallum başparmağıyla çenemdeki bordo renkli sıvıyı siliyor ve ağzına götürüyor.

Dudağımdaki kanın tadına baktığı anı göz kırparak hatırlıyorum. Onunla dans ettiğim anı, zamanın bu anıyla birleşirken, sanki biri diğerinin üzerine katlanıyormuş gibi, huzursuzluk ve sıcaklığın çalkantılı bir karışımı karnımda dönüyor.

Başparmağındaki şarabı yalıyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Bir keresinde tatlılığının çenemden aşağı damlayacağını düşünmüştüm." Yaklaşıyor ve bornozu tutuyor. "Ama senin üzerinde daha nefis."

Bornozun altında çıplağım, eli kalın yaka boyunca kayarak altıma girdiğinde bu gerçeğin farkına vardım. Parmaklarının arkası göğsümün kıvrımını sıyrıyor ve uyluklarımın arasına keskin bir uyarılma nabızı gönderiyor.

Giysiyi omuzlarımdan itiyor, beni bir töreni taklit etmek için şehvetli bir şekilde soyuyor. Gözlerinde yanan şehvet kuru olmasaydı, bu an kendimi steril hissederdim. Bakışlarının çıplak bedenimin üzerinde tamamen ve utanmazca dolaşmasına izin vermek için elinde tuttuğu şişeyle bir adım geri çekiliyor.

Bakışlarının değdiği her yerdeki ateşli sıcaklık, sistemime hücum eden alkolle hiçbir ilgisi olmayan bir vızıltı gönderiyor başıma.

"Ayinlerin bu şekilde yapıldığına inanıyorum," diyorum tenimdeki ince tüyleri kabartan soğuğa karşı titreyerek.

"Yapma," diyor, bakışları vücudumda kasıtlı bir yol izliyor. "Ayinlere hiç tanık olmadım. Onlar binlerce ." Bakışları yukarı çıkıp benimkilere değdiğinde, ağzı için için yanan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kahretsin, çok güzelsin. Tapılacak bir tanrıça."

"Bunu giderken uyduruyorsun," diyorum, sesimin zayıf tonunu güçlendiren bir suçlamayla.

Bana doğru bir adım attı. "Ben öyleyim, sen de öyle olmalısın. Sadece ayinler sırasında yapılan Dionysos dansını gösteren oymalar var. Kimse bunu aslına uygun olarak yeniden yaratamaz. Mesele adımlar ya da ayinleri taklit etmek değil; mesele çılgınlığı kucaklamak. Çılgınlığa teslim olmak. Tutkuyu deneyimlemek. Kaos büyüünde olduğu gibi, hiçbir uygulama yanlış yapılamaz. Önemli olan büyücünün sigil'i yükleyen güce olan inancıdır."

Ateşe doğru dönerek düşüncelerimi toparlamam için bana bir an verdi. Kendimi bu savunmasız pozisyona sokmadan önce onun hakkında tüm bunları biliyordum.

Daha da üzücü olan, izleyen gözlerin tekinsiz hissidir.

Her an bir grup özel ajan ya da medya ekibi olay yerine gelebilir. Ama hayır, bu gerçek bir endişe değil. Bu bir dizi rahatsız edici soruyu da beraberinde getirir ama ben çok daha kötülerıyla karşılaştım.

Bu, bataklıktaki ürkütücü ağaçları ilk gördüğümde hissettiğim duygu gibi, tanımlayamadığım ürkütücü bir his.

Ağaçların gözleri var.

Atasözü, şarap damarlarıma girene kadar duyularımı yükseltiyor. Alkolün baş döndürücü etkisiyle başım dönüyor ve sürekli davul çalıyor. Ve Kallum kemik halkasıyla geri döndüğünde, kendimin dışında olduğuma dair yoğun bir algı üzerime geliyor.

Bunu daha önce de hissetmiştim. Panik atağın başlangıcına benziyor, ancak yakında geçeceğini bilmenin rahatlığı yok.

"Bekle-" Elimi kaldırıyorum, sonra kollarımla göğüslerimi kapatıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Üç merkezleme nefesi alıp karanlık alanı tarıyorum. Ateşin puslu parıltısının ötesinde hiçbir şekil seçemiyorum. Karanlık, uzaktaki arka planı kaplıyor ve kalp atış hızımı yükseltiyor.

Yüzümü kavırıyor, bakışlarımı kendisiyle buluşturmak için yukarı çekiyor. Nefesi, bilinmeyen tehdidini uzakta tutan kışkırtıcı bir vuruşla dudaklarımda geziniyor.

"Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor

ağzımdan. Oluşan ağrıyı yutuyorum. "Kötü olan sensin."

Eğri büğrü bir gülümseme ağzının kenarına yerleşiyor. "Ve sen en güzel kötü şeysin." Ağzımın köşesine şefkatli bir öpücük bırakıyor.

Ruhumu ele geçiren vahşi ritim, bacağına bağlanmış bıçak gibi savunmamı parçalıyor.

Yukarıdaki soluk hilali rehber edinen Kallum, başımı kemik tacıyla süslüyor. Beyaz saçlarımı öne doğru fırçalıyor, parmakları

yanagımı okşuyor. Kemiklerin ve boynuzların ağırlığı üzerime çöküyor, sarmaşıklar saçlarımı karıştırıyor.

Kallum sunusu için pagan bir tanrıça istedi ve ben de öyle oldum.

"Boynuzlar seni insandan daha fazlası yapmak için inisiye tarafından takılır," diyor, çelik bıçağı aramıza getirirken ateş ışığında parlıyor. "Gökyüzüne ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar tanrısal olursun."

Dikkatim elindeki bıçakta olduğu için ne söylediğine odaklanamıyorum.

"Tüm bu sahne bir kurbandır," diye devam ediyor. "Geyik, Dionysos'a sunulan kutsal bir adak." Başının üzerinde beliren budaklı, çorak ağaçlara bakıyor. "Ağaçlar kutsanır ve adak olarak verilir. Bir kurban anıtının ortasındayız."

"Tıpkı bir adak olduğum gibi," diyorum tekrar göğüslerimi kapatarak.

Dudaklarını ıslatıyor, bileklerimi kavrayıp kollarımı kalçalarımından aşağı doğru iterken vahşi iştahı açıkça belli oluyor. "Bedenlerimiz sefahatle kurban edilir ve övgüyle armağan edilir, her cinsel zevk bir adaktır."

Başparmağını bıçağın üzerinde gezdirerek arkamda durmak için hareket ediyor. Bir tedirginlik dalgası bedenimi sarıyor, ama eli belimi nabzımı tetikleyen bir sıcaklık da var.

"Bir tur rehberi gibi konuşmaya devam etmek zorunda mıyım?" Sesi tenimi eriten baştan çıkarıcı bir baritona dönüşüyor. "Yoksa doğrudan iyi kısma geçebilir miyiz?"

Eli belime dolanıyor ve ona karşı gevşemeye çalışıyorum. Kendimi onun beni saran güçlü bedeninin hissine bırakıyorum, sıcak teni çıldırtıcı bir sürtünmeyle tenimi okşuyor ama elindeki bıçağın görüntüsünden kaçamıyorum.

"Bu iş bittiğinde," diyorum, "sana borçlu olduğumu düşündüğün her neyse... işimiz ." Cesur sözlerim, omzumu ortaya çıkarmak için saçlarımı kenara süpürdüğünde duraksıyor.

Parmaklarının uçları, oraya damgaladığı ısırlığı nazikçe izliyor, hassaslaşmış deri onun keşif dokunuşunun altında ısınıyor. "Bu iş bitmeden önce," dedi

dişlerinin çürük izine hafif bir öpücük kondurarak, "Seni aklından çıkarana kadar sikmem için bana yalvaracaksın," dedi.

Elini göğüslerimin arasındaki vadide düzleştiriyor ve bedenimi onunkine doğru kusursuzca sürüklüyor. Bedenim onun peşinden gidiyor, o da bizi davulun hararetli ritmiyle sallıyor ve beni kabaran akıntının altında erimeye ikna ediyor.

Kot pantolonunun arka tarafımın narin derisine sürtünmesi, zevk ve hayal kırıklığının eziyetli bir karışımı, ereksiyonunun sert çıkıntısı etime sürtünüyor, serbest bırakılmak için zorlanıyor.

Ateş açık gece havasında patlıyor ve cızırdıyor. İçten içe yanan sazlar, bir uyarı gibi dumanla işaret veren ateşli kül taneleri gönderiyor. Onun kaos ve çılgın hareket dansında kollarına atılıyorum ve baştan çıkarmanın içine daha fazla çekildiğimde, bu an için hazırlandığımı fark ediyorum.

Kallum partide beni temel arzularıma teslim olmaya, çekingenliğimi bırakmaya ve çılgınlığa boyun eğmeye davet etti.

Onun çılgınlığı.

Ağzı günahkâr bir arayışla omzumu sıyırıp boynuma ulaşıyor, dili tadına bakmak için dışarı çıkıyor, kulağıma doğru ilerlerken dişleri acımasızca alay ediyor. Nefesinin ağır soluğu kulağımın kabuğunu okşuyor, sesi erotik, şehvetli hissi gözlerimi kapatıyor.

"Her şey birbirine bağlı," diyor, kalçalarımı onunkilerle müstehcen bir şekilde yuvarlanmaya ikna ederek. "Beslenmek, sevişmek ve çoğalmak için tasarlandık. Tekrar ve tekrar. Sonsuz tekrar. Ama bu evrendeki hiçbir şey senin bana olduğun kadar bağlı değil, Halen."

Kalp atışlarım hızlanıyor, ağır bir *vınlama* kulaklarımı dolduruyor. Kallum beni bırakıyor ve önümde durmak için etrafımda dolaşıyor. Bedenim hareketsiz, bekliyorum.

Beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, ıslak toprak tenime soğuk geliyor. Bana bakarken derin bir nefes alıyor, göğsündeki kafatası ateş ışığında yükseliyor. "Kendine dokun," diye emrediyor.

Endişe sinirlerimi ısırırken ağzım parçalanıyor.

Kallum çıplak bedenime açıkça bakarken dilini dudaklarının kenarında gezdiriyor. "Ya şimdi kendini becereceksin Halen, ya da ben seni becereceğim."

Agresif, kaba ve vücudumun onun iğrenç sözlerine tepki vermemesi gerekiyor ama kalçalarımın arasında biriken sıcaklık yüzümü kızartıyor.

Elimi karnımdan aşağıya doğru kaydırduğım da, Kallum manzaranın tamamını görebilmek için bir adım geri çekiliyor. Parmak uçlarımla klitorisimin üzerine indiğini hissedince kalçalarım istemsizce sallanıyor. Sendeleyerek nefes alırken, ona tam olarak istediği şeyi verirken bakışlarımı Kallum'a yöneltiyorum.

Hiç utanmadan bıçağı tutan elini yanına bırakıyor ve boşta ki eliyle kot pantolonunun üzerinden sikini okşamaya başlıyor. Bu görüntü çok müstehcen ve doğrudan içime bir tahrik ateşi gönderiyor.

Kalçalarımı daha hızlı dalgalandırıyorum, sırtımı eğiyorum, parmaklarımı kaygan dudaklarımla arasındaki muhtaç noktayı arıyor. Gece bizi gizliyor, bu ahlaksız özelemleri mümkün kılıyor ve onun dokunuşunu ne kadar çok arzuladığımı inkar edemiyorum - kendini serbest bırakmak için kotunun fermuarını indirdiğinde, kalın, sert horozunun görüntüsü beni nasıl inletiyor.

Sesi bastırmak için dudağımı ısırıyorum, şaftının tabanını yumruklayıp ucuna kadar kendini okşarken bakışlarımı Kallum'dan alamıyorum. Kalçalarımı daha geniş açıp zonklayan ağrıyı daha da derinleştirirken dizlerim çamura gömülüyor.

Kallum vahşi bir açlıkla dişlerini sıkıyor ve tam önümde dizlerinin üzerine çökerek kalbimin göğsümü dövmesine neden oluyor. Şişeye uzanıyor ve bir elini kemiklerimin tepesinin altındaki saçlarımla arasına sokarak, şarabı göğüslerimin üzerine dökerken sırtımı daha da eğilmeye zorluyor.

Aşağıya doğru eğiliyor ve göğsümün üzerinde, dik meme ucumun etrafında, dişleri hassas tomurcuğu sıyrarak yanan bir iz yapıyor. Tüm vücudum tutuşuyor. Kendimi parmaklarken karnımda evcilleşmemiş bir ihtiyaç kıvrılıyor, ateşi dokunduğu her yerde tenimi yakıyor.

"Tanrım, çok güzelsin, mükemmelsin." Övgüsü beni sıcak bir akıntıyla sarıyor, iradesine boyun eğerken tüm kısıtlamaları eritiyor. "Beni delirtiyorsun."

Sırtımı daha da eğerek, bir elini şefkatle göğsümde gezdiriyor ve vücudumun ona seslenen her ağrıyan bölgesini keşfediyor. Beni geriye yatırıyor, öne çıkarıyor, nabız gibi atan, doyurulmayı bekleyen ağrım kabardıkça baş döndürücü bir hareketle bizi sallıyor.

Aletin karnıma sürtünme hissi işkence gibi ve o kadar ıslak ve şişmişim ki parmaklarım kayıyor ve vücuduma ihtiyacı olanı vermek için mücadele ediyor.

"Dokun bana, Kallum. İçime-"

Kallum şiddetli bir hırıltı çıkarana kadar yalvarışımın ağzımdan çıktığının farkında değilim. Beni ayağa kaldırırken gözleri ateşten daha sıcak parlıyor. Sonra arkama geçip sırtımı göğsüne doğru çekiyor.

Elini arasına itiyor. Elinin kavisli topuğu yarığımın üzerinde geziniyor ve göbeğim yoğun ve neredeyse acı verici bir ağrının etrafında kenetleniyor. Islak ısı kıvrımlarımı doyururken vücudum erotik hissiyata karşılık veriyor.

Kallum başparmağındaki halkayı hassas etimin üzerinde gezdirerek inlememe neden oluyor. Alçak hırıltısı uyarılma hissime verdiği ilkel bir tepki ve nefesimi hapsetmek için göğsümde yankılanıyor.

"Nefes al." Emri veriyor ve ben açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimi doldurmak için acele bir nefes çekerken, görüş alanımda bir görüntü beliriyor.

Kallum'un çarpışan bakışları geniş ve bana bakıyor.

Elleri kan içindeydi.

Nefes dudaklarından döküldü.

Görüntüyü geri püskürtmek için gözlerimi hızla kırptıştırırken, içime dolan titremeyi kontrol etmek için dengeli bir nefes almaya çalışıyorum. Davulların sesi artıyor ve bir adrenalin dalgası kanıma hücum ediyor. Başım hafifliyor, kafam karışıyor, sanki uyuşturulmuş gibiyim.

Kallum'un elleri vücudumda çılgınca , dokunuyor, . Bir anda her şeyimi ele geçirmek için çaresiz.

Başımı göğsünde döndürerek mantıklı bir düşünceye tutunmaya çalışıyorum. "Bu çok fazla... çok ileri gidiyor..." Halkayı çıkarmak için uzandım ama

Kallum bileğimi yakaladı.

Kolumu kalçam boyunca destekliyor, sonra soğuk çeliğin etime ani dokunuşu vücudumu bir alarm sarsıntısıyla ateşliyor. Bıçak karnıma dayanıyor ve karnım içgüdüsel bir titremeyele irkilerek kaslarımı kasıyor.

İçimin derinliklerinde sıkışan yoğun, sonuçta ortaya çıkan zevk neredeyse beni paramparça ediyor.

Kolunu göğsümde birleştirmek için bileğimi bırakıyor. Hareketlerimizi yavaşlatarak bıçağın keskin olmayan kenarını orta bölgemde gezdiriyor. Adrenallerim sistemimi panikle dolduruyor.

"İkel acı irademizin kilidini açar," diyor, nefesi kulağıma değiyor. "Ama korku en temel arzularımızı açığa çıkarır."

Kallum bıçağı önüme uzatırken bıçağın baskısı aniden kayboluyor. Parıldayan çelik, hipnotik bir dalgayla ateş ışığını yakalıyor ve dalgalanan alevleri taklit ediyor.

Sonra ani bir pozisyon değişikliğiyle omzumdaki tutuşunu bırakıyor ve elini bıçağın yanına koyuyor. Bir eliyle kabzayı kavrarken, bıçağın ucunu diğer elinin avuç içine gönderiyor ve avucunun ortasında koyu kırmızı bir dikiş açıyor.

Kan fışkırırken, bu manzara içgüdüsel bir tepkiyi harekete geçiriyor. Kalbim göğsümün kafesine çarpıyor, tırmanan davulun ritmiyle çılgınca atıyor. Gölgele görüş alanımın kenarına kadar yaklaşıyor ve ben de tünel kazmaya başlıyorum.

"Benimle kal, tatlım." Emir, beni bağlayan sakın bir ritimle veriliyor.

Bıçağı bir elinden diğerine geçirir ve avucunu çaprazlamasına keser, deriyi yarararak bir sıra kanın serbestçe akmasını sağlar.

Ciğerlerim hava almak için yalvarıyor. Bilincimin sınırı kararıyor, Cambridge suç mahalli periferimdeki ateş gibi titrerken dalgalanıyor.

Ama ben yanlış açıdan bakıyorum. Kurbanın kanının bir kısmı

-Parlak kırmızı ve taze; tıpkı Kallum'un ellerinden damlayan kan kadar taze.

Avucunu iki kez daha kesmeye devam ediyor. Kan kabzayı kaplıyor. Ön kolundan aşağı kırmızı damlıyor. Bıçağın düz kısmını göğüslerimin etli kabarıklığına hafifçe dayayıp kanını bulaştırmaya başladığında görüşümü kırmızı bir pus kaplıyor.

Eli boğazımı arkadan kavıyor ve kanının sıcaklığı tenime işliyor. Elini vahşice boynumdan köprücük kemiğime doğru sürüklüyor, sonra göğüslerimi kavıyor, bedenimin üzerinde gezinirken etimi şiddetiyle boyuyor. Tenim, karanlık geceyi yalayan alevleri yansıtan kıpkırmızı bir renge bürünüyor.

"Kallum, dur."

Panik beni tamamen altına çekemedi beni serbest bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Yaptığı işe hayran kalabilmek için etrafta dolaşıyor. Yüzünü güzel bir gülümseme kaplıyor ve o kadar davetkâr, o kadar büyüleyici ki büyüüne kapılıyorum.

Eğilip boynumu kavıyor ve beni ayağa kaldırıp önünde durmam için yönlendiriyor. Kan lekeli elleriyle yüzümü kavıyor ve başparmağı dudaklarımda ıslak bir yol izliyor.

"Yaşadığımızı hissetmek için kan çekeriz." Başını yaklaştırarak dudaklarını çileden çıkaracak kadar hafif bir öpücükle benimkinin üzerinde gezdiriyor ve bir bağlantı talep eden bir akımı ateşliyor.

Bedenlerimiz birbirine yaklaştıkça tenim elektrik çarpmasıyla uğulduyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor.

İki dünyanın dikişleri birbirine karışıyor, tıpkı bedenlerimizin karşı konulamayacak kadar güçlü bir manyetik güç tarafından birbirine mühürlenmesi gibi - ve akıntı beni sürüklüyor.

Kafamın içinde onun sesinin yankısını duyuyorum. *"Bana ne yapacağımı söyle."*

Gözlerimden panikle yaşlar akıyor, ruhum bu saldırıyı kaldıramıyor ve bir çıkış yolu arıyor. Göz kapaklarımı kapatıp gözyaşlarımı kesiyorum. Ve karanlıkta, korkunç görüntüler bana saldırmak için bir tufan halinde akıyor. Durmayacaklar.

"Durdur şunu-"

"Yalvar bana..."

"Tanrım, Kallum. Sik beni," diyorum. "Aklımı başımdan al."

Göğsünün boşluğundan şiddetli bir hırıltı kopuyor, dudakları dudaklarıma çarparken patlıyor.

Öpücük beni sarsıyor, duyularımı dengeliyor. Dudakları pervasız ve affetmiyor, ağzı bir günah için beni cezalandırmak amacıyla öfkeli, acımasız bir şekilde benimkinin üzerine kapanıyor. Bileklerimi boynuna doluyor, göğsümü pençelemeye çalışan arzuya teslim oluyorum.

Geri çekildi ve gözleriyle beni yuttu. "Siktir... Seni parçalayacağım, küçük Halen." Sonra tekrar ağzımı yakalıyor ve alt dudağımı ısıırıyor.

Kalçalarımın arkasından tutarak beni kollarının arasına aldı. Kallum beni ağaçların kesildiği yere doğru taşırken bıçağın kabzası uyluğuma saplanıyor. Kaba ağaç kabukları sırtımı sıyrıyor, beni ağaca doğru bastırıyor, vücudu benimkini destekliyor.

Parmakları sıcak, ıslak kıvrımlarımı ararken, ağzı boynumdaki nabız noktasını araştırıyor. Ben ona doğru eğilip başımı kaldırarak tam erişimini sağladığımda halkanın merkezi kayıyor.

Parmakları dikiş yerimin etrafında dolanırken, etimi ısıırıyor ve gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Bu hissin içinde kayboldum, yüklü bir akımda titreşiyorum, tüm korku ve yanıltıcı görüntüler zihnimin gölgelerine kovalandı. Ve onun çılgın dokunuşlarının ve ateşli öpücüklerinin onları bir baraj gibi tutmasına izin veriyorum.

Kallum beni şehvetli bir şekilde öperken, nefesimin son kırıntılarını çalarken ayaklarımı yere koyuyorlar. Kaba bir ipin bileklerimi bağladığını hissedene kadar ne olduğunu anlamıyorum... sonra kollarım başımın üzerine çekiliyor.

Kanım atardamarlarıma çarpıyor. Kallum çenemi kavrayana kadar mücadele ediyorum. Gözleri -kızgın mavi ve yeşil alevler- beni esir alıyor.

"Korunmam için," diyor ve geri çekilmeden önce dudaklarıma yakıcı bir öpücük daha kondururken kaşlarım birbirine karışıyor. "Güven bana."

Ben güvenmiyorum. Ona güvenemem, asla ama çok geçmeden bileklerim bağlandı ve ağaca bağlandı ve ben yine akıntıya karşı itiyorum. Kallum'un avuçlarındaki kesikler, göğüslerimi taparcasına okşarken ısınmış, hassaslaşmış etime sürtünüyor. Meme ucumu ağzına alıyor, dişleriyle tomurcuğu okşuyor ve beni zihnimin güvenli limanına geri gönderiyor.

Teslimiyet beni tüketiyor. Vücudumun her noktasını haritalandırırken, tenimi kendi tuvaliymiş gibi boyarken titriyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve bacağımı omzunun üzerinden çekerek beni iyice ayırıyor.

Ay ve ateşle, şarap ve kanla yıkandım, kemiklerle süslendim ve ruhsuz bir iblis etimle ziyafet çekiyor. Ama kendimi hiç bu kadar korunmuş, güvende hissetmemiştim ve çılgınlığın heyecanına teslim oluyorum.

Bedenim akıntının erotik akışıyla yuvarlanıyor, zihnim karanlıkta temel arzuların yeşerdiği yerlere dalıyor. Kallum bedenimin ırzına geçerken, bıçağın delici ısırığının tenimi parçaladığını hissedene kadar, yakıcı alevler beni esir alıyor.

Nefesimi tutmuş, etimi oymak için bıçağı kullanırken aşağı bakıyorum. Bacağım omzuna yaslanmış, Kallum iç uyluğumun en üst kısmını, bacağımın dikiş yerinin hemen altını işaretliyor. Tam da ona işaret ettiğim yeri.

Acının içinden inliyorum. Keskin kesikler, beni saran donuk ağrıyı keserek içime bir uyarılma atışı gönderiyor. Bıçağın ucuyla göğsünde taşıdığı tasarımın aynısı olan mührü şekillendirmesini şaşkınlıkla izliyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyor iltihaplı derinin üzerinden. "Bana geri dön." Sonra yarayı yalıyor. Dili mührün kanlı çizgilerini izliyor, sonra da en ihtiyaç duyduğum yerime giden yolu yalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, başım ağacın sağlam desteğine yaslanıyor. Kallum yalayıp emerken ve yutarken vahşi duyguların içimi parçalamasına izin veriyorum.

Kalçalarımı utanmazca, arsızca dalgalandırarak ağzına sürtünüyorum. Parmakları hiçbir ön hazırlık yapmadan içime giriyor ve iç duvarlarım onun ustaca, ritmik hareketlerine karşı nabız gibi atarken, müstehcen doluluk hissiyle nefesimi emiyorum.

Dili klitorisimin üzerinde işkence edercesine dönerken, başımı yana çeviriyorum ve koluma karşı nefes alıyorum. Sırtımın alt kısmındaki yoğun bir çekim beni kavırıyor, o lezzetli karıncalanma tenimin üzerinde ağlar örüyor ve parmaklarının etrafında o kadar sert sıkıyorum ki neredeyse kırılıyorum.

O kadar ıslağım ki, Kallum parmaklarını çekerken çıkan sesi duyabiliyorum ve elimde olmadan aşağı bakıyorum.

Soğuk bir karıncalanma hissi beni alarma geçirirken nefesim kesiliyor.

Kana bulanmış parmaklarını ağzına sokarken Kallum'un aç bakışlarının yoğunluğu benimkilerle buluşuyor. Altımdaki toprak neredeyse yok oluyor.

Bu mümkün değil.

Kanın avucundan mı yoksa kalçamdan mı geldiğini görmek için zorluyorum ama diğer bacağımdan aşağı damlayan kırmızı izi gördüğümde tüm mantıksal çıkarımlar sona eriyor.

"Nasıl-?" Sesim kelimenin etrafında kırılıyor.

"Sen benimsin, Halen. Bana aitsin." Parmakları tekrar içime dalıyor, dili şişmiş klitorisimin üzerinde gezinirken ağzı korkumu çalıyor. Kucaklıyor, günahkâr bir şekilde beni yutuyor ve kanımla ziyafet çekiyor.

Mantıklı bir düşünceye ulaşmak çok zor. Kazayı *ya da kaybı* -çok fazla kaybı- *ya da* bir daha asla kanamamam gerektiği gerçeğini düşünemiyorum. Ne Kallum beni uçurumun kenarına götürürken, ne de ürkütücü bir his duyularımı ele geçirip bakışlarımı karanlık alana sürüklerken.

Ayağa kalkarken vahşi hırıltısı ilerleyişinden önce geliyor, kalçalarımın arkasını kavrarken beni acımasız bir tutuşla yakalıyor. Pantolonunu indirdi, bağlanma ihtiyacı o kadar zorluyordu ki çıkarmak için zaman kaybetmedi.

Aletin pürüzsüz başı sıırılsıklam girişime değiyor. İçim beklentiyle kasılıyor. Kallum beni zahmetsizce kaldırıp bacaklarımı kalçalarının etrafına sararken ipler bileklerimi kesiyor.

Gözlerimizin birleştiği, onun ateşli, yırtıcı bakışlarının çarpan dalgası altında eridiğim ve tek bir güçlü itişte içime battığı askıya alınmış bir saniye.

Beni tamamen doldururken ağzımdan bir ılık kopuyor, doluluk o kadar yoğun ki vücuda bir ürperti sarıyor.

"Kahretsin... mükemmelsin." Övgüleri sert bir iniltiye dönüşürken, içimin derinliklerine doğru itiyor ve duvarlarımı onun tamamını alacak şekilde genişletiyor.

Ben gerildikçe kemik halkası kollarımı sıyrıyor, iç duvarlarım onu içimde tutmak için kasılıyor.

Ağır nefesleri dudaklarımın üzerine düşerken bir kez daha sallanıyor ve içeri giriyor. Temposu hızlanıyor, pazıları çarpıcı gergin hatlarla bükülüyor ve koyu renkli dövmelelerini bir sanat sergisi gibi sergiliyor.

Geyik kafatası onun artan ritmiyle hareket edip esniyor ve zihnim zevkli akıntının altına çekilmeden önce kıvrımların izini sürmek için şiddetli bir arzu duyuyorum.

Bir kolunu belime doluyor, beni istediğı yöne çeviriyor, acımasızca, tutkuyla sikerken, bana istediğimi veriyor, aklımı başımdan alıyor.

Acı yok. İlgisizlik yok. Beni geçmişimin altına gömen donuk bir ağırı yok. Ben alev alev yanan bir ateşim, bilenmiş bir zevkim ve katıksız bir şehvetim.

Kallum dişlerini geçirdiğı boynumun yumuşak birleşim yerini ararken diğer elini enseme kenetliyor. Bedenim, biz yanana kadar sürtünmeyi arttırmak için çaresizce onunkine sürtünüyor.

Ağzından derin bir iniltiyle birlikte, zihnimin şu anda anlayamadığı eski bir dille karışık bir dizi küfür dökülüyor. Ama bu bana şiddetli ve tehlikeli derecede erotik bir şey yapıyor ve kulağına karşı yüksek sesle inliyorum.

Göğsümü emiyor, meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Benim için o kadar mükemmelsin ki," diyor, bakışları benimkileri yakalamak için yukarı kayıyor. "Bu güzel göğüsler benim için yaratılmış. Bu lanet olası mükemmel am-" diyor ve yok edici bir hamleyle içime giriyor "-yok etmek benim işim. Siktir, bu. Hepsini al." İticileri daha da hızlanıyor, akıl sağlığımı yerle bir ediyor. "Benim için ne kadar güzel boşaldığını görmek istiyorum."

"Kallum-" Sırtımdaki sıcaklık yılan gibi kıvrılırken ve vücudumdaki her erojen bölge aydınlanırken adı umutsuz bir yakarışa dönüşüyor. Serbest bırakılma ihtiyacıyla kanalım ona karşı titreşiyor.

Oh, Tanrım. Başımı yana çeviriyorum, yakıcı ateşi söndürmek için serin bir nefes arıyorum ve karanlık sazların arasında parlayan sarı gözler kanımı donduruyor.

Ben çılgınca karanlığı ararken, yaklaşan orgazm sarmal halindeki korkumun içinden fırlıyor. Gözlerin altın ışıltısı çiftler halinde yanıp sönüyor, çevreyi noktılıyor. Sonra dalların hareket ettiğini görüyorum.

"Kallum..."

Homurdanıyor, kalçalarım kalçalarımın arasında agresif bir şekilde bükülüyor ve aklımdaki her türlü aklı başında düşünceyi yırtıyor. İç duvarlarım onun etrafında kenetleniyor ve onu vahşi itişlerin öfkesine sürüklüyor.

Dallar sazlıkların arasında kayarken, tatmin edici bir rahatlamayla bunların boynuz olduğunu fark ediyorum. Geyikler bataklıkta hışırıyor, gözleri ateş ışıltısıyla parlıyor. Saf rahatlama sistemimi dolduruyor ve adrenalin atardamarlarıma hücum ederek beni uçuruma doğru sürüklüyor.

"Oh, Tanrım... Kallum," diye haykırıyorum orgazm içime çökerken ve Kallum cevap vermek için orada.

"Tanrım, tatlım. Sen benimsin. Söyle," diyor gözlerimin içine bakarken. İçime acımasızca girerken günah ve şehvetle dolup taşıyor.

"Ben seninim," diyorum, içime girip son nefesimi de çalarken sesim bir iniltiyle kesiliyor.

Kallum beni sahiplenirken vahşi bir çılgınlıkla sikişiyor. Kaya gibi sert ve dolgun siki iç duvarlarıma çarpıyor ve kırıldığı anı hissediyorum. Hırıltısı tenimde titreşiyor ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına götürüyor.

Başını göğsüme doğru eğiyor ve etini ısıırıyor, acı beni onun etrafında geriyor ve zevk doruğa ulaştıkça başka bir orgazmı teşvik ediyor.

O bir kez daha içime girerken kalçalarımın muhtaç yuvarlanışlarıyla ona biniyorum, son orgazmı aramızda zonklarken kendini derinlerde tutuyorum.

Aşağı inerken, yanıp sönen sarı geyik gözlerinin olduğu alanı tarıyorum ve dev bir boynuz setine takılıyorum. Dala benzeyen boynuzlar sazlıklardan yavaş, ürkütücü bir ilerleyişle yükseliyor ve duyularımı diken diken ediyor.

Kallum'un sıcak nefesi boynumu sarıyor, pantolonu inerken vücudu artçı şoklarla titriyor. Titrediğimi fark ediyorum, umutsuzca yeterince hava almaya çalışıyorum.

Boynuzlar sazlıkların üzerinde yükseliyor, gece gökyüzüne uzanıyor.

Ve cesedin sazlıkların arasından sürünerek ilerlediğini gördüğümde, korku göğsümde vahşî bir yol açıyor.

"*Kallum*-" diye bağırıyorum, sonunda tam bir nefes alabiliyorum. "O burada."

HARTİÇİNSAHİPLER

HALEN

F kulak güçlü bir afrodizyak olabilir. Korku duyularımızı harekete geçirir, kalbimize adrenalin hücumu gönderir. Vücuttaki her sinir uyarılır. Heyecan verici sıcaklığın saldırısı çılgınca bir ateşe dönüşür.

doruk
noktası

Zihnim tehlikeyi kavrarken, bedenim mutluluk anına tutunuyor - başka bir düzlemde var olduğum askıya alınmış bir anın saf, coşkulu deneyimi.

"Oh, lanet olsun." Seksim onun etrafında kenetlenirken Kallum inliyor. "İşte bu, tatlım," diye ikna ediyor. "Sikimi iyice sık. O tatlı korkuyu tatmama izin ver." Eli boğazımı sıkıyor ve hava kaynağını kesiyor.

Korkudan gözlerim yaşıyor ve o da yanağımı çizen tuzlu izi yalıyor.

Kallum'un ilkel hırıltısı beni uçurumun kenarına savuruyor - gözlerimi bize doğru ilerleyen canavar adamdan alamasam bile. Parçalanmış bir iblis gibi hareket ediyor. Yaklaştıkça, sert yüz hatlarını daha iyi ayırt edebiliyorum. Göz kapaklarına dikilmiş siyah iplik. Tıraşlı kafasına monte edilmiş devasa boynuzlar.

Hızlı orgazm içimde o kadar güçlü bir şekilde dönüyor ki, kaslarımı yakıp kavururken vücudum kontrolsüzce titriyor. Kallum boğazımdaki tutuşunu gevşettiğinde çalkantılı bir zevk ve acı fırtınası beni yutuyor. İçimi paramparça eden çaresiz bir nefes alıyorum.

Kallum orgazmımın son damlalarını almak için içime şiddetle pompalıyor. Onun horozu şişmiş kanalına karşı titreşiyor ve sıcak cum uyluklarımdan aşağı dökülüyor.

Mantığın ve aklın, acının ve ıstırapın ötesinde.... tüm hisler kozmik bir coşku boşluğunda var olur.... ben karanlığa gömülmeden önce.

Sistemim bunalmış bir halde ağaca yaslanıyorum, bağlı bileklerim yanıyor. Doruk noktası azalırken Kallum'un zonklamasını hâlâ içimde hissediyorum. Onun sıcak

Nefesi tenimde gezinirken alnını benimkine yaslıyor, kasları geriliyor ve nabızlarımız senkronize olurken teni ısınıyor.

Kallum geri çekilirken, yıkıcı güzellikteki gözleri kaostan içinden benimkileri arıyor. Yoğunluktan, bana bakarken yüzünün huşu ile dolmasından dolayı kalbim ağrıyor.

Dudaklarını yalıyor ve kalbimi daraltan acımasız bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Ayrılmadan önce yavaş, şehvetli okşamalarla tadıma bakıyor.

Kot pantolonunu yukarı çekip bir adım geri çekilirken sinsî bir gülümseme ağzını yamultuyor. "Sana karşı koyamayacağını biliyordum."

Soğuk bir korku dalgası çarpıyor yüzüme.

Adrenalin damarlarımda patlıyor, tarladaki sesler kulaklarımdaki uğultunun altında boğuluyor. Bataklığın durgun havası kaygan tenimi ısıtıyor.

Bakışlarım boynuzlu adama yöneldi. Çıplak göğüslü, parıldayan kasları azalan ateş ışığında şişkinleşiyor. Çizmeli ayakları ateş çemberinin yanındaki toprağa *vuruyor*. Dikişli gözlerini çevreleyen deri iltihaplanmış. Hareketleri sarsıntılı ve dengesiz, göremediği için engellenmiş, ama cızırdayan kor ve ısı tıslamasının etrafında kasıtlı adımlarla ilerlerken diğer duyularını kullanıyor.

Onun insanlık dışı görüntüsü karşısında vücudumdaki ince

tüyler diken diken oluyor. Üst adam.

Kallum davetsiz misafiri ölçmek için döner. "Kahretsin, çok büyük."

Bileklerimi bağa doğru çekerek ipi gevşetmeye çalışıyorum. "Çöz beni," diye talep ediyorum.

Atılan bıçağı almak için kendini yere bırakmadan önce bana kısa bir bakış atıyor. Serbest bırakılmayı beklerken, Kallum adamın olduğu yöne doğru yola çıkana kadar omurgamı saran gerginlik rahatlıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Kendimi kurtarmak için daha çok mücadele ediyorum.

Kallum'un kesik formu dikkatli ve ölçülü adımlarla, azalan ateşin boynuzlu adamın iri cüssesini seçmeye yetecek kadar ışıık sağladığı temizlenmiş çemberin ortasına doğru ilerliyor.

Kallum'un karşısında duruyor, neredeyse bir ayak yüksekliğinde. Boynuzları sayesinde Kallum'dan bir-iki metre daha uzun.

O bir canavar değil, ama yine de canavarca. O, boynuzlu tanrıyı çağırdığına ve hayvani bir formda ilahi olduğuna inanan ölümlü bir adam. Göz korkutucu fiziğinin bükülmüş her kasında güç ve kuvvet var. Pazuları muazzamdır. Kalçaları kot pantolonu boyunca keskin bir şekilde belirginleşmiştir.

Kallum bıçağı emin bir şekilde tutarak suçluya doğru ilerliyor. Bıçak bizim kanımızı taşıyor - failin üzerinde bırakılacak ve onu yaralarsa ya da daha kötüsü olursa bize kadar izi sürülecek DNA kanıtı...

Bu adam kurbanların yerini bulmanın tek yolu olabilir.

Boynuzlu adam dikkatini Kallum'a yöneltiyor ve kalbim göğsümün içinde yerinden fırlıyor.

"Kallum, *hayır*-" Bağıriyorum, ipe karşı boş yere bükülüyorum.

"Kurbanlar." Ellerimden birini ipten kurtarıırken haykırıyorum.

Ağrıyan ciğerlerime sıkışan nefesimle Kallum'un canavara bir hamle yapmasını izliyorum. Ulaşamayacağı şekilde geriye doğru eğilen boynuzlu adam saldırıdan zar zor kurtuluyor.

Saldırgandan gırtlaktan bir kükreme yükselince rahatlamam kısa sürdü. Titriyorum, kanım damarlarımda buz tutuyor. Dev adam büyük ellerini Kallum'un boynunu yakalamak için bir araya getiriyor.

Kallum'u yerden kaldıran boynuzlu canavar, insanlık dışı bir güçle onu boğazından tutup havaya kaldırıyor. Saldırgan Kallum'u öyle bir güçle yere fırlatıyor ki bıçak asla temas etmiyor, ayak tabanlarımdaki titreşimi hissediyorum.

bir çığlık kopuyor. Canavar öfkesini bana doğru çevirirken görüşüm sınırlar boyunca dalgalanıyor.

Çaresizce ciğerlerimi doldurmaya çalışırken göğsüm kabarıyor ve diğer bileğimi çözmek için acele ediyorum. Düğümle mücadele ederken parmaklarım uyuşmuş ve beceriksiz, geniş bakışlarım dikişli gözlere kilitlenmiş durumda.

Doğruca bana saldırıyor.

Elim ipten kurtuluyor ve kalçalarımın üzerine düşüyorum. Çıplak ve titreyerek parmaklarımı nemli toprağa batırıyorum. Gözleri olmayan boynuzlu adam ilerliyor.

Ayakları ağır vuruşlarla yere vuruyor, sesi daha yüksek çıkıyor ve ritüel zemininde süzülen uzak davul sesinden daha hızlı çalışıyor.

Yaklaştığında, rotasını düzeltmeden önce sendeleyerek dengesini kaybediyor. Onun bu yanlış adımından yararlanıp bir silah bulmak için etrafıma bakınıyorum. Ulaşabileceğim bir şey yok, çamura batmış parmaklarıma bakıyorum... ipe.

Görüşüm titriyor, elimdeki başka bir nesnenin görüntüsüyle yer değiştiriyor.

Bir lastik demir.

Bir alarm sarsıntısı rahatsız edici görüntüyü delip geçiyor ve onun kükremesi kâbusu paramparça ederken şimdiki zamana geri çekiliyorum. Kallum'a bakıyorum. Yere yığılmıştı. Canavarla tek başıma yüzleşiyorum ve o yaklaştıkça düşünmüyorum.

İpi tutuyorum.

Nefeslerimi tutarak bedenimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum. Çizmeli ayakları görüş alanıma girdiğinde sesimi çıkarmıyorum.

Yavaşça bakışlarımı onun iri bedeninde gezdiriyorum. O boş, dikişli gözleriyle bana bakıyor, çıplak göğsü kabarıyor. Sağa doğru sallanmadan hemen önce burun delikleri açılıyor.

Hızlı bir nefes çekiyorum. İpi kavriyorum.

Tacımdaki ince geyik boynuzlarından birini tutuyor. Kemiğin kıvrımlarını saygılı bir merakla izliyor, sonra *beni kokluyormuş* gibi derin derin içine çekiyor.

Midem bulanıyor ve ne kokladığını anlıyorum.

Benim kanım.

Kalçamdan aşağı bir sıcaklık süzülüyor ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Vücudumda bir titreme sekiyor ama hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Şaşkınlık adamın keskin yüz hatlarını çiziyor ve başını eğiyor.

Tekrar sallanır ve sendeleyerek boynuzu bırakır.

Sorunun ne olduğunu merak etmekle vakit kaybetmiyorum -ister sarhoş ister yaralı olsun- ipi ayak bileğine dolama fırsatını yakalıyorum.

Onu yerinden oynatmak için tüm bedenimin gücünü kullanarak geriye doğru düşüyorum ve canavarı da benimle birlikte yere indiriyorum. Ağırlığının yarısı bacaklarıma biniyor ve beni yere sabitliyor.

Zihnimin gölgeli siperlerinden vahşi bir panik yükseliyor. Kapana kısılma, çaresiz *kalma*, *saldırıya uğrama* korkusu çaresizlik ve öfkenin fitilini *ateşliyor*.

Şarap, çamur ve kanla kaplı bacaklarımı alttan çekip vahşi bir hayvan gibi göğsünün üstüne tırmanıyorum. Hakimiyet için savaşıyor iki boynuzlu canavardık.

Bu adam ölümden korkuyor.

Bu benim tek avantajım.

Elleri çılgınca bir arayış içinde çırpınırken iri vücudu altımda titriyor. Gövdesine doğru eğildim ve ipi kalın boynuna doladım.

Görüşüm kararıyor. Ateşin solmakta olan közleri, rüya gibi bir gölge oyunu gibi görüşümü engelleyen perdeye karşı ürkütücü silüetler oluşturuyor.

Altımdaki karartılmış yüz, Cambridge cinayetinin çarpıtılmış olay yeri fotoğraflarına geçiyor. İki film makarası birbirine eklenmiş gibi, sahneler iki yüz arasında gidip geliyor.

Kötü adam ve kurban.

Elimde tuttuğum ip bir levyeye dönüşüyor.

Kan... çok fazla kan.

İri bir elin boğazımı sıkıldığını hissettiğimde görüş alanımdan çıkıyorum. Avuçlarım yanana kadar ipi sıkıca kavıyorum ve onun kükremesi kulak zarlarımı patlatıyor. Elleri boynumu sıkıyor, hava kaynağımı kesiyor. Şakaklarımda basınç oluşuyor, göz çukurlarım ağrıyor.

Panik, ellerimdeki ipi hissetmeyene kadar ciğerlerimi yumrukluyor ve öleceğimi biliyorum.

Bu andan hiç korkmadım. Kalp acısı beni yok etmekle tehdit ettiğinde bile bunu arzuladım. Bu yüzden şimdi ona karşı neden bu kadar şiddetli mücadele ettiğimi anlamıyorum, bir sonraki nefesimi asla alamamaktan korkuyorum...

Közün azalmasıyla Kallum'un gölgesi görüş alanıma giriyor. İçime öyle güçlü bir rahatlama yayılıyor ki, gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Azalan görüş alanımın çevresinde onu arıyorum ve bakışlarımız hayatımın yanıp sönen makarasında birleştiğinde, umut damarlarımdan boğuluyor.

Kallum kanımı donduran bir sakinlikle mücadelenin başında duruyor.

Ölmeme izin verecek.

Saniyeler uzadıkça görüşüm kararıyor, sonucu ve hayatımın bütünlüğünü daha fazla kabulleniyorum. Sonra titreyen makara korkunç bir sahneyi o kadar şaşırtıcı bir netlikte gösteriyor ki, sessiz bir çığlık daralan boğazımı tırmalıyor.

Kallum hareket ediyor. Acımasız bir öfkeyle oyulmuş yüz hatlarıyla üzerime doğru gelerek ayağını kaldırıyor ve canavarın boynuzlarından birine indiriyor. *Çatırtı* kemiklerimde titreşiyor.

Kallum kalçalarının üzerine çökerek bir boynuzun ucunu tutuyor ve karanlık sisin içinden gözlerimle buluşuyor. Silahı elime tutuşturuyor.

Bir an kemiğin ağırlığını avucumda hissediyorum, sonra boynuzun ucunu canavarın şahdamarına saplıyorum.

Elleri çözülüyor ve kolları belimi sarıyor. Üstad'ın dağından çekiliyorum.

Bacaklarım çırpınıyor ve ciğerlerime hava doluyor, inmek için sabit bir yer arıyorum. Ağrı beynimi ikiye bölmek için başıma yayılıyor.

Kallum'un çarpıcı yüz hatları kör edici acının arasından beliriyor. Öksürüp dizlerimin üzerine öküyorum, Kallum da onu takip ediyor, elleriyle çıplak bedenimi yokluyor. Bir şeyler söylüyor ama kalbimin arpıntısından duyamıyorum.

Sessiz bataklığın sesleri kulaklarıma doğru sürüklenirken ve ben yavaşça yeniden yüzeye çıkarken, Kallum'un dokunuşunu tanıyarak gecenin berraklığını içime çekiyorum.

"Nefes al," diyor. Kanlı elleri yüzümü kavırıyor ve avuçlarındaki kesiklerin hissi beni o ana hapsediyor.

Alnında endişeyle, bir bağlantı kurmak için gözlerimi arıyor, sonra teselli edici bir kucaklamayla kollarını etrafıma sarıyor. Kısacık bir an için kendimi güvende hissediyorum, ta ki anı bu yanılsamayı paralayana kadar.

Kallum'un bana ilk kez *nefes almamı* söylediği anı o kadar keskin ki, refleks olarak kendimi itiyorum.

Zihnimin gözünde Kallum'un karanlıkta durduğunu görüyorum. Lamba direklerinden gelen loş ışık profilini aydınlatıyor. Yüzümü avuçlarının arasında tutuyor, çarpışan bakışları sisi yarmaya alışıyor.

Bir ceset var.

Boğazım acıyor, konuşmak için zorlanıyorum. "Oh, Tanrım." Başım dönüyor, yaptığım şeyin ani korkusu üzerime çöküyor.

Çamurlu zemine yayılmış adamın dev vücudu, boynuna saplanmış kırık boynuzu tutarken sarsıntılarla sarsılıyor. Bir geyik tarlasının ortasında yükselirken beni dehşete düşüren boynuzlar, adam tükürüp öksürürken toprağı mızraklıyor. Ayrılmış ağızdan köpüklü beyaz bir madde fişkırıyor.

"Onu boğdum. Onu bıçakladım." Akut dehşet göğsümü yumrukluyor. "Ben *öldürdüm* onu."

"Hayır, yapmadın." Kallum'un kendinden emin sesi beni şaşkın halimden daha da uzaklaştırıyor. "Sen ona saldırmadan önce nöbet geçiriyordu."

Adamın ağzından sızan iğrenç madde Kallum'un iddiasıyla örtüşüyor. Ellerimi kana bulanmış, birbirine karışmış saçlarıma götürüyorum. Kemik halkası çamurlu toprağın üzerinde, kıvranan adamın yanında yatıyor. Üstüm başım kir ve şarap içinde.

Ve kan.

Kallum'u hala içimde hissediyorum. Hala derimin çok derinlerinde.

Şimdiki zaman zihnimdeki görüntülere çarparak midemi bulandıran ürkütücü bir sahne oluşturuyor.

Düşüncelerim kalbim kadar hızlı çarpıyor, elimi indirip avucuma bakıyorum, kâbusumun anısı sersemlemiş bir halde, ortaya çıkan endişenin üzerine çıkıyor. *Lastik demir elimdeydi.*

"Sen onu kazığa oturtmadan önce ölmüş sayılırdı," diyor Kallum ve beni tünel görüşümünden koparıyor. Ayağa kalkıyor ve şüphelinin yanına çömeliyor. "Sen vahşisin, tatlım. Ama bu vahşi bir üst seviye."

Şüphelinin ağzını kaplayan köpüklü maddeyi incelerken, sarmal düşüncelerimin arasından tek bir mantıklı açıklama çıkıyor. "Baldıran zehirlenmesi," diyorum.

Kallum bana temkinli bir bakış attı. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Sen..." Sertçe yutkunuyorum. Boynumdaki gerginlik, sanki eller hâlâ nefes yolumu kapatıyormuş gibi geliyor. "Beni onu bıçaklamaya zorladın."

Eğlenerek bir kaşını kaldırıyor. "Bir değil." Beni kurtardı.

Ama önce, neredeyse ölmemi izledi.

Kallum ayağa kalkar ve ensesini kavrar. "Kahretsin, beni sanki bir hiçmişim gibi ."

Vücudum artık tehlikede olmadığımı kabullendiğinde, kan dolaşımda dolaşan adrenalin azalmaya başlıyor ve beni her yaranın ve çürüğün acı verici bir şekilde farkında bırakıyor.

Birbirine yaklaşan anılar hala kafamın içinde kontrol için savaşıyor. İki zaman çizgisi birbirine karışıyor ve ben şu soruyu sormak zorunda kalıyorum: "Neyin var?"

Ben mi?"

Tüm dikkatini bana çeviren Kallum, hiçbir şey söylemeden uzaklaşmadan önce tüm varoluş halimi özömsüyor.

Adama tekrar bakıyorum. Artık nöbet geçirmiyor. Kalın boynundan aşağı köpöklü bir tükörük şeridi akıyor. Yüzü korkunç bir ifadeye bürünmüş. Tam bir canavara benziyor.

Dedektif Emmons'a çok şey gördüğümü söylediğimi hatırlıyorum.

Şu anda yaşadığımdan daha korkunç bir şey ne gördüm ne de hissettim.

"O öldü," diyorum. Bir küfür savurarak elimi yüzümde gezdiriyorum. Vücudumdaki her sinir ucu aynı anda ateşleniyor ve derimin altında bir karıncalanma hissi ortaya çıkıyor.

Şu anda bunun sonuçlarını düşünemiyorum. Bu adam Alister'ın ekibinin aradığı potansiyel şüpheli. Ve o öldü. Muhtemelen kendi baldıran otuyla zehirlenmiş. Kurbanlar hala dışarıda.

Panik pençelerini omurgamda gezdiriyor.

Ben *buradayım*, kendime söylüyorum. *Şu anda buradayım*.

Aylardır panik atak geçirmemiştim ve bu seferki beni bir mengene gibi kavıyor, göğsümü eziyor. Başım hafif ve sersemlemiş durumda ve hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor.

Ön koluma dokunuyorum. Yara izini hissediyorum. Yazıya bakıyorum. Mantrayı kafamın içinde tekrar tekrar okuyarak kalp atışlarımın sakinleştiğini hissetmeye başlıyorum.

Şimdiye odaklanmak. Bahçemle ilgilen. İşimi yapıyorum.

Üzerinde bir ipucu olabilir.

Boğazımdaki ağrıyı yutuyorum ve şüpheliyi incelemeye çalışıyorum, boynuzları sabitlemek için deri bir kayışın dikildiği eksik kulağını not alıyorum. Göz kapaklarındaki dikişler özensiz. Bir şeyler ters gibi.

Hayır, her şey ters geliyor.

Kaba kumaş omuzlarıma değiyor ve irkiliyorum. Kallum bornozu üzerime örtüyor. şu ana kadar ne kadar kötü titrediğimi fark etmemiştim.

Çünkü korkunç bir canavar adam tarafından saldırıya uğradığımı düşünmeye çalışırken bile, dikkatimi çekmek için yarışan çok daha kötü bir şey var.

Kallum avuçlarını kesip beni kanıyla yıkadığı andan itibaren, başka bir hayatın -başka birinin anılarının- anlık görüntüleri zihnime saldırmaya başladı.

Kollarımı kavuşturup yüzümü ona dönüyorum. "Neden öldürdüğün adamla ilgili anılarını görüyorum?"

Wellington'ın kanlı ve parçalanmış yüzü beni sürüklemek için su yüzüne çıkmaya devam ediyor.

"Benim anılarım değil." Kallum önümde durdu, yüz ifadesi ciddiye. "Onu zihninden temizledin."

soğuk bir ağırlık çöküyor. "Bir kez olsun, Kallum, açık olmanı istiyorum. Bana lanet olası gerçeği söylemeni. Bana ne yaptın sen?"

"Sana açık bir kitap olacağımı söylemiştim," diyor, sesi çok sakın. "Sana hiç yalan söylemedim."

Öfke göğsümde alevleniyor. "Belki buna sen bile inanıyorsundur," diyorum yanından geçerken. "Bunu aramam gerek-"

Telefonumu aramaya koyulduğumda bileğimi tuttu. "Benden vücuduna bir mühür yüklememi istedin, Halen." Sesindeki inanç bakışlarını onunkine çekiyor. "Tam buraya koydum." Parmağının ucuyla omzumun ve boynumun kıvrımını sıyrıyor. Tam ısırık izinin üzerine.

Göğsüm, kalbimin şiddetli ritmiyle çılgınca yükselip alçalıyor. "Sanrıların arttı." Ama bu suçlama havada uçuşurken bile zihnimin karanlık dehlizlerinde görüntüler şekillenmeye devam ediyor.

Kafamı sallıyorum, imgeleri dışarı atmaya çalışıyorum. "Bana ilaç verdin," diye suçluyorum, atılmış şarap şişesini göstererek. "Sen... bir şekilde kafama bu saçma sahte anıyı yerleştirdin. Bana bir şey yaptın."

Sadece yapbozun keskin bir şekilde törpülenmiş parçaları bir araya gelmeyi bırakmıyor. Çok hızlı bir şekilde bir araya geliyorlar ve asla göremeyeceğim korkunç ve ürkütücü bir resim oluşturuyorlar.

Kallum bileğimi tutuyor, parmakları nabız noktama bastırıyor. "Bu senin başına geldi, Halen. Ben de oradaydım."

Görüntü etrafımdaki karanlık dünyayı kaplarken zihnimde tüneller oluşuyor. Grenli siyah-beyaz bir filmde, surround sesli, canlı, tam renkli bir sinema filmine kadar her şey acımasız bir netlikte oynatılıyor.

Boğazımı yakan asidi yutuyorum. "Eksik olan bir şey var," diyorum sesim titreyerek.

"Ama yeterince hatırlıyorsun."

Elime bakarken, Wellington'ın arabasındaki aleti hayal ediyorum. Arka koltuktaki bijon anahtarı.

Dünya eğilirken, Kallum'un çarpışan gözlerini buluyorum. *Bu gerçek değil.*

Çenesini kaldırıyor, yüzünün hatları ciddi kesilmiş. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir yaratık görmemiştim. Tamamen öfke, çılgınlık ve tutku."

"Ama nasıl?" Talep ediyorum. "Beni nasıl

görebildin?" "Olayı sahnelemenize yardım eden

bendim."

Hafıza saldırıları. Kallum'un ellerindeki kan. Göz kırıyorum ve görüntüler bu gece yaptığı kesikler ve karanlıkta avuçlarına bulaşan kırmızı lekeler arasında gidip geliyor... kafayı kopardıktan sonra.

"Oh, Tanrım." Alnıma dokunuyorum. Başım ikiye ayrılıyor.

Midem bulanıyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bir belime doluyorum, sanki hastalığı engelleyebilmişim gibi.

"Hayır. *Hayır.*" Kelimeyi tekrarlıyorum, kendi aklıma inanamıyorum. Her şey yanlış. Bu bir rüya. Lanet olası bir *kabus*. Bu gece kanadım. Bir doktor bana bir daha asla *kanamayacağımı* söylemesine rağmen *kanıyordum*. "Bu gerçek değil."

"O gün ne oldu, Halen? Olay yerinden ayrıldığın gün?"

Sorusu endişemin sınırlarının ötesine ulaşıyor ve anıyı ruhumun derinliklerinden çekip çıkarıyor.

Özellikle o gün ne oldu da arabanıza binip davanızdan yirmi dakika uzaklaştınız ve bir yabancıya saldırdınız?" diye devam ediyor Kallum.

Sesinin sakinleştirici temposu beni merkeze alıyor ve bunu bana sormak için uzun zamandır bekliyormuş gibi hissediyorum.

İddiayı reddetme refleksime rağmen, o anı düşünüyorum.

Harbinger davasına gömülmüştüm. Onu *soluyordum*. Derinlere dalıyordum. Çünkü bunun alternatifi, ölüm yıldönümlerinde ailemin mezarını ziyaret etmemekten kaynaklanan zayıflatıcı suçluluk duygusuna katlanmaktı.

Ama Jackson'ı kaybedeli sadece dört ay olmuştu. Ve o gün cenazesinde olduğumdan daha yalnızdım... daha yürekliydim. Hamdım. Acı. Öfkeliydim. Ve kaçamıyordum. Her şey çalınan şeyi hatırlatıyordu.

Mezun oldukları okul sadece kısa bir sürüş mesafesindeydi. En azından üniversitelerini ziyaret edebilirim diye düşündüğümü hatırlıyorum. Mezarlarını görmekten daha az acı verici olurdu. Bir konserde tanışmışlardı - Van Halen konserinde - ve sonra üç yıl boyunca aynı okula gittiklerini keşfetmişlerdi. Hikâyeleri buydu. Sevimli tanışmaları. Adımın sebebi.

Üniversiteye gitmeyi düşünmüştüm ama hiç gitmedim. İçimi kemiren suçluluk duygusunu hatırlıyorum çünkü yüksek profilli davaya gömüldüğüm için rahatlamıştım.

Ertesi gün Cambridge cinayetiyle ilgili bir telefon aldım. Ailemle ilgili anılarımı sonsuza dek lekeleyecek ve katile karşı durmam için beni cesaretlendirecek bir sahne.

Hatıralar soluk ve kenarları bulanık. Gözlerimi kırıştırıyorum ve Kallum'un gözlerini buluyorum. Başımı sallıyorum, onun psikozuna kapılmayı reddediyorum.

Sesimin titremesini kontrol ederek ona "Hiçbir yere gitmedim," diyorum.

Gözlerinde karanlık ve vahşi bir şeyin dumanı tütüyor. "Çok güzel yalan söylüyorsun, tatlım."

Tenimi bir ürperti kaplıyor ama sonra beni kendine yaklaştırıyor. İçimde hâlâ alevlenen paniğe rağmen karşı koymuyorum. Vücut ısısı gerçek ve beni karanlıktan çok şafaktan korktuğum sabahın erken saatlerindeki soğuktan koruyor.

Yüzüme dokunuyor, başparmağını çenem boyunca nazikçe okşuyor. "Bir adam öldürdün," diyor, dehşet verici sözleri dokunuşunun rahatlığıyla çarpışıyor. "Ve sonra sahneyi Harbinger cinayetlerine benzettilik. Bu senin fikrindi. Korkudan, suçluluktan ya da çaresizlikten unutmak için yalvardın. Unutmana nasıl yardım edeceğimi biliyordum." Ağır bir nefes veriyor, bakışları beni içine çekiyor, elleri yüzümü kavıyor. "Bana geri dön, Halen."

Anılardan oluşan bir kolaj zihnime saldırarak beni tekrar uçuruma sürüklüyor... ve ben onun elinden kurtuluyorum.

"Yapamam..." Boğazımı kaplayan safrayı yutuyorum. "Bu...hayır."

Yeni bir panik dalgası yükselirken ölü şüpheliye bakıyorum. "Bunu bildirmek zorundayım. Alister'la irtibata geçmeliyim." Bakışlarımı Kallum'a kaldırıyorum, sonraki kelimelerim ruhumdan süzülüyor. "Ve bana neler olduğunu biliyorum ama bunu da rapor etmeliyim."

"Hayır." Kallum gözleri parlayarak emri verir. "Bunu şimdi yapman için lanet olası bir akıl hastanesinde altı ay yatmadım."

Bornozu etrafımda daha sıkı çekiyorum. Derim her sıyrık, çürük, kesik ve ısırıkla alev alıyor ve nabız gibi atıyor. Yürüyen bir kanıt haritasıyım - Kallum ve benim birlikte olduğumuzun kanıtı.

"Neden yapasın ki?" İnanamayarak soruyorum. Şaşkınlık kaşlarımı birbirine yaklaştırıyor. "Tanrım, eğer buna inanıyorsan, neden kimseye söylemedin? İşte bu, tüm şüpheleri artırıyor, Kallum."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Seni korumak istedim," diyor ve sonra göğsüne kazınmış mührü nazikçe dokunuyor. "İradem seni ilk seferinde bana getirdiyse, seni geri getireceğine güvenmek zorundaydım. Bu yola inanmak zorundaydım. Nereye götürürse götürsün."

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor. "Bu delilik. *Sen* ."

Bir öfke çenesini sıkıyor. "Ve dans ederken görülenlerin, müziği duyamayanlar tarafından deli olduğu düşünülüyordu." Bana doğru yaklaşıyor ve yüzümü sıkıca kavırıyor. "Bana müziği sen getirdin küçük Halen, benim güzel ilham perim. Ve şimdi sen de onu duyuyorsun."

Bileklerine yapıştım. "Hiçbir Nietzscheizm bu deliliği açıklayamaz."

Beni bırakmayı reddediyor ve panik göğsümde kabarıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, sonunda rahatlayana kadar omuzlarını itiyorum.

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Benden istediğin şeyi yaptım. Seni kendime saklamak isteyen kendi açgözlü, bencil doğama rağmen, çünkü lanet olası hayatımda ilk kez acı hissettim. *Senin* acını." Aramızdaki mesafeyi yiyor; ondan kaçamıyorum. "Parmağımı kestim ve tam buraya bir mühür çizdim." Boynumun hassas birleşme noktasının üzerinde bir desen çiziyor. "Kan çok kişisel bir şarj yöntemidir. Ama bu *senin* unutma isteğindi."

Kirli tırnaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Bu delilik," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Tarif ettiğin şey psikotik bir kırılma."

"Ne dersen de, Halen. Terminoloji gerçekleri değiştirmez."

Cesede bakıyorum, sonra sadece titreşen közlerin kaldığı ateş çukuruna bakıyorum. Bataklık gittikçe kararıyor.

Işıktan önceki en karanlık.

Mantıklı düşünmeye çalışarak şarap şişesine doğru yürüyorum ve onu yerden alıyorum, ardından masaya doğru ilerlerken gördüğüm kanıtları topluyorum. Çantamı kaptığım gibi her şeyi içeri itiyorum.

Şarap şişesinin içindekileri test ettireceğim. Kanıma toksikoloji testi yaptıracağım. Çiş testi yaptıracağım ama Kallum'un hayallerine .

"Ve hiçbir neden bunu açıklayamadığında?" diye soruyor, sanki öfkeli düşüncelerimi okuyormuş gibi. Atılmış tişörtünü bulup kollarını

kolların içinde.

Gözleriyle karşılaştım - bu gece isteyerek içine düştüğüm, korku içinde boğulmama rağmen kendimi güvende hissetmemi ve tapınmamı sağlayan gözler. Onun dokunuşunu arzuladım. Karanlığının beni korumasını istedim. Kendimi tamamen bıraktım... daha önce hiç yaşamadığım duyguları ve hisleri kucakladım. Kimseyle.

Karanlığın yapacağı şey budur. Bizi zihnimizin en derin girintisinde, her ağrıyan arzusun ve muhtaç, sinsi özlemin saklı olduğu yerde tutacaktır. Korunaklı, bilincimizden gizlenmiş bir şekilde kendimizi baştan çıkarmaya teslim ederiz.

Ama ışık, her zaman sonumuzu aydınlatmaktan sadece birkaç dakika uzaktadır. Kaza benim hatamdı.

Kallum benim sonucum, ruhumun yıkımı.

Kalan gücümle onun aldatıcı güzellikteki bakışlarını tutuyorum. "Bir açıklaması olmalı."

Sarı gökyüzüne karşı tehlikeli bir kenar silüetini oyuyor. Göğsündeki geyik kafatasının siyah gözleri bana bakıyor. Enerjideki değişimi hissedebiliyorum, gelgit kıyıdan çok hızlı çekiliyor.

Ruhsuz bir canavarın duygusuz bakışlarıyla bana bakıyor. "İlk konuşmamızı tekrar dinle," diyor, muzip bir sırıtış ağzını eğerek. "Şimdi oldukça farklı duyacaksın."

Kanım damarlarımda durdu.

Güçlendirici bir nefes çekerek, telefonumu aramak için yanından ayrılıyorum. Cihazı ateşin için için yanan közlerinin yanında buluyorum ve titreyen ellerimle alıyorum.

"Alister'a ne söyleyeceksin?" diye soruyor arkamdan.

Varlığımın her zerresi Kallum'un iddialarına karşı isyan etse ve görüntüler hala zihnimi etkilese de, burada yaşanan her şeyi raporun bir parçası olarak beyan etmek zorundayım. Bu da şu anlama geliyor.

"Cambridge cinayet soruşturması yeniden açılmalı ve gerçeği ortaya çıkarmak için incelenmelidir." Telefonun ekranını aydınlatıyorum ve Alister'ın rehberini açıyorum. Cesaretimi kaybetmeden önce ismine dokunuyorum.

"O burada." Kallum kayıtsızca failin cesedine doğru başını sallar. "Ama kurbanları nerede, küçük Halen? Arkasında X işaretli detaylı bir harita bıraktığından şüpheliyim."

Aramayı Ajan Alister açıyor ve bakışlarım Kallum'unkilerle kilitlenince telefonu sessize alıyorum. Daha işi bitmedi. Tıpkı kurnaz bir illüzyonist gibi her zaman kolunda bir şeyler vardır.

Bana doğru ilerliyor, ölümcül formu beni bir av gibi takip ediyor. "Soruşturmayı yeniden açarsan," diyor, "ölmelerine izin veririm, Halen."

Dehşet bedenimi sarıyor. Telefonun hoparlöründen Alister'ın sinirli sesi geliyor.

"Sana inanmıyorum." Ben de diyorum ki. "Nerede olduklarını bildiğine inanmıyorum ve bunu yapabileceğine de inanmıyorum-"

"O zaman sen de artık benim senin şeytanın olduğuma inanmıyorsun?"

Telefonu sıkıca kavrayıp Kallum ve ölü suçlu arasında bakışıp duruyorum, içimde bir savaş sürüyor.

"Onları bulabileceğimi biliyorsun," diyor, ifadesi ciddi. "Onları bulmak için *bana ihtiyacın* olacak."

Kurallarını bilmediğim bir oyun tahtası kuruyor. Emin olduğum tek şey, eğer bunu bu kadar çok istiyorsa, o zaman bir oyun sonu var.

"Hayır, Kallum," diyorum, hissetmediğim bir güce tutunarak. "Sana bir daha hiçbir şey için ihtiyacım olmayacak."

"Ama işte senin Freudyen kayman." Sinsi bir gülümsemeyle dikkat çekiyor. "Yerel halkın *sana* ihtiyacı var. Hayatlarını Alister'ın ellerine bırakarak kurbanları riske atamazsın. Ve eğer uzun bir soruşturmayı bekleyerek gidersen onları kurtaramazsın. O hayatların çok az zamanı kaldı."

Kavurucu bir öfke kararlılığımı yakıyor. "Sen lanet olası bir şeytansın."

"Bunu sen yarattın, tatlım."

Bakışlarımı telefonuma indiriyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Gözüm Kallum'un ayak bileğine takılıyor, takip monitörünün olmadığı ayak bileğine.

Sorular olacak... Cevaplayamayacağım kadar çok soru. Telefonumun GPS'i CrimeTech tarafından kaydedildi ve kendimi haklı çıkarabilirim. Ama Kallum'u değil.

Suç mahalline dikkatle bakıp bir seçim yapıyorum.

Çatışan bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, "Git, Kallum. Otele git. Sadece... git."

Hatalarımın soruşturmayı lekelemesine ve kurbanların aranmasını engellemesine izin veremem.

Birimiz bir ruh için savaşmak zorunda.

"Seni bekleyeceğim," diyor. Gözlerine bir kırılganlık parıltısı dokunuyor.

"Yapma."

Kallum'un bu sahneden çıktıktan sonra ortadan kaybolabileceğinin farkındayım. Ortadan kaybolabilir ve bir daha hiç görülmeyebilir. Bu ihtimalin bana ne hissettireceği konusunda kararsızım - Kallum Locke'un hayatımdan kaybolması kötü bir şey mi yoksa rahatlatıcı mı ?

Kallum, aramızda dolaşan bu tehdidin ciddiyetiyle bakışlarımı tutuyor.

Arkamı dönüp kanıt masasındaki giysilerime doğru ölçülü adımlarla ilerliyorum ve Alister'ı tekrar arıyorum. Arkamı döndüğümde Kallum gitmişti.

HIDDENWISDOM

KALLUM

Day içmenin faydaları vardır.

Mesela, çıldırtıcı bir koku gözeneklerinize işlemişse ve net bir düşünceye sahip olmanın tek yolu aklınızı başınızdan almaksa. İronik.

Bir kadeh burbon içiyorum ve sıkılmış dişlerimin arasından dumanını soluyorum, sonra Pal'a başımı sallıyorum. Barın üzerindeki shot bardağını işaret ediyorum.

Aynı zamanda Pal's Tavern'de barmenlik de yapan Pal, gümüş bir sürahi şişeyi kapmadan önce barın üstündeki iki özel ajana dikkatli bir bakış atıyor.

"Öyle bir şey yok," diyorum Pal'a. Görevliler tarafından azarlanma endişesini hafifletmeye çalışıyorum.

"Elbette dostum," diyor beni yatıştırmak için, ama yine de bana bir kadeh daha dolduruyor.

Gördüğüm kadarıyla Pal'in bana borcu var. Bütün bu lanet kasabanın var. Bunun kanıtı, içki şişeleri rafının üzerine monte edilmiş düz ekranda kayıyor.

Hollow's Row'un ritüel hırsızı yakalandı.

Yakalandı tam olarak doğru değil, ancak sanırım tam açıklama kayan yazı çubuğu için çok uzun ve karmaşık. Ve dürüst olmak gerekirse, bu takma adı kim bulduysa içi boşaltılmalı.

Güncel haberler başladığında Pal televizyonun sesini açar.

Hollow's Row görev gücü, bir bataklıkta bulunan parçalanmış ceset parçalarından oluşan iki korkunç suç mahallinden sorumlu olduğu iddia edilen ölen şüphelinin adını resmi olarak açıkladı. Şüpheli Leroy Landry, bu sabah erken saatlerde olay yerlerinden birinde çalışırken bir görevliye saldırdı. Landry saldırı sırasında oluşan komplikasyonlar nedeniyle hayatını kaybetti. Yaralarının tedavisi için acil bakıma alınan yetkilinin durumunun iyi ve stabil olduğu bildirildi. Görev gücünden yeni bir rapor açıklandı

Landry'nin vücudunda ölümcül baldıran otu bitkisi vardı. Landry ile ilgili soruşturma devam etmektedir. Olay yerindeki kurbanların nerede olduklarına dair yeni bir gelişme yok.

Pencereden dışarı halsiz bir bakış fırlatıyorum. Ülkenin dört bir yanından gelen haber ekipleri şehir merkezinin dar sokaklarını dolduruyor. Hikaye bir kez patlak verdiğinde, sirki durdurmak mümkün değildi.

Halen günün yarısında Ajan Alister ile kapalı bir sorguda kaldı. Kısa bir süre sorgulandım ve GPS verileri bütün gece otel odamda olduğumu doğruladıktan sonra serbest bırakıldım.

Yanımdaki ajanlardan edinebildiğim FBI raporuna göre, kendini tanılaştırmak isteyen bir adam için ne yazık ki sıkıcı bir isme sahip olan Leroy Landry'nin yerel baş şüpheli olduğu doğrulandı: Ermiş.

Görünüşünü bu kadar korkutucu hale getirmeye başlamadan önce mi yoksa sonra mı münzevi oldu? Haberde pek çok ilginç ayrıntı atlanmış. Federaller medyayı uzun süre cahil tutamayacaklar.

Landry'nin evinde yapılan bir araştırma, şarap mahzeninin şarap yapım aparatlarıyla dolu olduğunu kanıtlamakla kalmadı, evindeki kütüphanede antik Yunan felsefesi, Nietzsche, Aleister Crowley ve diğer birçok ezoterik araştırma materyali üzerine çok sayıda kitap bulunuyordu ve bunların hepsi profille ilişkilendirilebilirdi.

Gözleri ve kulakları olmamasının yanı sıra dili de yoktu. Bu da neden sadece homurdanıp hırladığını şimdi daha iyi açıklıyor. Yine de, bunun hayvani kişiliğe olan bağlılığının bir parçası olduğunu düşündüğümde daha çok etkilendim.

Shot bardağını barın üzerine koyup, bardağı üç kez döndürüyorum. Sonra bandajlı elimi saçlarımın arasından geçirip bir nefes veriyorum. "Bir tane daha," diyorum Pal'a.

Ancak bu kez Pal benim acıma hiç acımıyor. "Yolun ."

Shot bardağını barın kenarına itiyorum. İyi de oldu. Pal bana kutlama içkisi vermiyor, tıpkı ajanların almadığı gibi. Kahraman ben değilim. Bu hikayede kahraman yok. Ama paraya erişimim olmadığından, bu içki seansı Dr. Verlice'nin.

Stoll'un kredi kartını barın üzerine bıraktım.

Kasıtlı olarak onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışmıyorum. Bu imkansız olurdu. Takıntılar öyle kolay teslim olmaz.

Sadece onsuz nefes almayı öğrenmeye çalışıyorum.

Boğazımın arkasındaki yanmanın tadını çıkarıyorum, Halen'in duyularımı sulandırılmış bir burbondan daha şiddetli bir şekilde yakan ateşli kokusunun tadını çıkardığım gibi.

Bu arayışında büyük ihtimalle hayalperesttim. Onu bir deli gibi dağ evimin bodrumuna kilitlemeli ve kaçınılmazlığımızı kabullenene kadar cildine losyon sürmeliydim.

Ama yalvaran ela gözleri -acı dolu kalp ağrısıyla- içimi parçaladığında, bana çok az seçenek bıraktı. O anda bana sahip oldu. Ruhumu ilham perime, efsanelerin küçük peri yaratığına sattım ve onun etine bir mühür bastım.

İşe yarayacağına inanmış mıydım?

Gecenin içinde kaybolup tüm zulmümüzü unutacağını mı?

İçimde, *siktir et, bakalım ne olacak* diyecek kadar merak kalmıştı.

İşte işin gerçeği: Uygulama ya da büyü yöntemi ne olursa olsun - ister inançlı ister agnostik olun - her şey "güç istencine" bağlıdır.

Nietzsche'nin maddeye karşı zihni.

Ya da Nietzsche'nin en sadık müritlerinden biri olan Aleister Crowley'in belirttiği gibi: "Her kasıtlı eylem büyüsel bir eylemdir."

Zihin bu dünyadaki en güçlü büyücülük biçimidir. Ve ben onu

hayatıma sokma arzumla bilerek hareket ettim.

Belki güçlere de yardım eli uzatmışımdır... Ama dediğim gibi, sabır benim erdemim değil. Kaderin bile doğru yönde bir dürtmeye ihtiyacı var.

Hayatım boyunca çalışarak öğrendiğim tüm hileleri kullanarak Halen'in engelini kaldırma çabam başarısız oldu. Seks, kan, tükürük, meni - en güçlü kombinasyon - hepsi yeni bir mühür yüklemek için kullanıldı ve yine de zihni ve iradesi daha güçlü kaldı.

İlham perim karanlıkta oyalanmak istiyor.

dolaşan alkolün yakıcılığını hissederek, elimin etrafındaki bandaja kederli bir duyguyla dokunuyorum. Yaraları nasıl aldığım sorulduğunda gerçeği ; onları kendim yapmıştım. Ne de olsa bana kısa süreli psikotik bozukluk teşhisi kondu. İnsanlar sizin için mazeret üretmeye istekliken yalan söylemek için hiçbir neden yok.

Yalanı istiyorlar. Gerçek kabul edilemeyecek kadar rahatsız edici.

Bar müdavimlerinden edindiğim bilgilere göre, Dr. St. James fail saldırdığında yerini incelemeye devam ediyordu. Saldırıda Dr. St. James yaralanmış ve kendini savunduktan sonra şok geçirmiş. Ajan Alister, görev gücünün münzevi şüpheliye yaklaşma çabalarının onu dışarıya çeken şey olduğunu belirtti.

Tabii ki, Alister övgüyü alacaktı. Eminim Halen arka planda kalmaya çok istekliydi. Sonunda, profili doğrudu ve yerel halk münzevi şüpheliyle bağlantıyı federallerden daha hızlı kurdu. Sadece ayın alanının ne kadar hayati olduğunu fark etmediler.

Dün gece geleceğini biliyor muydum? Hayır. Emin değildim. Başlangıçtaki tasarımın bir parçası değildi. Ama kaostan dualarınıza cevap vermesini istediğinizde, hediye kabul edersiniz.

Halen'in Zerdüşt'ün hikayesinde gözden kaçırdığı bir şey olduğu için, suçlunun eninde sonunda ortaya çıkacağından şüphelenmiştim.

Büyücü.

Ahlakı bozan.

Zarathustra'ya meydan okudu. Şüpheli, kutsal topraklarında hem ben hem de Halen tarafından tehdit edildiğini hissedecekti.

Ve evet, Halen'in aşırı yüksek duygularını kullanarak zihninin mührünü kırmaya çalıştığım için şeytanın vücut bulmuş hali olabilirim, ama eğer yeniden ortaya çıkacaksa, bu aşırı baskı sırasında, çılgınlığı kanalize ederek olmalıydı.

Tıpkı onu ilk gece gördüğüm gibi.

Üniversite arazisinde yürürken, acısına dalmış, beni onun gizemine çekiyordu.

Kendisine ve bana söylediği yalanlara rağmen, küçük Halen'in üniversitemde bulunmak için bir nedeni vardı, çünkü o gün, anne ve babasının ölüm yıldönümünde, onları anmak için mezun oldukları okulu ziyaret ediyordu.

Araştırma benim işim.

Onu izledim. Onu takip ettim. Onun bir can aldığını görmek *beni* hayata döndürdü. Ne de. Tanrıların ya da cehennemin bir hediyesi olması umurumda değil.

-O benim ölü ruhumu canlandıran ilham perim.

Tabii o zamanlar ilham perimin geri dönüp beni baş şüpheli yapacağını ve cinayetle suçlanacağımı bilseydim... İsteğine bu kadar kolay boyun eğmeyebilirdim.

Geriye dönüp baktığımda, blok harflerle bir not bırakmalıydım. Ancak Wellington'ın karısının şüpheli olduğunu ima ederek ona yardımcı olmaya çalıştım. Bunun yerine, ruhu aramızdaki bağın yoğunluğunu beni suçlama içgüdüğü olarak algıladı.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye anons ediyorum.

Ajanların bana yetişeceğini bildiğim için bardan çıkıyorum. Körelmiş reflekslerimle kameramanları, muhabirleri ve gerçek suç fanatiklerini atlatarak şehrin merkez parkındaki çürük köprüye doğru ilerliyorum. Otel sülük kaynıyor ve bu nokta kargaşadan bir an olsun uzaklaşıp huzur bulabileceğim tek yer.

Ortak alanın budanmış, parlak yeşil çimenleri bana önceki hayatımda her gün dolaştığım kampüs alanını hatırlatıyor.

Kabul ediyorum, sıkılmışım. Hayattan. Kariyerimden. Başarılarımdan. .

O dünyamı yıkmadan önce, bir çıkış yolu bile düşünüyordum. Tüm büyüklerin zamansız ölümleri olmuştur. Kimse ölüm yatağına bağlı bir bebek bezine işeyerek yitip gitmez ve hatırlanır.

Bu ebedi bir ölüm cezası.

Saygı görmek için önce çıldırırsınız, sonra da bu dünyadan alevler içinde gidersiniz.

Neredeyse deliliğimi elde etme noktasına geldiğimi düşünüyordum - özellikle de Wellington'un tüm sıcak, küçük düğmelerime bastığı açılış konuşmasından sonra, göğsüme bir mühür kazımaya karar verdim ve evrene ya bana bir ilham perisi, ertesi gün uyanmak için bir neden vermesi için yalvardım ya da felsefi zaferin aleviyle sönecektim.

Evet, ne kadar aşırı dramatik olduğumun farkındayım. Ama insan parlak bir zihnin lanet olası çelişkileriyle mücadele etmedikçe, monotonluğun o zihne yaptığı şaşırtıcı işkenceyi anlayamaz. Basit bir yaşamdan gelen o mutluluk verici cehalete asla ulaşamadım. Var olmak için ilahi bir ilhama ihtiyacım vardı.

Bu yüzden küçük Halen umutsuzluk kıyılarına vurduğunda, tüm ateşli duygusal hasar ve güzel ıstırap, kalbim ilk kez çarptı.

Tutku, saplantının fitilini ateşledi.

Onunla ilgili her şey yeniydi. Heyecan verici. Tehlikeliydi. Geniş bir bilgi birikimine sahipti. Ancak, ertesi gün bir profil uzmanı olarak suç mahallinde dolaşması hiç de şaşırtıcı değildi.

Tehlikeli derecede sarhoş edici bir oyunun başlangıcı. Ortak, gizli bir bilgeliğe sahip iki kişilik kendi gizli topluluğumuz.

O gecenin hikayesinde daha fazlası var. Olayların nasıl geliştiği. Halen'in karanlık köşesini daha da aydınlatmasına yardımcı olacak detaylar - ama bunu hak etmek için çok iyi bir kız olması gerekecek. Ona açık bir kitap olacağıma söz verdim ve bu sözü yerine getirmeye niyetliyim.

Kanlı, alevli sona kadar.

Dirseklerimi köprünün ahşap kirişine dayıyorum. Aşağıdaki dolambaçlı dere, yolundaki sertleşmiş engelle karşılaşana kadar sakın bir şekilde kayaların üzerinden akıyor. Suyun yıkıcı, güçlü kuvveti bile zaman zaman görevinde engelleniyor ve yeni bir rotada ilerlemek zorunda kalıyor.

Damarlarımda alevli bir kor kıvılcımlanırken kanım ısınıyor. Gelgitin ayı algıladığı gibi onu hissedebiliyorum. Onun çekim gücü beni kendine çekiyor ve bakışlarımız birleştiğinde, nefes kesici görüntüsü göğsümün içindeki ölü kasların atmasına neden oluyor.

Hafif bir esinti Halen'in tüketen kokusunu bana doğru taşıyarak beni daha da tuzağa düşürüyor ve ayılmam için beni şok ediyor.

Duş almış ve temiz kıyafetler giymiş. Koyu renk saçları omuzlarının etrafında gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş. Soluk teller yüzünün yan tarafını çerçeveleyiyor. Hafif bir makyaj yapmış. Toplantılar için kendini "prezentabl" hale getirmesi gerekiyordu.

Dün gece de bana aynı şekilde mükemmel görünüyordu, özlerimizle yıkanmış ve pislik içindeydi.

Köprüye doğru yürürken yürüyüşü engelleniyor. Sol bacağını destekliyor, kolunu karnına sarmış. Ne kadar çok ezik ve yara olduğunu hayal ediyorum ve onu yatağına götürüp acısını zevke dönüştürme isteği beni kavırıyor.

Yaklaştıkça, makyajla gizlemeye çalıştığı boynundaki morlukları fark ediyorum. İzlerin hepsinin benim tarafımdan yapılmadığını bilmek çenemi geriyor. Onu boğarken Landry'nin boğazını kesme isteğimle savaştım, ama bu engel olurdu.

Gözlerini köprünün yıpranmış tahtalarına dikerek, "Konuşmamız gerek," diyor.

Ona dokunma isteğimi bastırıyorum, gözlerini bana dikmesini sağlıyorum. "Hadi otele gidelim," diyorum.

İçgüdüsel olarak gözleri benimkilerle çarpışıyor ve orada biriken korkuyu görüyorum. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Burada konuşacağız."

Bir ısırtık öfke sabrımı taşıyor ama vazgeçiyorum. Onu bana bu ortamın izin verdiği kadar yaklaştırmak için aramızdaki mesafeyi yiyorum.

Tepkisel olarak bir adım geri atar. "Kallum..."

"Karar nedir?" Ona soruyorum. "Şahdamarına korkmadığını biliyorum, bu yüzden değerli kurbanlarını kurtarmak için birlikte mi çalışacağız, yoksa-"

"Kaçmadın," diyor, düzensiz nefeslerini dengelemek için derin nefes alıyor.

"Ben kaçmam," diyorum. "Özellikle de zaten benim olan bir şeyden."

"Ben de bunu göz önünde bulundurdum," diye devam ederek ifademi geçiştirdi, "bu davadaki davranışınızla birlikte. Suçlunun yerini tespit etme konusundaki uzmanlığınız değerliydi ve bu uzmanlık potansiyel olarak kurbanların yerini tespit etmeye yardımcı olsa da-"

"Yara bandını yırt," diye sözünü kesiyorum.

Bakışları istemeden de olsa elimi saran bandaja kayıyor. Vücudunu sert bir ürperti kaplıyor ve kollarını kavuşturuyor. Bileklerini aşındıran ip yanıklarının görüntüsü bana sapkın bir arzuyla saldırıyor.

Parkta gezinen iki ajana doğru başıyla işaret ediyor. "Briar'a geri götürüleceğiniz havaalanına kadar size eşlik etmek üzere birazdan yola çıkacaklar," diyor aceleyle. "Dr. Torres, FBI'a verdiğiniz hizmetler için yapılan sözleşmede belirtildiği gibi, yeni bir tesise nakledilmeniz için gerekli düzenlemeleri yapıyor."

"Ya diğeri?" Gırtlaktan gelen sesimle aramızdaki havayı yokluyorum.

Başını sallıyor ve bana uzun süre bakmayı reddediyor. "Kurbanlar bulunduktan sonra teslim olacağım ve Wellington cinayetiyle ilgili kapsamlı bir soruşturma başlatılmasını talep edeceğim. Yargıca derhal serbest bırakılman için dilekçe vereceğim, çünkü cinayeti işlemeni sağlayan benim profilim ve tanıklığımdı -" bakışları beni sabitliyor "- ama suç ortağı olarak itirafın ve soruşturmanın tüm bunların intikam güdüsü olan son derece dengesiz bir kişinin girişimi olduğunu ortaya çıkarma olasılığı-"

Sözünü kesmek için sert bir kıkırdama duyuyorum. Sargılı elimi ağzıma silerek bir kez başımı sallıyorum. "Anlıyorum, Halen. İnkârını bana gerek yok."

Boğazını temizliyor. "Gerçeğin tamamı ortaya çıkana kadar gözaltında kalmanız en iyisi."

Halen gitmek için döndü ve ben bileğini tuttum. "Benim sıram."

Aramızda sıcak bir akım var. Aramızdaki bağı hangi renge boyamaya çalışırsa çalışsın, tuvalimiz kırmızıya boyanıyor ve onun ruhu da en az benimki kadar karanlık.

"Peki ya sen benim için ne hissediyorsun, küçük Halen?" Nabzının parmaklarıma çarparak hızlanmasına dikkat ederek soruyorum. "Onu da mantığınla uzaklaştırabilir misin?"

Nefesi sığlaşıyor. "Yapamam," diye itiraf ediyor. "Ama bu daha fazla araştıracağım bir alan değil. Duygularımın bu davayla bir ilgisi yok."

"Peki ya benim duygularım? Feda ettiklerim?" Talep ediyorum. "Sana karşı olan hislerimin de bir önemi yok mu?"

"Hissedemiyorsun," diyor, sözleri bir bıçak gibi keskin. "Sen bir sosyopatsın, Kallum. Bir sülük gibi benden besleniyorsun. Arada fark var."

Bileğini kurtarıyor ve gözlerinde bir duygu kıvılcımının parladığını görmek beni rahatlatıyor.

"Sizce katiller neden öldürür?" diye soruyor, sesi gergin. "Adrenalin patlaması yaşamak için, duygularını örten duyarsızlaştırılmış tabakayı kırmak için, böylece herhangi bir şey hissedebilirler."

"Hiç seninle olduğum kadar canlı hissetmemiştim," diyorum dürüstçe. "Ve *sana* kadar bir can almayı hiç düşünmemiştim, Halen."

Başını tekrar tekrar sallıyor, vücudu titriyor. "Kanıt nerede, Kallum?"

Zalim bir gülümseme ağzımı eğiyor. *Ne kadar da ironik.* "Haklısın, Halen. Fiziksel kanıt yok, suç yok. Değil mi?"

Söylediklerinin varmasıyla yüz hatları düşer.

Kuşkusuz, bu benim açımdan ucuz bir atıştı. Ancak onun ikinci derece kanıtlara dayanan profili yüzünden altı aydan fazla bir süredir hapisteyim.

Diyelim ki Halen söz konusu olduğunda, onu suça bağlayan böyle bir kanıt varsa, söz konusu kanıt tutma imkanına sahip birinin bunu güvenli bir şekilde saklaması mantıklı olacaktır.

İyi kurgulanmış bir acil durum planı da çok değer verdiğim bir başka şeydir.

Ancak, Halen'in şu anda tüm ayrıntılara ihtiyacı yok, tıpkı yerel halkın şüphelilerini adlandırmak için tüm ayrıntılara ihtiyaç duymadığını belirttiği gibi. Detaylar birbirine karışabilir. Zihin aynı anda ancak bu kadar çok şeyi algılayabilir.

"Bunu düşünmeni istiyorum." Kaçmasına izin vermeden önce kolunu tutuyorum ve parmak uçlarımı bilerek ön kolunu kaplayan kolun üzerinde gezdiriyorum. "Kendi mührünü yazıya dökmüşsün ve her gün olumlamanı okuyorsun," diyorum. "Bilinçaltının bunu nereden öğrendiğini düşünüyorsun?"

Zorla yutkunması acı verici görünüyor. "Her şeyin bir bağlantıya ihtiyacı yoktur, Kallum. Bazen bu sadece bizim insanlığımızdır."

Alaycı bir nefes çektim. "Bu davada bizimle paralellik gösteren çok fazla tesadüf oldu. Evren bizi böyle bir araya getiriyor."

"Ve bu paralelliklerin ve tesadüflerin ne kadarının sizin tarafınızdan etkilendiğini ve hatta düzenlendiğini merak ediyorum. Altı ay, sanılarını ve saplantılarını besleyecek araçlara sahip biri için çok fazla boş zaman."

"Esprili şeytan göndermelerine bayılıyorum."

Elime dokunuyor ve bandajın içinden geçen ateşli akımı hissediyorum. "Sanırım hastasın, Kallum," diyor, gümüşü bakışları benimkilere kanıyor. "Ama sanırım ben de hasta olabilirim. Umarım bu sefer doktorlarına işkence yerine onlardan gerçekten yardım almak için faydalanırsın."

Kesinlikle hastayım.

Ama bu hastalığa çare olabilecek tek doktor benden uzaklaşıyor.

"Bunu senden duymak çok küstahça, tatlım," diyorum, "ama yalanlara inanmalısın, hatta her saniyesini sevmediğine inanmalısın."

kötü adamla sikişiyorsun, o yüzden bunu şimdi yapabilirsin." Dudaklarımı yalıyorum, sonra yaklaşıyorum. Kesik kesik nefesleri boynuma çarpıyor ve açlığını daha ne kadar bastırabileceğimi merak ediyorum.

"Belki de haklısın," diyor aramıza mesafe koyarak. "Ama bu sizden uzak durmam için daha da fazla neden, Profesör Locke."

O arkasını dönerken, mesafelerini ölçmek için ajanlara bakıyorum.

İlerledim ve yolunun önüne çıktım. Çenesini kavrayarak güzel yüzüne bakıyorum, ela gözleri korku ve istekle irileşmiş. "Bir kez benden uzaklaşma şansın vardı ve lanet olası evren bizi tekrar bir araya getirdi. Şimdi, gitmene asla izin vermeyeceğim. Biz ikiliyiz, Halen."

Dudakları titriyor ve onu kendime doğru bakışlarımı üzerinde gezdiriyor, karanlık bir hırıltıyla içindeki korku ve şehvet karmaşasını içime çekiyorum. Onun tatlı kokusunu içime çekiyorum, sonra şiddetli bir öpücükle ağzını yakalıyorum.

Öpücüğü ısırmadan önce yumuşak dudaklarının ritmik bir şekilde benimkine yaklaştığı, şişliğin altında teslim olduğu bir an. Kanın metalik izi öpücüğü dolduruyor ve o ayrılırken dudağımı yalayıp gülümsüyorum.

Ajanlar beni yakaladı, Halen'den uzaklaştırdı ve ellerimi arkamdan bağladı.

"Zaman ve gelgit... tatlılık." Beni çekip götürürlerken ona hatırlatıyorum. "Ve beklemekten bıktım."

DÜNYALITESİ

HALEN

I dudaklarıma dokunuyor, Kallum'un acımasız öpücüğünün sıcak nabzını hissediyorum. Dilimde hâlâ onun kanının tadını alabiliyorum. Federal ajanlar tarafından parktan uzaklaştırılmasını izlerken kalbim düzensiz bir şekilde atıyor.

Kallum cipin arka koltuğuna yerleştirildiğinde, nihayet ağrıyan ciğerlerimi doldurmak için tam bir nefes çekiyorum ve bacaklarım çökmeden önce bankta sendeliyorum.

Onunla yüzleşmek, çalıştığım kelimeleri söylemek için topladığım tüm güç, beni o kadar içine çektiğinde elimden alındı. Eğer ajanlar olmasaydı, ona teslim olurdum.

Göz göze geldiğimiz andan itibaren Kallum'un üzerimdeki etkisini anlamam şimdiye kadar zaman aldı. Bu yüzden ondan korktum, zihnimden bir sifon gibi çektiği mantık yüzünden.

Onun yanında mantıklı düşünceden fazlasını kaybediyorum; bir zamanlar olmaya çalıştığım kadını kaybediyorum.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve siyah SUV gözümün önünden kaybolana kadar bilerek akan dereye bakıyorum.

Duygularımı sakinleştirerek telefonumu çıkarıyorum. Bileğimdeki ip yanığı dikkatimi çekiyor ve ceketimin kolunu aşağı çekiyorum.

Aldığım yaralar işlem sırasında kolayca açıklanamadı. Olay yerlerini incelerken kendimi faillerin zihnine yerleştirme konusundaki "tuhaf" yöntemlerimi kabul etmek zorunda kaldım.

Suçlunun ritüeline ilişkin araştırmamın bir parçası olarak bileklerimi bağladığımı itiraf ettim. Kendimi kestiğimi itiraf ettim. Vücudumu şarap ve kanla yıkadığımı.

Ajan Alister'la yaptığım aşağılayıcı bir görüşmede, ritüeli daha fazla keşfetmek için Kallum'un kanını bir araç olarak kullandığımı itiraf ettim ve o da ilişkimizin profesyonel sınırları aştığı sonucuna vardı.

Ancak ben bu iddiayı reddettim. Kallum'un hazırlık çalışmalarımın gönüllü bir katılımcısı olduğunu, ancak o sırada onu denetleyen psikiyatrist olduğum için eylemlerimden sorumlu tutulamayacağını belirttim.

Sicilim bozulacak. Asla kendi muayenehaneme sahip olamayabilirim.

Nihai sonuç, FBI direktörünün benim adıma bir feragatname imzalaması oldu, çünkü yöntemim nihayetinde suçluyu olay yerine çekti. Ve Ajan Alister'in, benim ve Kallum'un sıkı bir süre içinde bir baş şüphelinin ismini vermemizi istemesi, benim aşırı soruşturma yöntemimi harekete geçirdi.

Alister bu konuda uyarı almış olabilir, ancak hiçbir şekilde benim yaşadığım utanç seviyesine maruz kalmadı.

İşin püf noktası, yöntemim ya da olay yerinde yaşananlar hakkında hiçbir röportaj vermeyecek olmam ve bu konuda bir gizlilik anlaşması imzalamak zorunda olmam.

Landry'nin ölümünün intihar olduğuna karar verilmiş olması tek küçük lütuf. Adli tabip Landry'nin baldıran zehirlenmesinden kaynaklanan kasılmalar nedeniyle boğulduğu sonucuna vardı. Eminim FBI da bu kararda etkili olmuştur. Kurbanlar hala kayıp olduğu için, suçlunun kendi elleriyle komplikasyonsuz bir şekilde ölmesi yetkililer için daha iyi görünüyor.

Yine de Landry'nin hayatını toksinden kurtarmak için alınabilecek hiçbir önlem yoktu. Bunu kendime birden fazla kez hatırlatmak zorunda kaldım.

Feragate rağmen, CrimeTech'in müdürü beni şirketteki görevimden aldı.

İşsizim. Gözlerimi her kapattığımda beni rahatsız eden sanrılı anılardan acı çekiyorum. Ve potansiyel olarak cinayetten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmak ya da akıl hastanesine kapatılmakla karşı karşıyayım.

Ama önce, daha fazla uçuruma atlamadan önce, cevaplara ihtiyacım var.

İşte bu yüzden Kallum'un etkisinden uzakta mantıklı cevaplar arıyorum.

Telefonu kulağıma götürerek Dr. Floris'in hattına bağlanmayı bekliyorum. Doktor telefonu açtığı anda, beni rahatsız eden sorulardan birini sormadan önce bir an tereddüt ediyorum.

Düşük yaptıktan sonra tercih ettiğim endometriyal ablasyon ameliyatı kısmen Dr. Floris'in ağır kanamalarım ile ilgili endişesinden kaynaklanıyordu, ancak sonuçta bir daha asla hamile kalmayacağıma karar verdikten sonra benim seçimimdi.

Genç yaşında fikrimi değiştirebileceğimi düşündüğü için diğer tedavi yöntemleri hakkında tartışmalar oldu, ancak ben kararlıyım.

"Nasıl?" Titrek bir nefesle ona soruyorum. Zihnimde kopan fırtınayı dindirmek için en azından mantıklı bir açıklamaya ihtiyacım var.

"Halen, bunu konuşmuştuk" dedi. Doktoruma haksızlık etmeyeyim, kazadan sonra hiçbir zaman çok hazır değildim. "Daha hafif dönemler geçirme ve hatta birkaç yıldan daha kısa bir süre içinde düzenli olarak başlama şansınız var."

"Yani regl olmaya başlamamın tamamen mantıklı olduğunu söylüyorsunuz."

Tereddütü hattan sızıyor. Eminim hangi cevabın beni memnun edeceği konusunda kafası karışmıştır. Ne de olsa kanamayı durdurmak için pahalı bir ameliyatın parasını ödedim.

"Halen," diyor dikkatle, "çok şey yaşadın. Yüksek stresli bir kariyerin var. Hormonlarınız dalgalanır. Ve stres, diğer birçok faktörle birlikte-"

"Sadece başıma gelenler için mantıklı bir açıklamaya ihtiyacım var," diye çıkışıyorum ona.

"Evet," diyor. "Şu anda bir dönem geçiriyor olmanız mantıklı ve hatta normal."

Göğsümdeki daralma gevşiyor ve ona aniden teşekkür edip telefonu kapatıyorum, bir sonraki aramamı yapmaktan vazgeçmek için kendime bir an bile vermiyorum. Tüm otoritem elimden alınmadan önce Joseph Wheeler ile temasa geçiyorum.

Eğer psikotik akıl hastalarını yüksek profilli davalar için FBI'a danışman olarak yerleştirebiliyorsa, o zaman Kallum'un çocuk dosyasına - Kallum'un duruşması sırasında sadece yargıcın erişebildiği mühürlü dosyaya - erişmek için bazı ipleri çekmeme yardımcı olabileceğini düşündüm.

Talebimi iletiyorum, neden erişim istediğime dair belirsiz bir sebep sunuyorum ve ilk kez doktoramı bir ikna yöntemi olarak kullanıyorum. Bu erişimi elde etme şansım düşük ama en azından denemek zorundayım.

Otele doğru ilerlerken başımı öne eğip bakışlarımı telefonuma dikerek kaldırımını dolduran basın mensuplarından uzak durmaya çalışıyorum.

Yapmam gereken bir telefon görüşmesi daha var, ama kararsızım, cevabı açmaya henüz hazır olmadığımından endişeliyim. Dr. Torres'in iletişim bilgilerini silip yerine e-postamı açıyorum.

Bir psikolog veya herhangi bir ruh sağlığı uzmanı için psikolojik değerlendirme talep etmenin zor olduğunu söylemek hafif kalır. Ve Dr. Torres'in bu konuda doğru kişi olup olmadığından henüz emin değilim. Mükemmel itibarı bir yana, ona cevaplardan çok sorularım var ve doktora güvenebilmeliyim.

Benim de kendi teorilerim var. Ya Kallum bana ilaç verdi ya da bir dizi stres faktörü nedeniyle akut bir psikotik atak geçirdim. Yakın zamanda sevilen birinin ölümü. Sevilen birinin ölüm yıldönümü. Yüksek stresli iş ortamı. Tüm bunlar o sırada yaşadığım şiddetli uyku yoksunluğu ile birleştiğinde aşırı bir atağı açıklayabilir.

Bu da, Harbinger davasına ne kadar derinden bağlı olduğumu göz önünde bulundurursak, Kallum gibi bir sosyopata zayıflamış zihinsel savunmamın altından kayma fırsatı veren düzensiz anılara sahip olmamın nedenini mantıklı bir şekilde açıklıyor. Bunu yapmak için nedeni vardı. Yine de...

Her mantıklı açıklama için aynı derecede mantıksız bir faktör vardır. Ayrıca masum bir adamın öldürüldüğü gerçeğiyle de yüzleşmek gerekiyor-ama şu anda daha fazla suçluluk duygusu yüklersem kendimi kaybedeceğim.

Zamanla tüm sonuçlarıyla yüzleşeceğim.

Zaman ve gelgit beklemez.

Kallum Locke'dan önce zamana teslim olacağım.

Otelin girişine ulaştığımda, kaldırımın kenarına park etmiş gümüş renkli Honda Civic'in içindeki Devyn'i görüyorum. Bana el sallıyor ve ben de açık yolcu tarafındaki cama eğilmeden önce telefonumu cebime atıyorum.

"Atla," diyor, yüzü hareketli ve sesi kısık. "Ne için?"

Neler oluyor?"

Koyu renk gözleri beni şaşkınlıkla süzüyor. "Ne demek istiyorsun, neler oluyor-?" Zoraki bir nefes alarak direksiyonu sıkıca kavrayışını serbest bırakıyor. "Halen, eğer federalleri suç mahallinden önce yakalamak istiyorsak, hemen gitmeliyiz."

Yeni bir korku seviyesi göğsümü sıkıyor. "Hangi suç mahalli?" Sözlerim ölçülü bir şekilde soruyorum.

"Olay yeri bir saatten daha kısa bir süre önce keşfedildi." Bakışları benimkileri kavrarken güzel yüz hatları birbirine yaklaşıyor.

Arabadan uzaklaşıyorum ve federal ajanlarla, medyayla, suç fanatikleriyle dolu kasabaya göz gezdiriyorum.

Şu anda çekip gidebilirim.

O sahnede beni her ne bekliyorsa... Bilmeme gerek yok.

"Halen-"

Acil ses tonu tedirginliğimi artırıyor ve başımı pencereye doğru eğiyorum. "Ne sahnesi?" Tekrar soruyorum.

"Ortaya çıkarılmış başka bir ritüel alanı olabilir," diyor başını sallayarak. "Henüz çok fazla ayrıntıya sahip değilim."

Göğsümün etrafındaki mengene bir parça gevşiyor. En azından bu mantıklı olurdu. Profilimde, ölüm tarlalarında birkaç alıştırma sahnesi olabileceği yazıyordu.

"Devyn, kovuldum," diyorum ona dürüstçe.

Yontulmuş bir kaşını kaldırıyor. "Demek artık serbest

çalışıyorsun?" Oyalanıyorum. "Sanırım."

"Tamam, o zaman işe alındın," diyor. "Hollow's Row Polis Departmanı tarafından resmi olarak uzman adli psikolog olarak işe alındı...falan ." O

sabırsızca elini sallıyor. "Nasıl ifade istersen. Şimdi kışını kaldır ve arabaya bin."

Teknik olarak beni işe alma yetkisi olduğunu sanmıyorum ama onunla tartışmaktan korkuyorum. Vücudumdaki her kasın ağrmasına rağmen, küçük bir parçam merak ediyor, hatta seviniyor. "Evet, hanımefendi. Oh"-otele bir göz atıyorum-"burada beş dakika kadar bekle. Eşyalarımı almam lazım."

Çoktan paketlenmiş olan malzemelerimi toplamak için hızlıca çalışıyorum. Beni duraksatan şey ise kasaya koyduğum çanta oluyor. Olası sonuçları tartmak için bir an düşündükten sonra endişemi midemin çalkantılı çukuruna itip çantayı çıkarıyorum ve Devyn'le arabasında buluşuyorum.

"Henüz duymadığına inanamıyorum," diyor gösterge panelindeki radyo istasyonları arasında gezinirken.

"Kovuldun, unuttun mu?" Vurguluyorum. "Günün büyük bir bölümünü sorgulamada kışına tekme yi yiyerek geçirdim."

"Gidip kahraman olmak zorunda kalan sensin." Bana sıkı bir gülümseme gönderiyor ve diğerlerinin yaptığı gibi beni istilacı ve aşağılayıcı sorularla sorgulamak yerine korkunç bir durumu hafifletmeye çalışmasını takdir ediyorum.

Şu anda ona yalan kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Ama işin gerçeği, ortada kahraman falan yok. Kurbanlar hala kayıp ve nasıl bulunacaklarına dair hiçbir ipucu yok.

Arabasını iki büyük cipin arasından geçirirken bir haber ekibinin yanından geçiyoruz. "Lanet olsun. Federaller çoktan olay yerine işemişler."

Emniyet kemerini çözerken, "Bekle." dedim.

Kahverengi gözleri benimkilere kaydı. "Halen, daha fazla bekleyecek vaktimiz yok. Hadi gidelim."

Sakinleştirici bir nefes alarak sınırlarımı güçlendiriyorum ve ayaklarımın arasından uzanıp çantayı alıyorum. "Çok fazla iyilik istediğimi biliyorum."

Ani kahkahası arabayı dolduruyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Ölümçül." Kucağımdaki çantaya bakarken nabzım hızlanıyor. "Benim için bazı kanıtları incelemeni istiyorum," diyorum, ciddi ses tonum yüz ifadesini yumuşatıyor. "Bu kişisel bir konu olacak. Sonuçlar sadece bana verilecek."

Karşıya uzanıp çantayı almadan önce tam üç saniye tereddüt ediyor. "Federallerden kanıt mı saklıyorsun?"

Dudağımın kenarını ısııyorum. "Onun gibi bir şey."

Uzun bir iç çekişle arabasının bagajını açmak için bir düğmeye basıyor. "O zaman muhtemelen bunu onların görüş alanından uzak tutmalıyız."

Kapıyı açmadan önce koluna kısaca dokunuyorum. "Teşekkür ."

"Bana teşekkür etmeyin," diyor. "Kurbanları eve getirebilmek için yeni uzman danışmanımı bu dava üzerinde ölümüne çalıştırmak üzereyim. Artık benim için çalışıyor sayılırsın."

Bugün ilk kez ağzımdan bir gülümseme yükseliyor. "Yolu göster, patron."

Arabadan inip bataklığa baktığımızda, buranın ölüm tarlalarına farklı bir erişim noktası olduğunu fark ediyorum. Sazlıkların arasından geçen bir tahta kaldırım var.

"Halka açık avlanma," diyor Devyn, meraklı yüz ifademi okuyarak. "Kimse istediği yerde avlandığı için ceza almıyor ama bu sayede silah sesleri en aza iniyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, dikkatim tahta kaldırımın girişinde toplanan bir grup takım elbiseliye yöneliyor. Ajan Alister hemen bana odaklanıyor.

Yüz hatları sorgulamamın büyük bir bölümünde koruduğu kışkırtılmış ifadeyi yansıtıyor. "Hayır," diyerek bizi başından savdı. "Bu sahne henüz işlenmedi ve siviller" - bana sert bir bakış gönderdi
-"erişim sağlanamıyor."

Devyn, Alister'la yetki konusunda tartışırken ben de çantamı yere bırakıp bataklığa bakıyorum ve ölüm tarlalarının bu bölümü ile ritüel suç mahalli arasındaki mesafeyi merak ediyorum.

Sonra Alister'ın söylediği bir söz kulağıma alınıyor ve tüm vücudum buz kesiyor.

Damarlarımda akan kan kulaklarımda kükrüyor. Sesler kısık bir ğultuya dönüşüyor. Göğsüme dokunuyorum, bir şekilde kolyemi takmayı unuttuğumu çok geç hatırlıyorum ve artan kalp atış hızımı sakinleştiremiyorum.

Zihnim hareketlerime yetişmeden bacaklarım hareket ediyor. Sarı uyarı şeridinin altına dalıyorum ve hızla tahta kaldırıma ıkıyorum.

"St. James!" Alister bağırır.

Hızlı ayak sesleri arkamdaki tahtalara çarpıyor.

Bataklığın bantla kapatılmış bölümüne yaklaştığımda, gördüğüm manzara beni neredeyse dümdüz ediyor. Tamamen duruyorum, yan tarafımı yırtan acıyla ağır ağır nefes alıyorum. Alister bana ulaşıyor ama tek kelime etmiyor. Bana dokunmuyor.

Suç mahalli durduğum yerde beni taşlaştıırıyor.

Gökyüzüne doğru uzanan iki budaklı ağaç arasında, karmaşık bir şekilde örülmüş ipler, kopmuş dilleri sergilemek için bir ağ oluşturuyor. Öyle ustalıklı dizilmişler ki, onları oraya kimin koyduğu belli.

Overman.

Ancak kalbimin göğüs duvarıma çarpmasına ve gözlerimden dehşetle, öfkeyle yaşlar dökülmesine neden olan şey bu değil.

Sahnenin her ayrıntısını görebilmek için görüşümü temizlerken bulanıklaşan suçlularla savaşıyorum.

Rengi solmuş dillerin arasında bir erkek cesedi dikilmiş. Başı kesilmiş ve ayaklarının yanına, çökmüş sazlıkların içine yerleştirilmiştir. Kurbanın kolları kanatları temsil edecek şekilde sahnelenmiştir.

Yüz, lm kafalı şahin güvesinin yüzünde görülen kafatasına benzetilmek üzere siyah-beyaz darbelerle boyanmıştır.

"Haberci katil," diyorum, sesim zayıf bir törpü gibi çıkıyor.

Alister nefesini tutarak, "Artık CrimeTech'te alışmıyorsun, Halen. Bu nedenle artık bu davada danışmanlık yapmıyorum." Onun kullanımı

İlk ismimi bu kadar gayri resmi bir şekilde kullanması duygularını açıkça ifade ediyor. "Ayrıca, daha önce Harbinger davasında ne kadar yakından çalıştığınızı düşünürsek-"

Devyn, "Dr. St. James'in hizmetleri yakın zamanda HRPD tarafından satın alındı," onun sözünü kesiyor.

Kurbana bakmaktan kendimi alamıyorum... bir kafatasının yüzüne. Bir solucan deliğinden düştüm.

Konuş, zihinsel olarak ağzımın hareket etmesini istiyorum. *Ağzını aç*. Burada parçalara ayrılamam. Şimdi olmaz. Yaptıklarımın sonra olmaz... Devyn'in benimle savaşmasına izin veremem.

"Harbinger davasında bu kadar yakın çalışmış olmam tam da bu yüzden burada uzmanlığıma ihtiyaç duyulduğunu gösteriyor." Ayaklarımın altındaki zemin neredeyse çökerken bile güçlendirici bir nefes alıyorum.

Devyn olay yeri şeridinin altından geçmeden önce memnuniyetle bir kaşını kaldırıyor ve kurulacak bir yer talep ediyor.

nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Halen...?"

"Ben iyiyim," diyorum boğazıma yükselen safrayı çiğneyerek.

Alister iç geçirir. "Uzun bir yirmi dört saat oldu. Çok şey atlattın."

Ağzımdan bir kahkaha döküldü. Ve davranışımın ne kadar uygunsuz olduğunu fark ediyorum - ama dün gece kafamda bir döngüde oynamayı bırakmıyor... ve şimdi yeni bir Harbinger cinayetine bakıyorum...

Çıldırııcı düşünceleri bir kenara iterek kolumu yukarı kaldırdım ve kelimeleri okudum. Başım dönmeyi bırakana kadar tekrar tekrar okudum.

Kendimi dik tutuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, hâlâ Kallum'un tadını alıyorum. Her yerimde o var.

Boyun eğen Alister burnundan ağır bir nefes veriyor ve kollarını kavuşturuyor. Yüzünü tamamen bana dönerek, "Demek ki karşıt taraflarda çalışıyoruz," dedi.

Bakışlarımı suç mahallinden ayırıyorum. "Olmak zorunda değiliz."

Anlamım açık renk gözlerinde yankılanıyor ve yüz hatlarını çevreleyen keskin parantezler yumuşuyor.

"Ne zaman..." Sesim titriyor ve tekrar deniyorum. "Bu sahne ne kadar yeni?"

Dikkatini kanıtları işaretleyen ekibine verir. "Diller? Dün gece ya da sabah erken saatlerde olmuş olabilir. Kurban... Adli tabibin bunu açıklaması gerekiyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Ama muhtemelen Landry ritüel suç mahalline gitmeden önce," diyorum tahmin yürüterek.

Sessizliği bataklığın durgun havasına karışıyor ve söylenmeyenlerin gerginliğini hissedebiliyorum. Duruşu daha da temkinli hale geliyor.

"Ne?" Kalbim göğsümün ortasında donuk bir ağrının etrafında atarken soruyorum. "Alister. Bu dava üzerinde çalışıyordum. Bunu hak ediyorum-"

"Landry intihar etmedi." Daha fazlasını söylemeden önce tereddüt ediyor. "Doğrulamak için daha fazla sonuca ihtiyaç var, ancak size saldıran adam asıl fail değilmiş gibi görünüyor. Vücudunda bulunan enjeksiyon bölgeleri kendi kendine yapılmamış. Baldıran otunu ona başka biri enjekte etmiş olmalı."

Bu bilgiyi sindirmem bir an alıyor ve yavaşça başımı sallıyorum. "O bir piyondur," diyorum. Biri ona tuzak kurmuş.

"Ya da birden fazla suçlu söz konusudur" diyor Alister.

Şüphelinin gözlerindeki özensiz dikişi gördüğümde bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. İşlenecek çok fazla şey ve çok fazla umut vardı. Şimdiye kadar bilmem gereken bir şey sadece bulutların mantığıydı.

Ayin alanını tasarlayan şüpheli -gözleri ağaçlara karmaşık bir şekilde ören ve sahneyi benden önce metodik olarak sahneleyen kişi- kendi gözleri üzerinde asla böyle dikkatsiz bir iş yapmazdı.

Ve o şüpheli hala dışarıda.

Alister'ın temkinli yüzüne bakıyorum. "Ama hepsi bu değil."

Alister derin bir iç çekerek takım elbisesinin iç cebine uzanır ve bir kanıt mührüne sarılmış katlanmış bir sayfa çıkarır. "İşte bu."

Daha sayfayı açmadan, zaten biliyorum.

Harbinger katilinden gelen ve blok harflerle yazılmış mektubu tutarken ellerim titriyor. Hızlıca okuduktan sonra notu kalçamın yanına indiriyorum.

"Mektubun orijinali cesedin üzerinde bulundu." Bir şeyler mırıldanıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bu lanet psikopatlardan iki tanesinin ortalıkta dolaştığına inanamıyorum."

Dehşet omurgamı düğümlüyor. "Sanırım her zaman

vardı." "Ne?" Alister havlıyor, sigortası kısa.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu kasabada yanlış giden bir şeyler var," diyorum üşümek için kollarımı kavuşturarak. "Ağaçlardan nefret ediyorum."

Aslında gülüyor. "Evet, ben de."

Mektubun kopyasını cebime koydum ve iskeleden aşağı indim.

Kurbanın yanına yaklaştığımda, gözlerimi kopmuş kafadan alamıyorum. Yüz, kafatası. Ama kanımı damarlarımda durduran şey kel kafadan çıkan kemikler.

Kurbanın kafasından çıkan her boynuz dibinden kesilmiş. Göz kapakları birbirine dikilmiş.

"Gözleri yok," diyorum arkamda Alister'ın varlığını hissederek. "Ve kulakları."

"Ve dili," diye onaylıyor Alister. "Ve kafasına yapışmış boynuzları var."

Bu kurban kayıplardan biri.

"Onları bulabileceğimi biliyorsun."

Boğazımı yakan asidi yutuyorum. "Kurbanın kimliği belirlendi mi?"

"Resmi olarak değil," diyor. "Ama yerel vaka çalışanlarından biri bize ilk kimliği verdi."

Yüzümü ona döndüm. "Kim?"

"Dedektif Emmons," diyor ellerini kalçalarına dayayarak. "Kurbanın kayıp kardeşi olduğuna inanıyor."

Oh, Tanrım. Kafamı çevirip sazlık araziye, gri gökyüzünü pençeleyen ürkütücü ağaçlara bakıyorum. Hollow's Row'un üzerinde yükselen kötülüğe.

Yerçekimi azalırken tutunacak sabit bir şey arıyorum ve Devyn'in bataklığın karşısındaki teselli edici bakışlarını buluyorum. O haklıydı.

Onun kasabasına daha kötü bir şey getirdim.

"Güncellemelere beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim," diyorum Alister'a, bir şekilde kendimi bir arada tutacak irade gücünü bularak.

Kendimin dışında durma hissi üzerime çöküyor, gelgit beni sürüklüyor.

Alister başını sallar ama sonra bakışlarının ardında tehditkâr bir parıltı belirir ve "Profesör Locke'u danışman olarak geri getirmeyi düşünüyorum" der.

Başımı sallıyorum. Katılmadığım için değil, inanmadığım için. "Bu Haberci katiliyle bir çıkar çatışması değil mi?"

Kaşları şaşkın bir süreklilik içinde birbirine yaklaştı. "Locke bu cinayetlerle ilgili olarak hiç sorgulanmadı. O da masum bulundu-"

"Delilik nedeniyle masum," diye araya giriyorum, endişemin yüzeye çıktığını duyuyorum.

"*Hmm.* Ve yine de onu benim davamda gerekli bir varlık olarak buldun." Daha da yaklaşıyor, sesi boğuk, sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Yoksa bu sadece onu becermek için bir bahane miydi?"

Parlayan gözlerimi ona çevirdim. "Affedersiniz?"

Gülümsemesi kendini beğenmiş ve dudaklarını ıslatıyor. Parmaklarını başkalarının göremeyeceği şekilde sırtımın alt kısmında gezdiriyor. "Davaları çözmek için ihtiyacın olan şey buysa, belki bir şeyler ayarlayabiliriz."

İçimde yükselen tiksintiyi bastırarak ondan uzaklaşıyorum. "Konuşacak bir şeyim olduğunda seninle konuşurum," diyorum ve tahta kaldırıma geri dönüyorum.

Ellerim uyuşmuş bir halde eski saha müdürümü arıyorum. Aubrey işten çıkarılmamdan dolayı başsağlığı dilemeye ya da uygun kanallardan geçmediğim için beni azarlamaya başlamadan önce, "Tüm dosyalarımın size gönderdiğim adrese taşınmasını istiyorum" diyorum.

"Halen, özür dilerim-"

"Aubrey, Harbinger dava dosyalarımın bir zip dosyasını e-postama gönder. Hemen şimdi. Sonra da fiziksel dosyaların tüm kopyalarını sana verdiğim depolama tesisi adresine gönder."

Uzun bir duraksamadan sonra kabul eder. "Olanlar için üzgünüm. Bu doğru değildi."

Tepemden geçen bir uçağın sesi dikkatimi gökyüzüne çekiyor ve kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. Kalçama kazınmış mühür yakıcı bir sıcaklıkla titreşiyor.

Nefesini tenimde hissediyorum.

Sarhoş edici kolonyasının odunsu kokusunu alıyorum.

Dokunuşu tenimi ısıtıyor.

Aramayı sonlandırıp gözlerimi kapatıyorum. Olay yeri aletlerimle birlikte vakama doğru yürümeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Kallum'un bütün gece otel odasında olmadığını bilen tek kişi benim. Eğer bir kanıt varsa, bir parçacık bile olsa, onu bulacağım.

Hikayenin çok önemli bir yönünü gözden kaçırmışım: Nietzsche'nin *Zerdüşt*'ün sonlarına doğru ortaya çıkan ve üst düzey insanları yozlaştıran karakteri.

Büyücü.

Yalancı.

Hiçbir zaman yüce bir güce inanmadım. Mantık benim ilahım. Kallum ve beni evren bir araya *getirmedi*, o getirdi.

Kallum başlangıçta bana gücümün neye yeteceği konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylemişti. Haklıydı; hiçbir fikrim yoktu ama şimdi anlıyorum.

Kallum Locke lanet bir oyun tahtasında oynamak istiyorsa, . Ama ben lanet oyunu değiştiriyorum.

EPILOGUE

HABERCİ KATİLDEN MEKTUP

T Overman'ın yükselmesine izin verilemez. Üstinsan insanlığa bir armağan değil, günlerin sonunu getiren bir ölüm çanıdır.

Üstinsan aydınlanma ya da barış getirmeyecektir. Üstinsan'ın yükselişi, her uygarlığın başına gelecek ve insanlığı bir uçuruma sürükleyecek olan kıyameti başlatacaktır.

Bu mesaj Üstinsan'a: Seni *görüyorum*. Sizi *ortaya çıkardım*. Benimle *yüzleşecek* kadar korkusuz olana kadar yüksek adamlarınızı teker teker ortadan kaldıracam.

-The Harbinger

Çalışmalarımı okuduğunuz ve benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Kelimelerimi sizlerle paylaşabilmek benim için dünyalara bedel. Umarım Halen ve Kallum'un hikâyesinin başlangıcını beğenmişsinizdir. Bu kitap bir sevgi ve delilik emeği oldu. Bir suçun ayrıntılarını tersine çevirerek ortaya çıkardığımız için, daha fazla cevap gelecek, daha fazla bükülme ve ifşaat var ve umarım yol boyunca her karanlık dönüşün tadını çıkarırsınız. Sizler benim yazma sebebimsiniz.

Hollow's Row serisinin ikinci kitabı *Lovely Violent Things*'in kapağını ilk gören ve çıkışından ilk haberdar olan kişi olmanızı çok isterim. **Bunu yapmanın en iyi yolu buraya tıklayarak VIP listeme katılmaktır.**

Ayrıca her şeyi paylaştığım FB okuyucu grubum **The Lair**'de de takılabilirsiniz.

With Visions of Red'in teaser'ını okumak için sayfaları çevirmeye devam edin: *Kırık Bağlar* serisi.

Çılgınca oku,

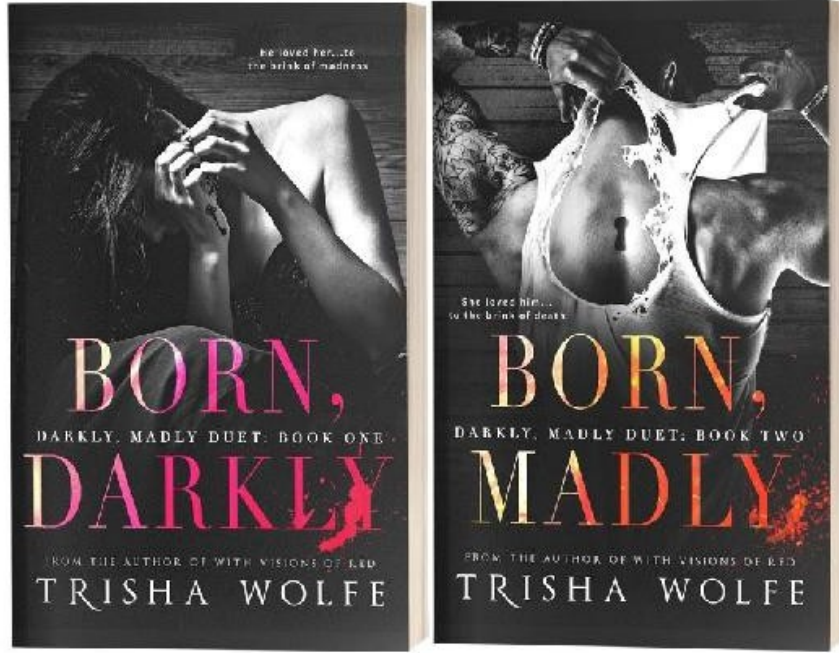
Trish

Trisha Wolfe okurlarına özel hediye! ' en sevdiğiniz karanlık romantizm çifti London ve Grayson'ı içeren ÜCRETSİZ bonus hikayeyi almak için bağlantıya tıklayın***Darkly, Madly Duetten***.

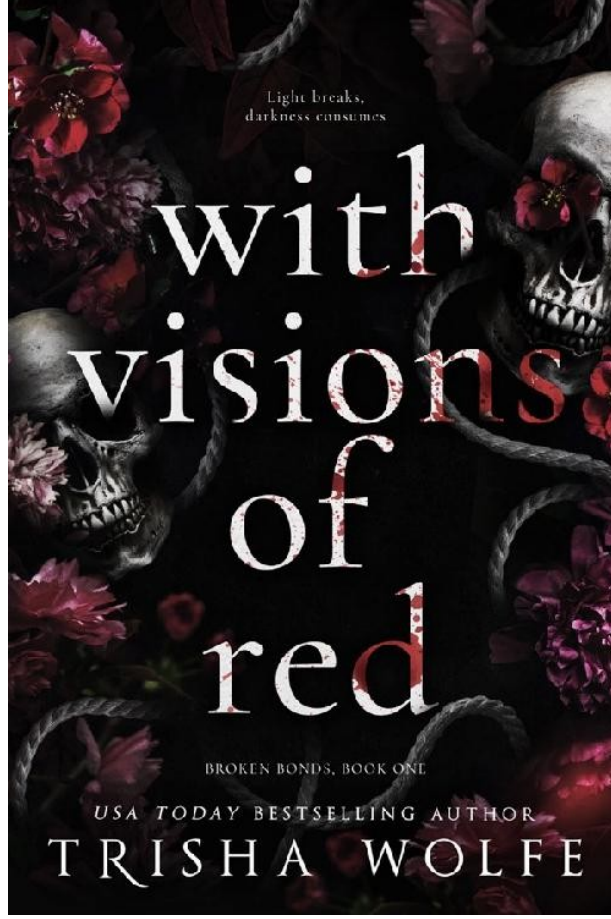
İlk nefesimizi aldığımız gün doğmadık. Onu çaldığımız an doğduk.

~Grayson Peirce Sullivan, *Born, Darkly*

Karanlık ve çarpık bir ağıın içine çekilen Grayson Sullivan, nam-ı diğer Maine Meleği seri katil ve hastasına aşık olan psikolog Dr. London Noble ile tanışın. Karanlık romantizm severler için nihai kedi fare oyunu.

Onun sırlarını biliyor. Takıntılarını. Ruhunun en karanlık, en sapkın yanını. İşkence ve ıstırap, acı ve zevk dolu bir dünyaya dalan Sadie Bonds ve Colton Reed, bir seri katilin peşine düşerken onları yutmakla tehdit eden, kesişen iki dünyanın jilet gibi keskin kenarında dengede dururlar.

Colton

Onu izliyorum.

Aylar önce Lair'e yaptığı ilk ziyaretten beri izliyorum. Sadece izliyordum. Ve o da izliyor.

Onun bir röntgenci olduğunu düşündüm. Sadece merakını gidermek ya da et ve şiddet görüntüsüyle ziyafet çekmek için buradaydı. Ama ne kadar uzun süre izlersem, yeşim gözlerinde o kadar çok görüyorum.

Karnı aç.

Ön kapıdan nasıl geçtiğini bile bilmiyorum. Julian o ilk gece kendini hayırsever hissediyor olmalıydı. Belki de benim gibi düşünüyordu. Sadece merakını gidermek istiyordu. Ama işte yine geldi. Bu onun yöntemi.

Barın etrafında dönüyorum, Onyx'in omzuna dokunarak gittiğimi haber veriyorum. Sonra barın üst kısmının altına eğildim, ev müziğinin ritmi kalp atış hızımla senkronize bir şekilde gümbürdüyordu.

Bir süredir dönmedi. Belki iki haftadır. Ve ben avını takip eden bir avcı gibiyim, fetihime uzun uzun, şehvetle bakmaya ihtiyacım var. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, ona asılmaya hiç niyetim yok. O çok mükemmel. Sadece hayret etmek, onun izlediği gibi izlemek, zor nefesler almak istiyorum. Parmakları şampanya kadehinin etrafında sıkıca kenetlenmişti.

Omzumu duvara yaslayıp kollarımı göğsümün ve siyah tişörtümün üzerinde kavuşturuyorum ve bakışlarım ona kilitlenene kadar odanın içinde dolaşmasına izin veriyorum.

Burası kulüpte sadece bir oda. Röntgenci. Üyelerin eğlenmesi için her sahne canlandırılırken seyircilerin dolaşması ve oynaması için bir sahne ve bol miktarda alan ile kurulmuştur.

Daha önce diğer odaları ziyaret edip etmediğini merak etmiştim. Eğer benimkini ziyaret ederse... eğer oynarsa... ama bu konuda içgüdülerime güveniyorum. Bu ve Julian'ın ona hiç Dom ya da Domme ayarlamadığını doğrulaması.

Peki, tamam. Onu sordum. En iyi kararına ve Julian'ın hayatıma girmesini istemememe rağmen.

Sahnedeki sahne başladığında tüm düşüncelerim sona eriyor. Müzik kesiliyor ve ani, keskin sessizlikte alçak ve melodik bir ritim başlıyor. Zindancıbaşı gözleri bağlı bir kadını sahneye ve onu bir Aziz Andrew haçına bağlamaya başlıyor.

Bu klasik bir sahne, denizaltının her hafta talep ettiği bir sahne. Bir Dom onu bir şirketin CEO'su olarak günlük monotonluğundan kurtarıırken kırbaçlanmayı seviyor. Sonra efendisinin doruğa ulaşırken ona inmesini tercih ediyor.

Ama buna ilk kez tanık oluyor. Ve biraz daha yaklaşıyorum, o izlerken yüzünü net bir şekilde görmek istiyorum. Sıcak nefesim

Dudaklarımın arasından yavaş ve ölçülü bir şekilde geçerken, onun canlı gözlerinin sahneye odaklandığını görüyorum. Dudakları ayırık, siyah elbisesi ince vücudunun kıvrımlarına yapışıyor.

Ani ve derin nefes alışıyla göğsü yükseliyor. Elbisesinin V kısmı beni tahrik ediyor, göğsünün kremi teni bir eşarbin altına gizlenmiş, göğüslerinin yuvarlak kabarıklığı hemen aşağıda, davetkâr.

Görüş alanımın bir köşesinden kırbacın denizaltının göğüslerine temas ettiğini görüyorum ve hedefimin eli göğsüne gittiğinde pantolonum acıyla geriliyor. O sinir bozucu eşarbin altındaki pürüzsüz tenini sanki vurulmuş gibi okşuyor.

O bacak bacak üstüne atarken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarını sıkıca birbirine bastırıldığını, klitorisine gereken baskıyı uyguladığını, külotunun ıslandığını hayal ediyorum. *Hay sikeyim*. Aşağı uzanıyorum ve kendimi ayarlıyorum. Bu gittikçe saçma bir hal alıyor, bu yabancıyı ne kadar arzuluyorum ama o diğerleri gibi değil.

Bu sahnede pek çok baştan çıkarıcı güzellik yer alıyor ve ben de kendi payıma düşünle oynamış olsam da ve bu cinsel açıdan tatmin edici olsa da, onu izlediğim zamanki gibi hiç büyülenmemiştim.

Onu bağlamak ve arzuladığı şeyi keşfetmek nasıl bir his olurdu? Beni içeri alıp en karanlık fantezilerini ortaya çıkarması? Korkularını ortaya çıkarıp ona uygulamak, onu titretmek, çılgılık attırmak, *acı çektirmek*. Sonra dizlerimin üzerine çökmek ve tanrıçama taparken onu tatmin etmek.

Sahneden gelen boğuk çılgılık, kırbacın vuruşuyla düşüncelerimi parçalıyor ve transımdan uyanıyorum, sadece kendi işkence biçimime düşmek için.

Diğer üyeler onun etrafında oynarken tanrıçamın cesaretlenmesini izliyorum. Elini elbisesinin eteklerinin altından, ayrılmış kalçalarına doğru sokuyor. Kendine dokunurken gözlerini manzaraya karşı kapatıyor.

Lanet olsun. Çözüleceğim.

Evet, güzelim. O kaygan, şişmiş klitorisi ovala.

Uzanıyorum ve kotuma bastıran kaya gibi sert çıkıntının üzerinde gezdiriyorum. Külotunu kenara kaydırışına tanıklık etmem için etek ucunu yeterince yukarı ittiğinde onunla olan bağlantımı hissediyorum, sonra onun titreyişini hayal ediyorum

parmağı sıcak etine kayıyor. Gözleri karanlığa karşı kenetlenmiş, göğüsleri gergin kumaşa karşı gerilmiş, meme uçları sivrilmiş.

Onun yanında olmak istiyorum. Tam orada, boşılırken. Şu anda sikimi çekip o herifi dövmek istiyorum.

Ama görüş alanımın önünde bir adam hareket edince elim durdu, nefesim boğazımda düğümlendi. Lanet olsun. Ayaklarım durduğunda etrafından dolaşmak için yaklaştırmaya başlamıştım bile. Adamın elini kızın omzuna koymasını, sonra eğilip kulağına fısıldamasını izliyorum.

Ellerim yumruk oldu.

Eğer onun ilerlemesini memnuniyetle karşılarsa, kendimi kaybedeceğim. Burada durup bir başkasının ona ihtiyacı olduğunu bildiğim şeyi vermesini izleyemem. Siktir et onu. Aylardır onu izlemedi; özlemini çektiği şeyi keşfetmek için sayısız saatler harcamadı.

Ve kızın dokunulmak istemediğini bilmediğinden emin. Ama ben biliyorum ve elini kırmama iki saniye kaldı.

Yine de izlemeye devam ediyorum. Sonunda oynamaya hazırsa, güvende olduğundan emin olacağım. Ona göz kulak olacağım, onu koruyacağım.

Başını sallıyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyor. Sarsılmış durumda. İsteddiği o değil. Buraya izlemek için geldi, oynamak için değil. Hazır değil.

Rahatlamış bir şekilde yavaşça geri çekiliyorum. Anımızı böldüğü için çok kızgınım ama bir başkası olacak. Her zaman bir başkası vardır. Gittikçe cesaretleniyor.

Ben de öyleyim.

Ancak yüzündeki sıkıntıyı, artan paniğini fark ettiğimde hemen duruyorum.

Adam ona tekrar dokunuyor, bu sefer beline. Üzerine eğilmiş, onu kendisine katılmaya ikna etmeye çalışıyor. Onu ince bir bileğinden kavırıyor ve zorla kendine doğru çekiyor.

Bu kuralları çiğnemektir, sikik.

Onyx fedaiyi uyaramadan ona doğru fırlıyorum.

Kız ondan uzaklaşırken eli karnının etrafında kayıyor, korku muhteşem yüzünü gölgeliyor.

"*Hayır* dedi." Adamın üzerinde yükselerek, bir metre boyumdaki tüm benliğimi öne çıkardım, onun üzerinde baskın bir gölge oluşturdum. Ona dokunmadım. Henüz dokunmadım. Ama yumruklarım kilitli, bütün kaslarım gergin.

Koyu gri bir takım elbise giyen adam sırtını dikleştirerek tamamen karşıma geçti. "Bunu istiyor. Sadece utangaç." Ona bir bakış attı. "Biraz iknaya ihtiyacı var."

Burnuma sıcak nefesler girip çıkıyordu. "Bayan izlemek istiyor. Hayır, *hayır* demektir, pislik. Her yerde, ama özellikle burada." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek, "Sanırım bu gece yeterince oynadın." dedim.

Gözleri kısılıyor ama omuz silkiyor, bu meseleyi daha ileri götürmek istiyorsa sonuçlarına değmeyeceğine karar veriyor. Arkasını dönüp gitmeden önce beni bir kez daha süzüyor.

Zorlu bir nefes alarak adrenalinin düşmesine izin verdim ve ona bakmadan önce sakinliğimi kazandım.

Sonunda yaptığım da, kaslarım gevşedi. Çok utandı. Karanlıkta bile kırmızıya boyanmış güzel yüzünün her yerinde bunu açıkça görebiliyorum.

Diz çöküyorum, tüm vücudum ona dokunma ihtiyacıyla geriliyor. Bu anı bekliyordum -birbirimize ilk baktığımız anı; onun sesini duyacağım anı- ama böyle olmasından nefret ediyorum. Koyu yeşil gözlerinde korkuyla. En azından benim koymadığım bir korku.

"O bir pislik," diyorum. "Sen iyi misin?"

Bordo katmanları yüzünü gizlemek için düşünüyor ve ben onları kenara itmeyi çok istiyorum. Bu bir peruk, bunu daha önce de fark etmiştim. Gerçek saçlarının neye benzediğini hayal ettim; koyu renk, kaşlarıyla uyumlu. Yumuşak, ipeksi, uzun. Onu bu sahtelikten kurtarmak ve parmaklarımı gerçek saçlarının kalın bir tutamına dolamak istiyorum. Başını geriye çekip gözlerinin içine bakmak. Baştan çıkarıcı düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Birkaç kez başını sallıyor, hareketleri sarsıntılı. "Ben iyiyim. Sadece utandım sanırım." Çenesini kaldırarak delici bakışlarını üzerimde sabitliyor. Tüm mantık beynimden uçup gidiyor. "Ama ne bekliyordum ki? Yani, şu halime bak. Aşırı tepki verdim, hepsi bu."

Gözlerimi kırpıştırarak üzerimdeki hakimiyetini kırıyorum ve doğru kelimeleri arıyorum. Şu anda onu memnun etmem gerekiyor ama Tanrım, şimdiden kendimi ona kaptırmış durumdayım.

"Üyelerden en azından uygun şekilde davranmalarını beklemelisiniz," diyorum. "Burada bulunarak, izleyerek yanlış bir şey yapmıyorsunuz. Bu odanın amacı da bu zaten. Kuralları biliyor." Başımı, itaatkârların diz çökmüş pozisyonunda sıralandığı siyah duvara doğru sallıyorum. "Dizlerinin üzerinde değilsin. Hükmedilmek istemiyorsun. Her zaman bir çürük elma vardır ve bu seni bulmuş gibi görünüyor."

Uzun kirpikleri genişleyen gözlerini çerçeveleyiyor. Gözlerini içimin derinliklerine dikmiş bakıyor. "Kurbanı suçlama," diyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Bunu ezbere biliyorum. Şimdiye kadar buna inanmam gerekirdi."

Kaşlarımın hafifçe çatıldığını hissediyorum. Sanki benden çok kendisiyle konuşuyor gibi, ama bu ilginç bilgi kırıntısını bir kenara koyuyorum. "İşte böyle. Şimdi," diyorum, biraz daha yaklaşıyor. "Teknik olarak işten izinliyim. Bu yüzden tekrar eğlenmene yardımcı olmak istiyorum."

Boğazının ince sütunu bir yutkunmayla sallanıyor. "Ben..."

"Sus," dedim. "Sana elimi sürmeyeceğim. Sana dokunmayacağım. Ve gidebilirim... eğer bu seni daha rahat ettirecekse." Tanrıçamın beni göndermemesi için dua ederek duraklıyorum.

Hemen konuşmayınca devam ediyorum. "Sadece gözlerindeki o bakışı, yüzündeki o tutkuyu görmek istiyorum - o kaba kesintiden birkaç dakika önce takındığın o bakışı."

Nefes alışının hızlanışını izliyorum. Kırmızı, kırmızı dudaklarının titremesini. "Dokunmak yok mu?" diye soruyor.

Nabzım hızlanıyor. "Sadece sen istersen. *Her zaman*, sadece sen istersen."

Bana ihtiyatlı bir hayranlıkla bakmaya devam ediyor, saniyeler bizi kendi sıcaklık ve ihtiyat alanımızda askıya alıyor. Emin bir şekilde başını salladığında, alev alev yanıyorum.

Taburesini sahneye bakacak şekilde çevirirken ona bakıyorum, bir şekilde keşfettiğim bu çarpıcı yaratık karşısında hayrete düşüyorum. Arkasına bir tabure daha çekip yerime oturuyorum.

Kalçalarım ve vücudum onu arkadan sıkıştırırken omuzları geriliyor. Vücut ısısının ondan yayıldığını, beni okşadığını, beni çağırdığını hissedebiliyorum. Tatlı kokulu şampuan ve vücut losyonu kokusu duyularımı dolduruyor, kışkırtıcı.

Yavaşça, dikkatlice, başımı onunkinin yanına indiriyorum. Dokunmadan ona yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum. Zorlukla da olsa dikkatimi sahneye yöneltiyorum. Dom, denizaltıya meme ucu kelepçeleri yerleştiriyor, tiz inlemeleri aramızdaki yüklü havayı deliyor.

"Zinciri neden ağız tıkacına bağladığını biliyor musun?" Sözlerim fısıltılı bir yalvarışla dudaklarımdan dökülüyor.

Sessiz kalıyor, bakışları sahnede sabit. Başını hafifçe sallayarak beni devam etmeye davet ediyor ve aletim kabarıyor.

"Bu onun arzusunu artırıyor. Farkındalığını." Onu içime çekiyorum, bir obur gibi, duyularımı tatmin etme ihtiyacı duyuyorum. "Aynı zamanda onun acısını artırıyor, adamın zevkini artırıyor."

Kırbaç denizaltının karnına temas ettiğinde, kadın başını sallayarak zinciri geriyor. "Onu hareket ettiği için cezalandırıyor," diye devam ediyorum, "ama bu keskin acı ona o kadar zevk veriyor ki, itaatsizlik etmekten kendini alamıyor. Serbest bırakılmaya, hazza ihtiyacı olduğu kadar cezaya da ihtiyacı var."

Tanrıçam kalçalarını sıkarken bakışlarım aşağıya kayıyor. Alt dudağımı ısıyorum, duygularımı kontrol altında tutmak için hafif bir acıya neden oluyorum, kafam açık.

Kollarımı ona dolama ve o lanet elbiseyi yukarı kaldırma... bacaklarını ayırma... ihtiyacı neredeyse dayanılmaz. Ellerimin dolaşmasını engellemek için kot pantolonumu dizlerimin yanında kavırıyor, sert malzemeyi sıkıyorum.

Bu yeterli değil. Ama saçlarının tutamları yanağımı okşayıp titreyen bedenini ima ederken, tanrıamın bana armağan ettiği bu derin anın tadını çıkartıyorum. Onu şımartmak, onun kutsallığına girmek. O benim tapınağım ve ben de onun önünde diz çökmeye hazır kölesiyim.

Ve bir parmağını uyluğu boyunca gezdirirken, elbisesinin eteğini yukarı çekerken, elini uyluklarının arasına kaydırırken... Tanrım, ıstırap saf cehennem. Öyle ilahi bir azap ki, neredeyse özölüyordum.

Daha fazlası için yalvaracağım.

Aylardır arzuladığım şeyi itiraf etmekten utanmıyorum. "Onun hissettiklerini hissedebiliyor musun?" diye soruyorum, sesim kısıtlanmış bir istekle boğuklaşıyor.

Manzaraya bakarken dilinin dudaklarını ıslatmak için kayışını izliyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Artık kefareten doymuş olan denizaltı mutluluk içinde başını geriye atıyor. Dom onun önünde diz çöküp onu yutarken bacaklarından birini omzunun üzerine atıyor, onu korumasız bir güçle ağzına alıyor.

"ırılıplak soyuldu, çırılçıplak kaldı," diye fısıldıyorum. "Ona karşı tamamen savunmasız. Tüm varlığını ona teslim ettikten sonra, artık kontrolün bu özgürleştirici bırakılışından gelen coşkunun tadını çıkarmakta özgür."

Yanımda titriyor ve gözlerim elinin izini yukarı doğru takip ediyor. Daha uzağa ve daha uzağa -çok özenli bir şekilde yavaşça- ta ki oraya varana kadar. Başı yana kayıyor, gözleri kapanıyor ve siyah külotunun ince bariyerinden kendini okşarken birlikte kayboluyoruz.

"Keşke ben de alabilseydim," diye itiraf ediyor alçak sesle ve tüm vücudum bir sonraki itirafını bekler hale geliyor.

"Neye ihtiyacın var?" Soruyorum, parmaklarım kot pantolonumun etrafında o kadar sıkı kıvrılmış ki ağrıyor, lanet olasıları parçalayabilir. Sikim o kadar sert ki, yemin ederim kotumu delip geçecek.

"Özgür olmak için," diye fısıldıyor.

Yumuşak bir sesle söylediği sözlerin yarattığı şiddetli sarsıntıya karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Külotunu kenara kaydır."

Gözlerimi açıp emirlerime itaat ettiğine şahit olacak kadar kendimdeyim. Onu yere atıp ırzına geçmek için ilkel bir ihtiyaç duyuyorum -hemen burada; hemen şimdi- içimden geçiyor.

"İçeri it. Derine. Ağrıyana kadar." Tanrım, ama yapıyor. Lanet olsun, o tatlı kalçalarını açıyor ve çaresiz iniltisini duyana kadar parmağını içine sokuyor. "Kalçalarını oynat. Daha derine..."

Etrafımızda tiz bir inilti yankılanıyor ve büyü bozuluyor.

Gözlerini açıyor ve sahneye bakıyor, denizaltının bağlarını çekerken şiddetli ve titreyen bir zevkle geldiği yere.

"Rahatla," diyorum ona dokunmamak için kendimi zor tutarak. "Bırak seni oraya götürecek kişi ben olayım. Aynen böyle. İzin ver-"

Öne doğru oturuyor. Elbisesini bacaklarından aşağı itiyor. "Kahretsin. Gitmem gerek."

"Bekle." Neredeyse ona uzanacaktım ama havada durdum. Elim sıkı bir yumruğa dönüştü. "Kaçma. Sırada bu var. Kendini deneyimlemeye bırak."

Başını sallıyor, utançtan gözlerinin kenarları kırışıyor. "Beni hep altına çekiyor," diyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeye açıklık getiriyor: "Karanlık. Her zaman orada... çılgınlarla birlikte. Teklif ettiğin özgürlüğü hak etmiyorum. Bu yüzden burada değilim."

Sonra daha fazlasını öğrenmeyi talep edemeden gitti, güzel tanrıçam görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Ve peşinden gidip beni karanlığına kabul etmesi için ona yalvarmayı çok istiyorum.

Onu takip etme arzusu içimde hırçın bir şekilde dolaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, elimi cebime sokuyorum ve beni kendi karanlık, boş alanıma hapseden soğukluğu uzaklaştırmak için kaba ipi okşuyorum.

Benden , utanmasına gerek olmadığını yakında anlayacak. Onu anlıyorum; korkusunu diğer tüm ruhlardan daha çok takdir ediyorum.

Sakinleştim, gözlerimi açtım. Onu tekrar görebilmek için bir sonraki dünyamda belirmesini bekleyemeyeceğim.

ALSOBYTRISHAWOLFE

Darkly, Madly Düet

Born, Darkly Born,
Madly

Akılın Nekrozu Düeti

Zalim
Hastalık

Kırık Bağlar Serisi

Kırmızı Vizyonlarla
Bağlayan Bağlarla Alay

Bağımsız Romanlar

Evlilik ve Kötülük
Mahzen Kapısı
Lotus Etkisi
Kupa Beşlisi

Living Heartwood Romanları

En Karanlık Kısım
Kaybolan Parça
Sönüyor

AKNOWLEDGMENTS

Teşekkür ederim:

İnanılmaz yetenekli eleştirmen ortağım ve arkadaşım P.T. Michelle, bu kadar hızlı okuduğun, bana çok ihtiyacım olan moral konuşmaları ve tavsiyeler verdiğin, harika notlar aldığın ve arkadaşlığın için.

Anında okuyan ve çok fazla teşvik sunan süper insan beta okuyucularım. Melissa & Michell (M&M'lerim) ve Debbie bana her zamanki gibi çok faydalı bilgiler sundukları için. The Lair'deki tüm kızlar ARC'yi okudukları ve amigoluk yaptıkları için. Heyecanınız beni ayakta tutuyor! Sizlerin benim için ne kadar önemli olduğunuzu gerçekten ifade edemem - sadece bunu siz olmadan yapamayacağımı bilin.

Dışarıdaki tüm yazarlara, paylaşan ve haykıran akrabalarım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve harikasınız.

Aileme. İlham kaynağım olan oğlum Blue, sen olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Kocam Daniel'a (kaplumbağam), desteğin ve her kitap etkinliğinde "koca" unvanını sahiplendiğin için. Beni uçurumdan kurtaran ve ailem haline gelen kişisel asistanım, muhteşem asistanım Meagan'a. Sensiz ne yapardım hiçbir fikrim yok ve umarım bunu asla öğrenemem.

Teşekkür etmem gereken, yolculukta yanımda olan ve olmaya devam edecek olan çok, çok fazla insan var ama burada herkese biliyorum, liste gider. O yüzden bilin ki

seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve desteğiniz olmasaydı burada olamazdım. Çok teşekkür ederim.

Okuyucularım, her birinize ne kadar değer verdiğim ve sevdiğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Siz olmasaydınız, bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Kulağa ne kadar klişe gelse de, bunu kara kalbimin derinliklerinden söylüyorum. Size tapıyorum ve her zaman sizi hissettiren kitaplar yayınlamayı umuyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.